

Дороти Гардок

Търсещи
сърца

ДОРОТИ ГАРЛОК ТЪРСЕЩИ СЪРЦА

Превод: Радостина Михова

chitanka.info

Такър Хюстън е деветнадесетгодишна червенокоска без пари и родители. Решена да намери по-добър живот за себе си и сляпата си приятелка, тя излъгва безсрамно, за да получи работа в Западните територии... и скоро се озовава в керван за невести по поръчка. Водач на кервана е Лукас Стийл — мургав красавец, привлечен от огненото излъчване на Такър. Не след дълго двамата влюбени откриват, че любовта не може да чака — не и когато отвсякъде ги дебнат смъртоносни клопки...

Посвещавам на сина си Хърб, който би станал прекрасен прериен водач, и на Джаки, която открива красотата навсякъде по пътя си.

ПЪРВА ГЛАВА

Такър Хюстън стоеше сред облак прах и се вслушваше в подрънкването на хамутите и в мекия, подканящ глас на кочияша, който сменяше впряга на дилижанса. Току-що бяха пристигнали. Въпреки настоящите тревоги тези звуци я върнаха към спомените от нейното детство. Дилижансът, който някога идваше във форт Смит, Арканзас, разпалваше въображението на дузината деца от „фермата на подхвърлените“.

Такър протегна ръка към момичето, застанало до нея, и придърпа напред стегнатото под брадичката ѝ пъстро боне, за да скрие от слънцето нежната млада кожа. Лора Фостър стоеше търпеливо, положила ръка върху рамото ѝ. Тя се съгласяваше с всички нейни решения и постъпки. Така бе от деня, в който Такър я намери, с ронещи се от слепите ѝ очи сълзи, притиснала се до входа на „фермата на подхвърлените“, премръзнала и неспособна да се движи.

След седмица пътуване тексаският град форт Уорт изненада Такър. Той се появи внезапно сред равнината. Беше по-голям, отколкото очакваше, имайки предвид, че съществуваше отскоро. Дилижансът за Юта тръгваше оттук и градът се бе разраснал с много бързи темпове. Край коларския път се редяха ковачници, работилници, магазини и барове. Изглежда, тук кипеше оживен бизнес. Един човек от дилижанса спомена, че дори смятали да правят форт Уорт окръжен център.

Заминаващият кочияш се качи отново на капрата, без да обръща внимание на момичетата, защото вече нямаше грижата за тях, и махна с ръка на човека, който стоеше край впряга потни и уморени коне.

Такър примижа с очи, пълни с песъчинки, срещу ослепителния блясък на заобикалящите я, огрени от слънцето поля, които сега изглеждаха страшно пусти и изоставени. Скоро шумът от дилижанса се изгуби, но тя все още го виждаше да криволичи из равнината. Пот се стичаше от всяка пора на кожата ѝ. Знаеше, че е горещо. Но не от тази горещина се потеше тя, а от страх! Страх я бе от Лукас Стийл и от

това как той щеше да реагира, като разбереше, че е само на деветнадесет години и е недостатъчно образована, за да може да преподава като учителка, и че влечи със себе си сляпа седемнадесетгодишна девойка.

— Защо стоим тук, Такър? Защо се умълча така?

— Чаках да се слегне прахът. Не виждам посрещачи. Вземи си куфара и ще отидем на сянка.

Такър поведе Лора към обрасла с храсти постройка пред спирката на дилижанса. Бе дълга сграда с мръсен под и стобор зад нея.

— Пфу, ама че горещина! Свали си бонето, Лора, и си вей с него.

— Голямо ли е това място? Разкажи ми за него, Такър. Виждаш ли кервана от фургони?

— Не е като форт Смит. Виждам само нови, грубо построени сгради, издигащи се наред прерията — рече тя. — Не забелязвам никакви фургони, но наоколо има страшно много хора и някои от тях ни наблюдават — добави раздражено.

Лора се изкиска зад бонето си. Непоколебимата ѝ вяра, че Такър ще се погрижи за тях, не ѝ позволяваше да се тревожи и за миг. Такър стана нейна приятелка и защитничка още когато бе на осем години, а Лора бе уплашено шестгодишно момиченце. Когато я оставиха пред вратата на фермата, все още си спомняше доста неща, защото бе ослепяла отскоро. Такър пое изцяло отговорността за нея и веднага започна да я учи как да се грижи сама за себе си. Отговорността към Лора даде нов смисъл на живота ѝ.

Такър не си спомняше нищо от детството си, преди да дойде във фермата, но знаеше, че някога е била обичана. Щеше да бъде чудесно, ако знаеше какво е било името ѝ в онези дни. Бяха я намерили край горящ фургон на заселници, нападнати от команчи. Младият каубой, който я спасил, я завил в палтото си и тя се сдобила с необичайното си име Такър^[1] още преди да стигнат фермата. Възпитателят в сиропиталището бил почитател на Сам Хюстън и добавил Хюстън към първото ѝ име.

Когато на шестнадесет години Такър бе напуснала фермата, за да работи за госпожа Роджърс в шивашкото ѝ ателие, тя бе взела Лора със себе си. По това време във фермата дойде нов управител, който се опита да превърне Лора в слугиня, карайки я да превива гръб от

сутрин до вечер. Това никога нямаше да се случи, докато тя, Такър, можеше да го предотврати...

Погледна към Лора и се усмихна. Вятърът бе утихнал. Лора бе толкова хубава, толкова сладка и лъчезарна въпреки слепотата си. Тя гореше от желание да се учи и можеше да върши много от нещата, които правят зрящите хора. Дори умееше да приготвя по-вкусни бисквити от Такър. Переше, почистваше стаята им, дори можеше да шие, когато Такър закарфичваше плата ѝ. И... тя бе прекрасна компания. Но ако Лукас Стийл не искаше Лора, той можеше да ги върне и двете обратно.

Майски бръмбар зажука сред храстите край беседката. Такър го пропъди с ръка и отмахна един кичур от мокрото си чело. Бе се примирила с непокорните си къдриви коси, така както се бе примирила с факта, че е сираче. Имаше бледа и нежна кожа и я пазеше от изгаряне, като носеше боне в горещите дни. Несресаните къдрици на бакърената ѝ гъста коса падаха по лицето ѝ и блестейки на слънцето, подчертаваха зелените ѝ очи, като им придаваха наситения цвят на искрящи изумруди.

Такър беше прекрасна. Привличаше погледите на повечето мъже както с хубавото си лице, така и със стройното си грациозно тяло. Някога това я изнервяше, но постепенно поведението ѝ се промени, остана само враждебността, която изпитваше към определен тип мъже.

— Нервна съм, Лора — призна тя.

— Не се безпокой. Господин Стийл ще те хареса. Можеш да бъдеш страшно мила, когато пожелаеш.

Лицето на Лора светна и на бузите ѝ се появиха трапчинки. Бе дребно, леко закръглено момиче с приятно бяла кожа, розови страни, прави черни вежди и извити мигли. Косата ѝ бе светла, медноруса и я носеше вързана на тила с пъстра панделка.

— Срецу нас идва мъж на черен кон — каза тихо Такър. — Лора, сложи си бонето и се обърни наляво. Сигурно ще се срещнем с нашия господин Лукас Стийл.

Той бе едър, жилест и широкоплещест мъж с красиво лице. Носеше черна шапка, прихлупена ниско над очите. Седеше непринудено върху седлото и ги гледаше изпитателно, докато приближаваше. Спря коня само на няколко крачки от постройката и се взря в тях. Това продължи толкова дълго, че предизвика плахото, но

непогрешимо чувство на враждебност у Такър. Очите му бяха сиви и толкова светли, че изглеждаха почти безцветни, но като извърна глава и слънцето го освети, заблестяха в искрящо синьо. Косата му бе синкавочерна, права и гъста: тъмни бакенбарди обрамчваха гладко избръснатото лице. Носът му бе прав, с класическа форма, и придаваше на изражението му леко надменен вид. Погледът на Такър не се спря нито на устните му, нито на дълбоките бръчки от двете им страни. Тя не хареса леката, подигравателна усмивка, изписана върху лицето му, докато той я оглеждаше.

— Кой сте вие? — попита мъжът, докато прехвърляше крак през седлото и продължаваше да ги наблюдава изпитателно.

Такър го изгледа хладно.

— Вие кой сте? — бе отговорът ѝ.

Той спря невъзмутимо поглед първо върху лицето ѝ, продължи надолу по стройното ѝ тяло, скрито в тъмна памучна рокля, и се върна отново на огнената ѝ коса. Такър настръхна и се стегна, докато погледът му шареше по нея. Когато очите му се спряха отново върху пламналото ѝ лице, в тях се четеше задоволство и тя изпита желание да му се сопне и да го попита какво, по дяволите, е толкова смешно. Вместо това обаче реагира така, както правеше при други подобни ситуации. Овладея раздражението си, пое си дълбоко въздух и го погледна по абсолютно същия начин, по който той я бе изгледал. В повечето случаи това объркваше и най-наглите мъже. Този път обаче не подейства.

— Красавец съм, не мислиш ли? — стрелнаха я присмехулно сивите му очи.

Тя го изгледа безизразно:

— Виждала съм и по-хубави, когато съм се возила зад впряг катъри.

Той се засмя.

— Това трябва да е Такър Хюстън, учителката.

Тонът му бе равен, сякаш мислеше на глас. През цялото време я гледаше така, като че се опитваше да прецени каква ще бъде реакцията ѝ.

— Ако е такава кисела мома, чудя се какво ли с развалило сладостта ѝ?

— Можете да се чудите до куково лято!

Докато говореше, гневът пак я завладя и затъмни разума ѝ.

— Ама че сте хаплива. — Той се подсмихна подигравателно. — И след всичките тези неприятности аз трябва да ви отведа до Калифорния. Може пък там да си намерите съпруг, ако имате късмет. Разбира се, трябва да смекчите малко нрава си.

Той се смъкна от седлото и се запъти към Лора.

— Лукас Стийл, млада госпожице. И вие ли сте толкова язвителна като сестра си?

Подаде ѝ ръка и сърцето на Такър замря, когато Лора само се усмихна.

— Хайде да стиснем ръце. Аз не хапя.

Лора протегна своята.

— Не бях сигурна, господин Стийл. — Смехът ѝ бе открит и дружелюбен. — Такър не е заядлива, трябва да я опознаете по-добре.

— Тогава трябва да се постарая да я опозная, госпожице Лора, но междувреме ще намеря кола, която да ви отведе в лагера. Той е на около миля разстояние. Потегляме утре сутрин, тъй че ако има нещо, от което се нуждаете, по-добре ще е да си го купите сега.

— Нямаме нужда от нищо — с напрежение в гласа каза Такър. — Господин О'Донъл ни даде списък и ние се снабдихме с всичко необходимо, преди да напуснем форт Смит.

— Имате ли здрави обувки? — Изражението му стана пренебрежително. — Ще походите малко.

— Разбира се.

За нищо на света този мъж нямаше да узнае, че имаха по-малко от пет долара и не можеха да си купят нищо, дори и да имаха нужда.

— Разбира се — повтори той. — Добре, стойте тук. Сега се връщам. — Погледна Такър и се подсмихна: — Сигурно горите от нетърпение.

Тя стисна устни и го изгледа гневно, когато той се обърна.

— Как изглежда? — прошепна Лора.

— Ами... има две ръце, два крака... и, предполагам, два рога под шапката! — Лицето на Такър все още гореше от наглия му поглед. — И преди съм ги виждала такива като него. Самохвалко, такъв е той. Не го харесвам.

— Мисля, че звучеше... мило.

— Мило? Изглеждаше така, сякаш се мислеше за кой знае какво.

Лора се закикоти.

— Сдържай гнева си, Такър. Почакай да стигнем до Калифорния, преди да експлодираш. Мисля, че просто се задяваше с теб.

Такър отметна глава и видя зачервените бузи на Лора. Рядко я зърваше такава. Обикновено Лора бе спокойна и уравновесена. Сега бе развълнувана. Тя потърси ръката ѝ и я стисна. Само като си помисли какво ги чака, потръпна нервно.

Открита каруца, карана от мексиканец, изтрополя иззад ъгъла.

— Колата идва. Господин Стийл също, по дяволите! Гледай надолу, Лора, сякаш си истинска сънливка. — Такър взе куфара си.

Лукас слезе и пусна поводите на коня:

— Аз ще взема това, Червенокоске.

Пое куфара от ръката на Такър и се наведе да вземе този на Лора. Качи ги в каруцата и затвори капака. Такър и Лора се насочиха към задната част на колата.

— Хайде, малки мои!

Лукас хвана Лора през кръста, повдигна я и я качи на седалката. После се придвижи толкова бързо, че Такър не можа да реагира. Здрави ръце сграбчиха кръста ѝ и я вдигнаха без усилие. Тя машинално облегна длани на раменете му, когато краката ѝ се отлепиха от земята. Той я задържа за миг и се вгледа в гневните ѝ зелени очи, преди да я остави до Лора в задния край на каруцата.

— Не очаквай такова обслужване всеки път, Червенокоске. Отсега нататък сама ще се оправяш. Всеки от кервана ще си носи багажа. Това се отнася и за теб, Лора.

Смехът на Лора предизвика Такър да избухне.

— Не съм ви молила за помощ. Отсега нататък и вие ще си държите ръцете там, където им е мястото. — И както обикновено, отприщеше ли веднъж езика си, не знаеше къде да спре. — И името ми е госпожица Хюстън!

— Госпожица? О'Донъл ми каза, че сте вдовица. — Острият му поглед прорязва пламналото ѝ лице.

— Да, вдовица съм.

Защитните реакции на Такър бяха поизчерпани. Беше уморена и дразнещото му присъствие я смущаваше.

— Лъжкиня! — Не толкова думата, а злъчната му усмивка я разгневи. — Ще се видим в лагера, Червенокоске. И с теб също, Лора.

— Той обърна коня и замина.

— Той не е луд, Такър — каза Лора, щом каруцата потегли. — Просто му харесва да се задява с теб.

Схватливостта на Лора винаги изненадваше Такър.

— Луд е, ако си мисли, че аз ще му бъда развлечението през целия път до Калифорния. — Тя трепереше, едва потискайки възбудата си.

— Тогава не отговаряй на задевките му, Таки!

— Трудно ми е, по дяволите! Големи късметлийки ще сме, ако е от онзи тип мъже.

Лора се засмя малко колебливо.

— Не се притеснявай, Таки. Всичко ще е наред.

Слънцето се спусна и небето притъмня. Внезапен порив на вятъра обърна перифериите на бонетата им. Докато можеше да ги различава, Такър се взираше в разхвърляните постройки, които представляваха града. Кочияшът изплющя с камшика и каруцата рязко увеличи скорост, вдигайки облак прах. Направиха завой по пътя и оставиха града зад себе си.

Събитията от последните седмици така се струпаха върху Такър, че ѝ беше трудно да повярва, че тя и Лора действително седят в тази каруца, която ги отвежда към кервана от фургони, потеглящ за Калифорния. Разбира се, всичко това нямаше да се случи, ако не бе убола с карфица една от най-богатите клиентки на госпожа Роджърс, защото я бе плеснала през ръката, докато работеше над един ръкав. Или ако не бе ударила през лицето съпруга на госпожа Роджърс, когато го хвана да надзърта в стаята, докато Лора се преобличаше.

Трябваше да я уволнят, за да се откъсне от тъпия живот, който водеше като шивачка при госпожата. Роклите, които шиеше, винаги бяха за някого, на когото му трябваша спешно и не го интересуваше, че тя шиеше по цяла нощ на светлината на керосиновата лампа. Мразеше тази работа, но с това изкарваше парите, необходими, за да преживяват двете с Лора.

Спестяванията им почти бяха привършили и Такър бе започнала да се притеснява, когато видя обявата във вестника:

ТЪРСЯТ СЕ:

Жени с добър морал за пътуване до Калифорния.
Работни мъже си търсят съпруги. Има нужда и от учител. Обадете се в хотел „Лоуган“ във вторник.

Почти отчаяна от дългото и напразно търсене на работа, Такър прочете обявата на Лора. Двете момичета говориха до късно през нощта за възможността да отидат в Калифорния. И дума не можеше да става за идеята да пътуват безплатно при предварителното условие, че ще се омъжат за непознати мъже — независимо колко работни бяха те. Но положението им във форт Смит бе доста тежко. А Лора бе убедена, че приятелката ѝ ще може да преподава в училище. Не беше ли преподавала на всички по-малки деца във фермата? Учителят не беше ли казал, че Такър е най-добрата ученичка, която е имал някога? След дълго обсъждане решиха, че Такър може да кандидатства за учителското място, и ако я одобряха, щеше да настоява да вземе по-малката си сестра със себе си. Щяха да крият, че Лора е сляпа, докато бе възможно. Надяваха се, че когато се разбере, вече нямаше да има значение.

Господин О'Донъл се оказа адвокат, нает да избере жените. Той стоеше в задушната хотелска стая и говореше припряно и отривисто, сякаш бързаше да приключи с интервютата.

— Възложиха ми да избира шест дами от форт Смит за пътуване до Купърстаун, Калифорния. Градът е създаден преди петнадесет години, през 1843-а, и е разположен сред тучна долина, където от топлото слънце и умерените дъждове се ражда зърно, каквото не можете да си представите. В тази долина, в удобни хижи, някои от които си имат артезиански кладенци и беседки с асми, живеят двадесет неженени мъже. Те искат съпруги и са събрали парите за пътуването им до Калифорния.

— Искате да кажете... шест от нас да избират от двадесет? Всичките ще ми харесат. Аз отивам.

Такър се огледа да види кой говори. Беше пълничко девойче с косми по горната устна.

— Двадесет жени плюс учителката ще предприемат това пътуване. Само шест ще са от форт Смит, останалите са от Тексас. Господин Купър, мъжът, основал града, сметна, че ще е най-добре да избере жени от различни места, понеже не всички мъже са от Тексас. Керванът се сформира във форт Уорт, Тексас, и водач ще бъде господин Лукас Стийл. Той ще носи цялата отговорност по пътуването и ако не е доволен от някоя от вас, ще ви плати разносните за обратния път до форт Смит.

Мъжът бе нервен, потеше се и бършеше чело с носната си кърпа.

— А сега бих искал да поговоря насаме с всяка от вас.

Направи знак на жената на първия стол и тя го последва в другата стая.

Тя бе една от последните за интервюто. Влезе в стаята с несигурна крачка. Мъжът изглеждаше изтощен, предишните разговори сигурно бяха изморителни. Съжали го. Самата Такър не би избрала никоя от жените, с изключение на една с малко момче, но тя изглеждаше твърде болнава, за да издържи пътуването.

— Кандидатирам се за учителското място — каза момичето, преди да седне.

Мъжът я погледна изненадано:

— Господин Купър се надяваше учителката да е по-зряла, поопитна, но каза, че ако се намери някоя, може и да е на възраст за женене.

Единствено отчаянието накара Такър да каже, че е двадесет и четири годишна, че е вдовица и е преподавала в училище. Това не беше толкова голяма лъжа, само дето бе едва на деветнадесет. Но беше преподавала на по-малките деца във фермата.

Мъжът остави молива си и я погледна съсредоточено и оттук нататък тя започна да лъже безочливо.

Ходила е на училище до шестнадесетгодишна възраст, каза му тя, след това е преподавала две години, преди да се омъжи. Сега, след смъртта на съпруга си, искала да напусне Арканзас и да остави тук всички тъжни спомени. Не, увери го тя, не се бои от дългото пътуване до Калифорния. Да, тя е силна и здрава. Адвокатът погледна със съмнение крехката й фигура и тя се напрегна да покаже мускулите си.

— Може би тук трябва да изясня нещо, господин О’Донъл. Имам малка сестра и не искам да я оставя тук.

Такър затаи дъх в очакване на отговора му.

— Тя здраво и издръжливо дете ли е?

— Не е дете. Тя е... на четиринадесет години.

Такър се надяваше, че малката ѝ лъжа относно възрастта на Лора няма да е много пресилена.

— Дайте ѝ година-две отгоре и ще е на възраст за женене — каза той уморено. — Не виждам никакъв проблем да се вземе момиче на такава възраст. И, откровено казано, вие сте единствената кандидатка за учителското място. Малко учители са готови да напуснат местата си и да отидат в непозната, сурова земя. Ако искате работата, ваша е. Без съмнение ще сте най-красивата жена в кервана и няма да имате никакви трудности да си намерите нов съпруг, като стигнете в Калифорния.

Очите му се усмихваха.

Такър се опита да скрие въодушевлението си.

— Все още не смятам да се омъжвам повторно. Просто искам работата, за да издържам себе си и сестра си.

Той се изправи и подаде ръка.

— Ще се свържа с вас, госпожо Хюстън. Със сестра ви ще пътувате с дилижанса в петък, ако можете да се пригответе дотогава.

— Ще се приготвим.

Такър разтърси ръката му и излезе от хотела смаяна, че беше станало толкова лесно.

[1] От англ. Tuck her — завивам, загръщам. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Лагерът се открояваше ясно на хоризонта. Там, в прерията, изглеждаше малък — няколко разпръснати фургона сред рядка дъбова горичка. Внезапно Такър се сети, че трябва да го опише на Лора.

— Почти стигнахме, Лора. Фургоните не са много големи, от помалките са. Няколко души са се скупчили и гледат насам. — Потърси ръката на Лора, за да си вдъхне увереност, а и да я успокои. — Лукас Стийл идва отново! Но защо се кискаш, Лора Фостър?

— Смея се на начина, по който го рече, Такър. Мога да кажа, че трябва да те вържат, за да се поукротиш малко.

— Слава Богу, той само дава знак на кочияша да заобиколи от другата страна на фургоните. Ще се чувствам по-добре, ако не го видим повече през цялото пътуване.

Такър огледа всяка от жените, докато минаваха край тях. Някои отвърнаха с усмивка, други махнаха с ръка. Видя две малки деца, хванали се здраво за полите на майките си, и едно момче на около дванадесет години. Когато каруцата спря, Такър скочи долу и помогна на Лора. Лукас Стийл се приближи отстрани и започна да сваля багажа им.

— Лоти — извика той.

Жената, която се запъти насреща им, имаше едро, набито тяло. На главата си носеше прихлупена черна шапка с права периферия и бе препасана с черна престилка. Лицето ѝ бе бледо и обветрено и не можеше да се определи възрастта ѝ.

— Това е Лоти. Лоти Фийлдс — каза Лукас без официалности. — Правете каквото ви каже, и всичко ще е наред. Това са Такър Хюстън и сестра ѝ Лора Фостър.

Лора промълви:

— Мадам.

Такър поздрави в отговор на кимването ѝ. Лукас плъзна бърз поглед към тях, преди да яхне коня.

— Ще се съберем след вечеря.

Момичето погледна след него. Сега той бе напълно делови. Предпочиташе го такъв. Обърна се и видя, че Лоти наблюдава Лора, която стоеше търпеливо с куфар в ръка. Такър заговори нервно:

— Какво ще правим най-напред, Лоти? Ние двете сме страшно изморени и гладни.

— Първо ще качим този багаж във фургона.

Такър хвана единия край на тежкия сандък, Лоти — другия. Вдигнаха го до пода на фургона и Лоти се качи горе, за да го издърпа до мястото, което, изглежда, бе запазено за багажа. Продължаваше да хвърля любопитни погледи към Лора.

— Лора, ела при мен, мила. — Такър протегна ръка.

Лора се приближи по посока на гласа ѝ.

— Ще трябва да кажем на Лоти. Разбирам, че беше глупаво от моя страна да не уведомя господин Стийл. — Сложи ръка върху раменете на Лора: — Ако не можем да отидем в Калифорния, ще трябва да предприемем нещо друго. Сигурна съм, че ще успеем да си намерим работа като перачки във форта. — Това бяха смели думи и тя почти се задави с тях.

— Господин Стийл ще ни разреши да тръгнем, Таки. Излишно се притесняваш. — Гласът на Лора беше мек, нежен и успокояващ и на Такър ѝ се доплака.

Лоти скочи от фургона и се изправи напълно изумена, скръстила големите си загрубели ръце. Такър се опита да спре сълзите си, но те напиреха.

— Лора е сляпа, Лоти. Не казах на господин Стийл. Нуждаем се от учителското място и решихме да почакаме, докато тръгнем, за да не ни върне обратно, когато вече е твърде късно.

— Ама че работа. И т'ва ако не е най-чудатото нещо, дет' съм чувала. Ако Лукас не ви ще, ще ви качи на дилижанса и ще ви прати обратно, даже и да сте почти в Калифорния! Той върна вече двечки, задето се счепкаха. Я по-добре му кажете, т'ва ще е най-добре да сторите.

Сълзи потекоха по страните на Такър. Сълзи на изтощение и безсилие. Не искаше Лора да разбере, че плаче, затова се насили да се засмее и да заговори спокойно:

— Ще му кажа след вечеря. Но сега съм гладна като вълк.

Лора вдигна ръка и пръстите ѝ докоснаха мокрите бузи на Такър.

— Лоти, може ли Такър да се качи във фургона и да си поплаче на спокойствие? Мрази да я виждат разплакана.

Лоти кимна с безразличие и бавно се отдалечи.

— О... ти... — каза Такър през зъби.

— Отивай, ще те чакам тук, на сянка — настоя Лора. Издърпа ръката си и зачака, докато я чу да пропълзява във фургона, а после се отправи по посока на варела за вода. Остана там, докато чу, че Лоти идва срещу нея, и протегна ръка да я спре.

— Лоти? — прошепна Лора. — Ще ме заведеш ли при господин Стийл?

Голямата ръка на Лоти хвана нейната.

— Хайде.

Първото, което Лукас направи, след като остави Такър и Лора с Лоти, бе да отиде до фургона за провизиите, където държеше личните си вещи. Извади дисагите си, които бе скътал в постелята, бръкна в джобовете и измъкна едно вързопче, увито в еленова кожа. Внимателно извади от него кутийка от велур и я отвори.

Малкият портрет изглеждаше съвсем запазен — както преди години, когато баща му го бе купил от един команчero^[1], който пък твърдял, че го взел от някакъв мъртъв индианец. Миниатюрният портрет бе едно от малкото материални неща, които баща му бе оставил, и Лукас го пазеше грижливо след неговата смърт.

Вдлъбнатите котешки очи го погледнаха и заискриха открито изпод дебелиите извити вежди. Дълги нощи бе лежал в постелята си и бе мечтал за момичето със зелените очи. Усети пристъпа на чувства, които вече почти бе забравил, и мечтите му отново се завърнаха. Такър Хюстън можеше да бъде жената от този портрет, жената, която той искаше да познава и да желае. Косата ѝ бе по-светла, очите ѝ — по-зелени. Лицето на жената от снимката бе по-кръгло и брадичката не беше толкова ясно очертана. Навярно не е била висока колкото Такър, но държеше главата си по същия начин — гордо и дръзко. Още в същия миг, в който я видя, той забележа приликата и по някакъв начин почувства, че и тя трябва да го познава.

Какво го накара да ѝ говори по този начин? Какво го подтикна да я провокира, да я принуди да го забележи? Не си спомняше друг път да се е задявал и заяждал така с жена. Не беше за чудене, че тя му отвърна

по такъв начин. Той уви отново кутията и я прибра обратно, сякаш с чувство на вина, когато Лоти се приближи заедно с Лора.

— Лукас, т'ва девойче иска да приказва с теб.

— Казвай.

— Ще ме заведете ли обратно до фургона, господин Стийл?

— Мисля, че няма да имаш нужда от мен, ако те насоча в правилната посока.

— Вие знаете?

— Подозирах. Разбира се, че ще те заведа до фургона. Наред ли е всичко, Лоти?

— Наред е, Лукас.

Лукас хвана Лора за ръка и я поведе към един сандък.

— Зад теб има място, ако искаш да седнеш.

— Благодаря. Как разбрахте, че не мога да виждам? Такър и аз мислехме, че сме ви заблудили.

— Щяхте да ме заблудите, но ти ми се усмихна, без да ми подадеш ръка. Помислих си, че е странно. После си спомних за един мъж от Калифорния, който е сляп, той прави същото. Защо пазехте това в тайна?

— Бояхме се, че нямаше да дадете на Такър работата, ако знаехте за мен, а... тя никога няма да тръгне някъде без мен. — Спря за момент, за да му даде възможност да отговори. Той не го стори. — Господин Стийл, освен това не съм й сестра. С Такър сме сираци и си нямаме никого другого, освен себе си, но не сме сестри. Знаем, че трябва да ви кажа цялата истина. — За нейна изненада той се засмя. — И това ли подозирахте? — попита невинно тя.

— Не си мислех точно това, но вие не си приличате — отбеляза той.

— Знаем. Казвали са ми, че Такър е прекрасна. Много красива. Вярно ли е?

— Да — каза мъжът простичко. — Да, тя е много красива, но ти също си красива.

— Така ли? — попита го Лора с недоверие. — Такър казва същото, но тя ме обича.

— Въпреки това е права.

— Дойдох да попитам дали ще оставите Такър да получи учителското място. Ужасно се притеснява, затова помолих Лоти да я

остави във фургона да си поплаче. Ще умре от срам, ако разбере, че съм ви казала това. Мрази да я виждат разплакана. Много е горда.

— Забелязах — отвърна Лукас сухо.

— Е, ще ни върнете ли обратно? — попита настойчиво Лора.

— Защо? Имаш ли да ми разкриеш още някоя ужасна тайна?

Лора се изсмя.

— Е... мога да ви кажа, че уволниха Такър, задето удари съпруга на госпожа Роджърс с бръснарския каиш.

Лукас се засмя:

— Това вече е нещо, което ми харесва да чуя.

Сълзите на Такър пресъхнаха още щом се качи във фургона. Беше се разревала пред Лоти и се чувстваше като последна глупачка. Постоя малко и опита да се убеди, че Лукас Стийл няма да се ядоса, че не е била напълно искрена за Лора. Как можеше Лукас да знае какво е да си жена и да си сама? Не, не сама, тя имаше Лора. Ако не беше Лора, отдавна щеше да се е предала и да е избрала лесния път — да работи за някой фермер или собственик на плантация, или да обслужва клиентите в някой бар. Представи си опипванията и пощипванията. Самата мисъл за това накара косата ѝ да настръхне.

Седеше замислена. Видя как една зелена конска муха избръмча под платницето и отлетя отново навън. Дочу глас на жена, която гълчеше детето си. Птиче — присмехулник се обади от дървото над фургона. Постепенно колебанието я напусна. Приглади косата си с бързи и сръчни движения и усети колко застоял и горещ бе въздухът в задущия фургон. Избърса лицето си с края на роклята и се измъкна навън. Никога по-рано не се бе чувствала толкова изцедена и физически, и психически.

Такър обиколи веднъж фургона, преди да започне да се оглежда за Лора. Сърцето ѝ замираше винаги когато Лора не беше там, където трябваше да бъде. Започна да обхожда редицата фургонали, но спря, като видя Лоти да се задава насреща ѝ.

— Къде е Лора?

Лоти не отговори веднага.

— Ей там.

Такър отметна глава — нещо, което щеше да ѝ стане навик.

— Къде там? Не може да се разхожда така, преди да е опознала мястото — извика тя с отчаяние в гласа.

— С Лукас е, остави я.

Едрата жена изрече това с равен тон, без повече обяснения, и тръгна.

За момент Такър занемя от почуда, после я обзе негодувание. Тръгна след Лоти.

— Ти ли я заведе при него? Казах, че ще отида да говоря с него след вечеря.

— Да, аз я заведох. Той ще я доведе обратно.

— Лоти! — Сърцето на Такър заби лудо, въпреки че го чувстваше тежко като олово.

— Малката знае к'во върши — каза Лоти в движение.

— Не знае. Тя е само на... четиринайсет.

Лоти спря.

— Ако тя е на четир'найсе, то и аз съм на толкова. А даже и да е, има повече акъл в главата си от някои учители, които съм виждала.

— Е!... — Такър усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Не исках да кажа точно т'ва де. — Лоти омекна малко. — Просто казвам, че трябва да поотпуснеш юздите на малката. Тя е виновницата за т'ва положение. Остави я да се опита да оправи нещата.

За втори път този ден очите на Такър се насълзиха. Това, което, казваше Лоти, звучеше разумно. През всичките тези години така пазеше Лора, че не се бе замисляла, че тя е вече жена.

— Май започвам да те харесвам, Лоти.

— Хм, може, а може би не. Хайде, дай да видим как ще спите. Така или иначе ще останете за през нощта.

Колкото повече Лора се бавеше, толкова повече Такър се притесняваше. Вече бе решила да предприеме нещо, когато я видя да идва към фургона, хваната за ръката на Лукас. Той гледаше надолу и изражението му бе непроницаемо, но Лора бърбореше както винаги. Такър стоеше, склучила ръце зад гърба си, и чакаше да приближат. Лукас погледна нагоре и погледът му стрелна нейните изумрудени очи. Взря се в тях съсредоточено и продължително. Лора нямаше как да забележи това и продължаваше да говори безспир:

— Пътувахме в дилижанса не повече от час, когато един мъж приближи Такър. Каза, че тя наистина е много хубава, и после попита не искаме ли да видим какво има в куфара му, щото той бил амбулантен търговец, вие знаете де, търговски пътник, и имаше неща, които щяха да отиват на Такър. Чух го да сваля куфара и да го отваря и тогава Такър го зашлеви. Той падна назад на седалката и по-късно тя ми каза, че той...

— Лора! — Такър почти се задави от смущение.

— Таки, ти ли си? Върна ли се вече?

Протегна ръка, а Такър я сграбчи и придърпа към себе си, като че ли заедно щяха да се изправят пред лицето на врага.

— Настанихте ли се вече, госпожице Хюстън? — Тя понечи да отговори, но Лукас вече се бе обърнал и говореше на Лоти: — Наредих на Мустанг да дойде да поправи спиците на това колело. Добре, че ми каза. Иначе щеше да се наложи да го сменяме.

Изведнъж прозвуча изстрел. Такър се стресна.

— Това е сигналът за вечеря. — Лукас се засмя и тя стисна ядно зъби. — Лора, грижи се за по-голямата си сестричка — рече той и си тръгна.

Такър изтръпна от поверителната нотка в гласа му. Лора не проговори, докато Такър не я стисна за ръката — знак, че вече са сами. Използваха го още от детските си години.

— Всичко е наред, Таки. Той и без това знаеше. Каза, че е разбрал още когато ни е срещнал във форт Уорт, но чакал ние сами да му съобщим. Каза още, че никой от кервана няма да мързелува и че аз трябва да правя всичко, което правят останалите. Имал някакъв сляп приятел в Калифорния и ми обеща, като пристигнем, да ме запознае с него. Той бил като мен, приятелят де. Не бил сляп по рождение. Имал жена и двама синове.

— О, Лора, милата ми! — Сякаш камък падна от сърцето на Такър. — Толкова се боях. Не зная какво щяхме да правим. Но как така се реши да отидеш при него сама? Нали ти казах, че аз ще говоря с Лукас?

— Досега все ти вършиш всичко, Таки. Грижиш се за мен вече единадесет години. Искам да ти помогна. Е, не мога да правя много неща, но поне мога да говоря.

Такър се спусна да я прегърне.

— Можеш, бърбуривке! Какво му разказваше за онзи амбулантен търговец?

— Приятно ми е да говоря с него. Той проявява интерес и ме слуша. Малко хора умеят да изслушват събеседника си. Такър, той ми допада.

— Е, не смея да твърдя, че този човек ми харесва, но ако ни позволи да продължим с кервана до Калифорния, предполагам, че и на мен ще ми допадне.

Лоти раздаде на всяко от момичетата по една чиния, чаша и лъжица от алпака. После посочи с глава към другия край на фургона и с бърза крачка се запъти натам. Такър си помисли, че навярно Лоти не може да се придвижва по друг начин. Те тръгнаха след нея. Другите жени една по една заизлизаха от фургоните и се отправяха в същата посока. Лора пристъпваше внимателно с ръка върху рамото на Такър. Вървяха плътно зад Лоти.

Една жена сипваше яденето от голям казан. Друга извади от примитивно направена пещ тепсия с царевичен хляб и започна да го реже с голям нож. Пълничък кривокрак мъж с гъсти дълги мустаци и вехта шапка подклаждаше огъня, над който висеше окадено котле с кафе. Кафето изкипя и той запсува.

Такър се обърна и се усмихна на жената, стояща зад нея в редицата. Беше висока и красива, с тъмна коса, прибрана на кок на тила. Изящните ѝ златни обеци не подхождаха на износената рокля. Тя кимна в отговор, но не се усмихна. Такър поведе приятелката си към далечния край на огъня, за да седнат до Лоти, и отиде да налее кафе.

Коларят я изгледа изпод вехтата си шапка и се усмихна широко. Усмивката му бе почти беззъба, но сините му очи я гледаха открито и лъчезарно.

— Здравсти! Викат ми Мустанг. Ние ви чакахме, вас и малката госпожица.

— Аз съм Такър Хюстън.

— Предположих. Имате най-хубавата коса, която съм виждал. Команчите биха дали шест понита за вас — рече той и ѝ намигна заговорнически.

— Само шест? Мисля, че струвам десет понита — прошепна тя с поверителен тон.

Старецът се усмихна и наклони котлето, за да напълни чашите. Такър вдигна поглед и видя Лукас край фургона с провизиите. Той я наблюдаваше и тя бързо извърна глава.

Нахвърли се с апетит на храната. Яденето бе изненадващо вкусно, кафето — силно и горчиво. Тя се нахрани и започна мълчаливо да наблюдава останалите жени. Те седяха на групи по две, по три, по четири. Само жената и момчето, които бяха зад тях в редицата, бяха сами.

— А къде са останалите мъже?

Лоти я изгледа изпитателно.

— Защо питаш?

Такър отвърна настръхнала:

— Не за това, за което си мислиш. Просто се чудех дали господин Стийл ще може да ни отведе до Калифорния сам.

Лоти се усмихна широко, макар че изражението върху обветреното ѝ лице трудно можеше да се нарече усмивка.

— Ти май се изплаши, а?

— Може и така да е — призна Такър.

— Наистина се стресна — обади се и Лора и се изсмя.

— Някой ден ще ти натрия бърбивата уста с люта чушка, Лора Фостър.

Такър менеше настроението си за секунди — докато се ядосваше и възмущаваше, изведнъж започваше със задевките.

— Мъжете се връщат. Бяха на паша с добитъка. Нали досега чакахме конете и мулетата да изпасат всичката трева наоколо — обясни Лоти най-накрая.

Такър чу тропот на конски копита. Ездачите дръпнаха рязко поводите, наскочаха от седлата и навързаха конете на опънатото между две дървета въже. Бяха осем души, няколко млади мексиканци и по-възрастни мъже, закалени от опасния живот сред прерията. Те се скупчиха около фургона с провизиите, за да получат порциите си, налякаха наоколо и започнаха да се хранят. Изпразниха бързо чиниите и се върнаха втори и дори трети път за допълнително. Докато отпиваха от горещото кафе, което Мустанг наливаше в чашите им, мъжете разговаряха тихо и Такър се заслуша в приглушените им гласове.

Всички бяха притихнали в очакване. Такър не можеше да повярва, че тя, Лора и останалите се намираха тук, сред едно огромно

поле, сякаш накрай света. Седяха с гръб към тъмнината, с лице към трепкащата светлина на огъня. Напрежение витаеше из въздуха. Когато Лукас се изправи и се отдели от групата на мъжете, всички погледи се насочиха към него.

— Дами! — Той свали шапката си и на обветреното му чело се очерта рязката граница от слънчевия загар. — Дами — повтори Лукас, след като разбра, че вече е привлякъл вниманието им. — Последните от нашата група пристигнаха днес. Ще потеглим утре сутринта. Някои от вас вече са чували това, което ще кажа, но ще повтора отново. Ще се движим с бързо темпо. Пътуването ни ще бъде тежко. Надявам се да стигнем в Калифорния за петдесет дни. Предполагам, че след като пощенският дилижанс взема това разстояние за тридесет, то ние бихме могли да го пропътуваме за петдесет дни. Ще се движим по добре отъпкан път и донякъде ще ни придружава армейски отряд. Не мисля, че досега някой е прекосявал страната с група от двадесет и две неомъжени жени. Трябваше да сте двадесет и четири, но две бяха върнати обратно. И да сме наясно отсега. Няма да допусна скандали, сплетни и непристойно държане. Хич не си и помисляйте да съблазнявате войниците. Мъжете в Купърстаун събраха пари и ме изпратиха тук, за да ви отведа при тях, в Калифорния. И аз се кълна в Бога, че ще закарам този керван дотам. Те ще имат поне възможността да ви видят и преценят. Останалото зависи от тях и от вас.

Лукас отново сложи шапката си, като я нахлупи ниско над очите. Погледна към Такър и тя почувства почти осезаемо острия му стоманеносив поглед.

— Пътуването ни няма да е излет. Сега сме средата на април, а трябва да пристигнем в Калифорния, преди реките по пътя ни да пресъхнат. Това ще ни коства много нерви и усилия. Ще прекосим планините Пекос при форт Ланкастър и ще продължим към форт Стоктън. Ще пътуваме през пусти и еднообразни местности, през земи, населявани само от индианци, змии и команчерос. Вероятно ще се сблъскаме с ужасни неща. Някои от вас може би няма да се справят. Всяка вечер преди лягане ще трябва да претърсвате завивките си за змии, отровни паяци и скорпиони. Ще ви вали дъжд, ще ви жари слънце. Подгответе се за пътуване през вражеска, негостоприемна земя.

За пръв път, откакто взе своето решение, Такър бе обзета от натрапчиво съмнение, по-скоро от страх. В какво ли забъркваше Лора? Лукас продължи речта си и не ѝ остави време за размисъл.

— Зная, че ви представям доста мрачна картина, но бих искал да сте подготвени за всичко. Ако някои от вас решат да се откажат, нека го сторят сега. — Той стоеше пред тях разкрячен, със скръстени ръце. — Събрал съм група от калени мъже, които познават трудностите и рисковете. С нас е и най-добрият скаут на запад от планините Пекос. Пътувал съм много пъти с Бък Гарет и бих му поверил живота си. Начело на кервана ще е Мустанг, който ще кара фургона с провизиите. Останалите фургони ще се редуват, за да не стане така, че все едни и същи да гълтат прахоляка на опашката. Ще разпределим и домакинските задължения. Тези от вас, които ще карат впряговете, няма да се занимават с готвене и събиране на дърва за огъня. По-късно ще прикрепим към фургоните ремъци, за да събираме дърва по време на пътуването. На запад растителността става оскъдна. Докато сме на път, не е необходимо да се гласите и пременяте. Оставете това за Калифорния. Ако имате панталони, облечете ги. Тези, които нямат, трябва да си ушийт от някоя стара пола. Когато излезем от форт Маккавет, искам всички вече да са с панталони. Скрийте косите си под шапките. Не искам апачите или някой команчero да разберат, че с кервана пътуват толкова жени. Смятам, че няма нужда да ви казвам защо. Ако имате да кажете нещо, направете го сега.

За известно време край огъня цареше тишина. Хората сякаш бяха хипнотизирани от мъжа, изправен пред тях. Такър погледна към Лора. Тя седеше със зяпнала уста, в израза ѝ се четеше въодушевление.

— Ще станем един час преди разсъмване — продължи Лукас — и ще тръгнем на зазоряване. Няма да спираме за обяд, ще се задоволим със суха храна. Ще спрем чак по залез-слънце. Това е всичко.

Една по една жените се заизправяха мълчаливо. Всяка си мислеше за важната стъпка, която правеше и която щеше да промени живота ѝ.

Проплака нечие дете и майка му го взе на ръце. Такър хвана ръката на Лора.

[1] Търговец на черно, контрабандист, бандит. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Такър Хюстън? — Лукас стоеше до нея.

— Да? — Тя не можеше да види лицето му и бе доволна, че той също не я вижда. По дяволите! Защо винаги се изчервяваше, когато той я погледнеше?

— Искам от теб да водиш дневник. Ето ти списък на всички жени и деца от кервана. Препиши го и ми го върни. От утре ще си водиш записки за всичко, което се случва по време на пътуването. По-късно ще ти дам карта, за да отбелязваш маршрута ни. Ще означаваш местата, където лагеруваме, ще записваш къде армейският отряд ще се присъедини към нас и къде ще ни остави. Това не е трудна задача за учител. Можеш ли да караш впряг?

— Разбира се — каза тя през зъби.

— Имаш ли панталони?

— Не, но двете с Лора ще си ушием.

— Лора шие? — попита той след известно колебание.

— Разбира се.

— Вие с Лоти ще се разберете кой ще кара впряга и кой ще води мулетата.

— Аз не обичам да яздя — обади се Лоти. — Ще карам фургона.

— Тогава аз ще науча Лора да води мулетата.

— Не — рече твърдо Такър. — Аз ще върша нейната работа.

— О, да, аз искам да правя това. Харесваше ми, когато яздех понито във фермата — изписка въодушевено Лора.

— Пони и кон — водач са две различни неща — сръза я Такър.

— Такър, престани да я глезиш. Тя може да се справи.

— Ти откъде знаеш какво може да прави тя? Познаваш я от един ден. Така ще я убиеш! — В очите на момичето проблеснаха предизвикателни пламъчета.

— Лоти, заведи Лора при фургона — каза Лукас тихо, но в тона му се четеше заплахата. — Червенокоска и аз ще трябва да си поговорим.

Той я сграбчи за ръката така, че тя едва не извика от болка, и бързо я поведе в тъмнината.

Спряха на известно разстояние от лагера. Сърцето на Такър биеше лудо, Лукас я стискаше още по-здраво за китката. Стояха така мълчаливо в продължение на няколко секунди.

— Никога повече не оспорвай нарежданията ми — гневно процеди той през зъби.

Тя го изгледа студено, в очите ѝ се четеше неодобрение.

— Тогава недей да нареждаш на Лора какво да прави. Аз знам най-добре какво може да прави тя. Грижа се за нея от шестгодишна.

— Това не ти дава право да се държиш с нея, сякаш е твоя собственост.

— Моя собственост? — отвърна гневно Такър. — Аз съм тази, която ѝ казва какво да прави, не ти!

Лукас пусна ръката ѝ с жест на презрение. Такър понечи да си тръгне, когато той протегна ръка и я сграбчи за рамото.

— Да не би да те е страх, че ще я загубиш, а, Червенокоске? Боиш се, че Лора ще отиде някъде, където няма да се нуждае от грижите ти, и че ще иска да живее без теб — заяде се мъжът.

Такър не можа да се овладее, вдигна ръка и го зашлеви. Никога не бе очаквала, че ще направи точно това, и веднага съжали за постъпката си.

— Проклетата да си. — Лукас бе бесен. Още преди да успее да помръдне, камо ли да се извини, той я сграбчи за раменете и я разтърси с такава сила, че зъбите ѝ изтракаха. Такър го погледна с невярващи очи и се опита да събере мислите си. Онемя от почуда и гняв. — Не позволявам такива волности, рижава котко! — изсъска той и я дръпна гневно към себе си. Голямата му ръка я сграбчи за косата и отметна главата ѝ назад. Държейки я така, Лукас изведнъж впи устни в нейните и започна да я целува настървено, със страст.

Такър се опита да се съпротивлява, но, останала без дъх, притихна и се отпусна в прегръдката на мъжа, който продължаваше да я целува диво и страстно.

Лукас я притисна толкова плътно към тялото си, че тя усети силните удари на сърцето му. От гладко избръснатото му лице я лъхна миризма на тютюн и пот. Най-сетне той се откъсна от устните ѝ,

докато Такър, все още в прегръдката му, дишаше тежко, на пресекулки, и се опитваше да си поеме въздух.

— Помисли си, преди да ме удрияш отново. Следващия път няма да спра дотук — прошепна той.

Такър му отвърна рязко, с тон, пълен с гняв и огорчение.

— Намери си друг учител. Лора и аз няма да тръгнем с теб.

Тя се напрегна и сърцето ѝ се сви, като чу сухия му смях. Почти несъзнателно вдигна ръка и изтри с опакото на ръката устните си, които все още пареха от целувката му.

— Ще тръгнеш, Червенокоске. Ако си наумиш да бягаш, ще те хвана и ще те върна обратно. Ти си като ядосана котка. Трябва само някой да ти дърпа ушите. — Той я погали нежно по бузата и прибра кичур коса зад ухото ѝ. — И да те пошляпва от време на време.

Такър затаи дъх. Не беше очаквала това. Опита се да се отдръпне, но мъжът я хвана.

— Не съм ти играчка — изсъска му тя. Тихият му смях я вбеси. — Опитай отново и ще те намерят с нож в гърба. — Такър почувства отново подигравателната усмивка в очите на Лукас. Той я загледа дълго и настойчиво и в този момент тя наистина изпита желание да го убие. Натрапникът продължаваше да я притиска в обятията си и това засили още повече чувството ѝ за мъст.

— За нищо на света не бих пропуснал среща с теб, Червенокоске!

— Престани да ме наричаш така!

— Искаш ли да ти викам „захарче“? Ти си всичко друго, но не и сладка.

— Не съм!

Такър се уплаши, че ще се разплаче и това ще я унижи. Тя се напрегна в очакване на още някоя злъчна забележка, но в следващите му думи нямаше присмех или яд.

— Безопасността на този керван зависи от това всеки един от вас да изпълнява нарежданията ми. Отнася се и за теб, Червенокоске. Не оспорвай заповедите ми!

— Не съм ги оспорвала!

Последва напрегната тишина. Такър се чувстваше объркана. Думите му бавно проникваха в съзнанието ѝ, докато тя се опитваше да овладее бушуващите в главата ѝ чувства, които нямаха нищо общо с

разума. Трябваше да стори нещо. Понечи да издърпа ръката си и се насили да отговори с най-хладния и безизразен тон, на който бе способна:

— Мисля, че вече си казахме всичко!

Вместо да я пусне, Лукас хвана и другата ѝ ръка и я притисна до себе си. Измина една напрегната секунда, след което той поотпусна мощната си прегръдка. Гневът му отстъпи място на възхищението.

— Никога не съм се чувствал като предано куче на верижка, Такър. — Той говореше възбудено, а усмивката играеше по устните му.

— Ако не възразяваш — отвърна тя с нотка на сарказъм, за да подсили думите си, — бих желала да се върна при фургона.

— Нямам нищо против, Червенокоске.

Лукас я поведе, все още държейки я здраво за ръка. Заобиколиха лагера, за да излязат откъм външната страна на фургона. Прехапала долната си устна, Такър се препъваше до него. Нощта бе топла, изпълнена с вълшебната музика на щурците, бледата лунна светлина се отразяваше в платнищата на фургоните.

— Надявам се, че няма да сториш нещо глупаво — каза Лукас, когато наближиха фургона.

— Не съм си загубила ума — отрязва го тя. — Предполагам, че знаеш всичко за нашето положение. Но Лора няма опит с мъже като теб.

За да я подразни, той се засмя и рече меко:

— Ти също нямаш никакъв опит.

— Имам достатъчно, за да мога да различа едно магаре, като го видя.

— Ти си най-твърдоглавата и опърничава жена, която съм виждал, но все още си мисля, че ще се държиш мило, когато се поопознаем.

Такър пропусна последните му думи покрай ушите си, защото знаеше, че се опитва да я предизвика. Преминаха последните няколко метра в мълчание и щом той пусна ръката ѝ, забърза към фургона.

Лукас я проследи с поглед и изпита странно чувство. Кой знае защо нещо го караше да я дразни и ядосва. Защо се държа по този начин, та сега тя щеше да го намрази! И защо, по дяволите, я целуна? Той нямаше такива намерения.

Никога досега не бе целувал толкова сладки, меки и сочни устни, никога не бе държал жена в обятията си с такова желание. Виновен бе портретът, който носеше от толкова време със себе си. Той се изтегна върху постелята си край товарния фургон. Изведнъж от толкова време насам се почувства ужасно самотен. Някъде далеч се чу любовният повик на койот и отговорът на женската отекна в тишината. Лукас бе неспокоен. Мислите препускаха в съзнанието му. За момент си представи какво ли би станало, ако тази червенокоса жена отговореше на чувствата му. Представи си как му шепти любовни слова и се взира с нежност в очите му. Внезапно го завладя желанието да си припомни всички подробности от онова отдавна отминало време, когато за кратко, само за няколко седмици, бе познал любовта.

Дълго време се въртя в постелята си. Изпитваше странно, болезнено чувство, което не му даваше покой.

Първото му пътуване до Калифорния бе през 1844 година, тогава беше дванадесетгодишно момче. Имаше вече петнадесет лета оттогава. Той и баща му оставиха погребани зад фермата им в Източен Тексас скъпата му любяща майка и сестрите му. Лошата болест — скарлатината, не пощади семейството им.

Прекосиха Америка и стигнаха чак до Тихия океан, за да открият и там същите хора, които бяха оставили в Тексас — хора, чиято единствена мечта бе материалното благополучие, които ламтяха за земя и злато.

Уилям Стийл бе отвел Лукас в планините, където под зоркия му поглед синът му бе убил първата си мечка, бе се борил с младите индианци и бе започнал да носи мокасини и черни промазани дрехи от еленова кожа. Ходеше на лов със Сивия орел и задяваше сестра му, Малката гълъбица. Това беше един щастлив, безгрижен период от живота му. Когато навърши двадесет години, той и баща му пропътуваха континента, за да се върнат в Тексас. Щатът се бе променил, бяха се появили нови градове, поставяха се разделителните граници, прииждаха заселници.

Двамата се върнаха отново в Калифорнийските планини. Уилям Стийл видя Тексас за последен път. Една стрела го улучи в гърлото и смъртта му бе мигновена. Лукас погребва баща си край един планински поток. През тази първа самотна зима той намери Сияйна звезда. Тя живееше с индианското племе гарвани, но бе бяла жена. Някъде край

границата с Орегон индианците бяха нападнали керван на заселници и отвлекли Сияйна звезда. Отвели я далеч-далеч на запад, а след това на юг. Беше повече индианка, отколкото бяла жена. Но всъщност бе еднакво чужда и на индианци, и на бели.

Когато Лукас я откри, тя бе втората жена на Бягащ кон. Той бе стар и нещастен мъж: нямаше синове. Сияйна звезда копаеше и плевеше коравата земя, шиеше дрехи от кожа и переше на реката като всяка друга индианка. Не проумяваше защо на другите момичета им харесваше да спят с воините, не разбираше защо не може да си роди деца, които да облекчат живота ѝ.

Лукас купи Сияйна звезда за един мустанг и един нож и тя заживя при него в планинската му хижа. Изпитваше гордост, че е жена на планинеца, и с времето го заобича. Той също се влюби в миловидното момиче с галеци ръце и топли, кафяви очи, което го притискаше до гърдите си и му пееше.

Този период от живота му отлетя безвъзвратно. Времето потуши болката, която изпита, когато я намери полумъртва в хижата със стрела, забита в гърдите ѝ. Сияйна звезда издъхна в ръцете му и той я погребва край потока, до гроба на баща си. Лукас издири Бягащ кон и го уби със същата тази стрела, която извади от гърдите на любимата си. Индианецът я бе убил от страх да не роди синове на планинеца и да го посрами пред останалите мъже от племето.

Лукас слезе от планините, но често се връщаше в стария си дом. Времето не пощади хижата, но дивите цветя, които бе засадил край дървото до потока, цъфтяха и избуяваха.

Лукас си помисли, че сега в планините е пролет. Въздухът е кристалночист и студен. Той пак щеше да се върне. Щеше да се връща отново и отново през годините, независимо накъде щеше да го отведе животът.

Единственият човек, който знаеше подробности за този период от живота на Лукас, бе Лоун Бък Гарет. Двамата прекараха заедно юношеските си години. Бореха се, ходеха заедно на лов и на експедиции до горите с големите пинии, заедно с бащата на Лукас посетиха гробовете на майка му и сестрите.

Тази нощ Бък Гарет лежеше в постелята си на няколко метра от Лукас и се чудеше какво става с приятеля му. Бък се изненада, когато го видя да се отдалечава с тази червенокоса жена. Когато се върна и си

легна, Лукас изглеждаше угрижен и Бък не посмя да го заговори. През целия си живот той не бе приказвал с повече от пет души. Не бе срамежлив, мълчанието му нямаше нищо общо с това, просто смяташе, че няма за какво толкова да се говори. Беше реалист. Не страдаше от фалшиви илюзии за величието на тази страна. Знаеше, че ще работи много, че животът му ще е труден и че когато му дойде времето, ще се установи някъде. Но къде? Кога? С кого? На тези въпроси все още нямаше отговор. Само за едно бе сигурен. Това ще е последното му пътуване до Тексас. Бък копнееше за суровите планини от детството си, за хижата край потока, където Уилям Стийл и Сияйна звезда спяха вечния си сън.

Бък бе уморен от живота сред хора, които го държаха на разстояние и го приемаха от състрадание само защото беше добър следотърсач, имаше набито око и стреляше бързо. Вече бе на двадесет и пет години, но още не бе намерил мястото си в това общество. Не принадлежеше към бялата раса, защото във вените му течеше индианска кръв. Но не беше и индианец, защото у него кръвта на белите преобладаваше. Отново почувства да го залива вълна на възмущение и негодувание при спомена за това как не му позволяваха да стои на стража, защото белите не му се доверяваха! Въпреки че всъщност беше повече бял, отколкото индианец.

Бък се бе превърнал в самотник, във вълк — единак. Лоун Бък — скаут, ловец и наемник. Само Лукас познаваше душата на този човек. Само заради Лукас Бък се бе съгласил да заведе тези бели жени до Калифорния.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Дий! Дий! — изкрещя Лоти на впрегнатите животни и изплющя с камшика над главите им. Фургонът потегли.

Хората в лагера бяха на крак цял час преди зазоряване, когато Мустанг заудря по дъното на чугунения тиган и завика с пълно гърло: „Елате и си вземете!“ Докато Такър помогна на Лоти да впрегнат мулетата, Лора прибра завивките и подреди фургона така, че да освободи място за седане и преобличане през деня. По време на пътуването до Калифорния това щеше да е техен дом и убежище.

Лукас Стийл обхождаше редицата фургони, разговаряше с хората, даваше наставления, насочваше потеглящите коли. Той докосна с ръка периферията на шапката си в отговор на кимването на Такър, каза две-три приятни слова на Лора и продължи.

Пред кервана яздеха няколко мъже, отстрани също, а останалите водеха на повод мулета, вероятно за смяна на впряговете. Никой не нареди на Такър какво да прави, затова тя се качи на капрата до Лоти и Лора.

Керванът потегли с бързо темпо. Те бяха трети поред зад каруците с провизиите. Такър се извърна и погледна назад. Белите платнища на фургоните блестяха под лъчите на утринното слънце.

— Лоти, чудя се защо не са ни платили пътуването с дилижанса? Навярно е щяло да им излезе по-евтино от събирането на цял керван.

— Щот' кат' стигнем там, могат да продадат колите и мулетата и с парите да си покроят разходите по т'ва пътуване — отвърна Лоти с почти презрителен поглед. Докато говореше, устата ѝ се напълни с прах, който захрущя между зъбите ѝ.

Такър развърза бонето си и го свали. Ветрецьт разроши косите ѝ. Слънцето се издигаше все по-високо в небето и денят се очертаваше топъл за април. Тя наблюдаваше равномерния ход на мулетата. Под копитата им излитаха облачета бял прах. Пред тях се простираха безкрайните мили път.

Лора потърси ръката на Такър:

— Вече сме на път, Таки. На път за Калифорния.

— Да, тръгнахме. Моля се на Бога да стигнем дотам.

— Хм! — обади се Лоти и плю в прахта. — С Лоун Бък и Лукас Стийл ще стигнете със сигурност. Те са най-добрите.

— Ти познаваш ли ги, Лоти?

Такър се усмихна с облекчение, задето Лора зададе този въпрос вместо нея.

— Дали ги познавам? Двамата нямат равни на себе си, щом се стигне до бой. Но имат достатъчно акъл да намерят по-добър начин за решаване от спора, когат' е възможно. И преговори с туземците могат да водят, и да се бият, щом се наложи. К'во повече можеш да искаш от един мъж?

— Тогава те трябва да са съвършените мъже — промърмори Такър, но Лора я чу.

— Такър, как си? Не спа добре предната нощ. Чух те да се въртиш в завивките. Аз също бях будна и слушах койотите и бухалите.

— Не можах да заспя от умора — отвърна тя разсеяно. А на себе си рече: И имах да мисля за много неща.

— Лоти, ти откъде си? — попита Лора.

— От индианските земи.

— Семейството ти там ли остана?

— Да, на два метра под земята.

— Нов съпруг ли си търсиш?

Лоти плю в прахта, вдигна тежките юзди и погледна към Лора. Обветреното ѝ лице бе мрачно. Лора се усмихваше, не съзнавайки, че е засегнала Лоти.

— Твърде много питаш, малката. Т'ва не е твоя работа, но ще ти кажа и край с въпросите! Нищо не ми остана, нямам си даже нощно гърне. Нямам си никого, една близка душа не ми остана. Мразя я тая прерия, 'секи сантиметър мразя от тая земя, а т'ва са хиляди мили. Нямам за к'во да мечтая, нямам за к'во да си спомням.

Последва напрегната тишина. Лора си пое въздух ѝ рече с треперещ глас:

— Лоти! — Сложи ръка върху рамото ѝ и продължи: — Ти си сама като мен и Такър. Но ти имаш нас. И ние имаме теб. Трябва да мислим за бъдещето. Ще си мислим за Калифорния. Сърцата ни ще търсят и ще намерят любов и покой там.

Такър погледна към Лора. Устните на момичето цъфтяха в усмивка, лицето ѝ грееше от щастие. Внезапно Такър се почувства почти щастлива. Небето стана по-синьо, вятърът по-хладен, прерията ѝ се видя красива в златистите си тонове. Нещата ще се оправят. Да, всичко ще бъде наред.

Сега, когато потеглиха, тя вече не се дразнеше от присъствието на Лукас, който обхождаше фургоните. Не изпитваше към него никакви чувства, сякаш предишната вечер друг я бе държал в обятията си и я бе целувал. Почти през цялата нощ тази целувка, това ново за нея усещане, бе в мислите ѝ. Той се наведе и впи устни в нейните с такова настървение, че едва не я нарани. Тя го блъсна в гърдите, но не можа да се пребори с мъжката му сила. Дланите ѝ почувстваха топлината на неговото тяло и усетиха ударите на сърцето му, когато той отметна главата ѝ назад и започна да я целува дълбоко, горещо и страстно.

При спомена за това тя потрепери и се загледа в златистозеления прериен безкрай, чиято еднообразност се нарушаваше само от горичката в далечината. Когато Лукас мина покрай фургона, тя го погледна замаяно и притеснено приглади роклята върху коленете си. Очите му, сиви цепки под гъсти черни мигли, се спряха за миг върху лицето ѝ. После той заговори на Лоти:

— Пред нас има поток. Не е голям, дълбок е около една стъпка и дъното е каменисто. Брегът от другата страна е неравен, опитай се да останеш в коловозите.

— Добре, Лукас.

— Днес е прекрасен ден за път, нали, господин Стийл? — обади се Лора.

Сивите му очи се спряха отново на застиналото лице на Такър.

— Да, Лора. Госпожице Хюстън, довечера ще намина да ви оставя картата. Няма да се наложи да водите мулета, преди да стигнем форт Стоктън. Чак там ще вземем повече животни.

Такър се опита да отвърне нещо, но гласът ѝ изневери, така че само кимна в отговор и погледна към дърветата пред тях. Лукас пришпори коня към следващия фургон, а тя се ядоса на себе си, че така ѝ се върза езикът и се държа като последна глупачка.

Първият ден от пътуването измина неусетно. Слънцето обиколи небето по своя неотклонен път и увисна като огненочервено кълбо в

западния край на света. Скоро се скри зад хоризонта, само бледорозовите му отблясъци останаха да напомнят за залеза.

Лукас помогна на водачите на впряговете да подредят колите в кръг за през нощта. Лоти спря мулетата под клоните на едно старо орехово дърво. Такър скочи на земята, протегна се и ѝ помогна да ги разпрегнат. Заведоха уморените животни до плиткия поток на водопой, после ги пуснаха заедно с другите да се повъргаят в прахта и да попасат оскъдната прерийна трева. Когато жените се върнаха, в средата на лагера гореше огън, на който къкреше огромен казан с ядене, а в окадено тумбесто котле вече вдигаше пара ароматно кафе.

Лора бе приготвила кърпи и вода за миене. Тя вече бе привършила с тоалета си, бе сресала златисто медните си коси и вплела в дългата си плитка пъстроцветна панделка.

— Лоти каза, че засега разполагаме с прясна вода за миене, но по-късно ще трябва да я пестим, ако изобщо имаме такава.

За учудващо кратко време Лора бе опознала обстановката във фургона и се придвижваше без затруднения.

— Такър, мислиш ли, че от тази пола, дето си я нося от фермата, ще мога да си ушия панталони?

— Защо не? Ще ти ги скроя тази вечер и можеш да започнеш да шиеш. Може би Лоти ще ни даде чифт бричове да извадим кройката.

— Лоти ми допада. Прави се на много твърда и наперена, но има добро сърце. Нещо лошо ѝ се е случило — мислейки си на глас, рече Лора.

— И на мен ми допада. Радвам се, че сме с нея, а не с някоя от останалите. — Такър си помисли за мълчаливата жена със златните обеци.

— Но май не одобряваш господин Стийл.

— Защо мислиш така?

— Ядоса ли ми се вчера, задето исках да яздя кон? — Лора винаги държеше на ясните и открити взаимоотношения.

— Не, каубойке! Само се боях да не се нараниш.

— Господин Стийл каза, че ме глезиш. Никога не съм си мислела подобно нещо.

— Може би наистина те глезя, Лора. Но трудно бих се сдържала да не го правя. — Думите на Лукас още звучаха в ушите ѝ: Страх те е, че тя може да се справя и без теб!

Нима съм такава егоистка, зачуди се тя. Не, по дяволите. Просто връщам на Лора това, което тя ми дава.

— Такър, ти си всичко за мен. Знам какво би се случило, ако не беше ти. Сега щях да съм в някой публичен дом!

Такър облиза пресъхналите си устни. Думите на Лора много я натъжиха. Опита се да скрие мислите си зад шеговития отговор:

— Е, ако ни сполети най-лошото, и двете ще работим в публичен дом. Но ще си намерим някой бордей с плюшени завеси и с дебел мек килим, а готвачът ще е китаец...

— Винаги когато не знаеш какво да кажеш, говориш такива налудничави неща, Такър Хюстън — прекъсна я Лора.

— Сигурно. Но преди вечеря трябва да напиша нещо в дневника.

— Такър, колко стъпки е до другия фургон? Ще се поразходя, докато се върне Лоти.

— Към двадесет и пет от края на нашия. Ето ти пръчката, теренът е неравен, така че внимавай.

Такър се загледа замислено след девойката, която се отдалечи бавно.

После се качи във фургона, взе писалка, мастило и една подвързана книга и започна да пише:

16 април 1859 г.

Казвам се Такър Хюстън. Днес се отправихме на път за Калифорния. На зазоряване напуснахме лагера си, намиращ се на миля разстояние от форт Уорт край река Тринити и се насочихме с бързо темпо в югозападна посока. Групата ни се състои от деветнадесет жени и три деца. По-долу ще напиша списъка с имената им, както и имената на придружаващите ни мъже. Керванът ни се състои от десет покрити фургона, два обозни и един с провизии. Лукас Стийл е водач на тази експедиция, а Бък Гарет е нашият следотърсач. Господин Стийл е начело на кервана и от време на време обхожда колоната и ни подканя да не се разкъсваме. Днес пътувахме през открити прерийни поля и прекосихме една река. По-късно ще

нанеса името ѝ, както и името на рекичката, край която лагеруваме тази нощ.

Такър прочете написаното и затвори дневника. Искаше ѝ се да напише още, че е смъртно уморена и че много се съмнява дали е взела правилното решение, като поведе Лора през тези диви, нецивилизовани земи. Но в дневника трябваше да се нанасят само фактите от пътуването им. Чувствата и емоциите нямаха място на тези страници.

Тя протегна ръце над главата си. Болеше я всяко мускулче. Преди да излезе от фургона, вдигна непокорната си коса на стегнат кок.

Тъкмо когато се показва навън, ударът по чугунения тиган извести, че е време за вечеря. Такър потърси с поглед Лора и я видя да разговаря с високата тъмнокоса жена, която караше колата зад тях.

— Лора — извика тя, за да я предупреди, че идва.

— Такър, ела да се запознаеш с Мери и Били.

— Здравейте. — Такър им се усмихна, но жената не отвърна на поздрава ѝ и тя си помисли: Все ми е едно, и аз съм изморена.

— Здравейте — отвърна жената с голямо закъснение. Гласът ѝ бе плътен, а тонът — учтив.

Такър погледна към момчето:

— Сигурно много ви помага.

— Да, така е.

Тя видя, че жената няма да каже нищо повече, затова хвана Лора за ръка и двете се отправиха към походната кухня. Докато вечеряха, се смрачи и дневната светлина отстъпи пред издигащите се към небето пламъци на лагерния огън. Всичко наоколо тънеше в мрак.

Повечето от жените останаха да си почиват край фургоните, а двете майки отидоха да приспят децата си. Лора и Такър се разположиха върху едно одеяло и се заслушаха в пращането на огъня. Топлината бе подканяща, миришеше приятно на дим, но Лора се чувстваше уморена.

— Такър, Лоти върна ли се вече?

— Не, не я виждам при походната кухня.

— Чух, когато мъжете дойдоха да вечерят. Още ли са там?

— Около фургона няма никого. Сигурно всички са уморени като мен. — Такър потрепери и обгърна тялото си с ръце. — Пък и ми става студено. А на теб студено ли ти е?

— Да. И на мен ми е студено и съм изтощена. Но господин Стийл каза, че ще донесе картата. Искаш ли да ти правя компания, докато чакаш?

Такър се изправи бавно. Беше се схванала.

— Не, лягай си. Аз ще го потърся.

Тя прескочи теглича и тръгна от външната страна на фургоните. Земята бе неравна и се препъна веднъж-дваж от умора. Видя огъня на конярите и призрачните им сенки край пламъците, но преди да стигне до тях, един висок мъж се отдели от групата и тръгна към нея. Тя веднага го позна по грациозната походка. Близо до него вървеше жена. Внезапно Такър изпита страхотно желание да потъне в тъмнината. Горчиво съжали за лекомисленото си решение да тръгне да търси Стийл. Тя се поколеба секунда-две, докато я забелязаха, и вече беше късно. Остана и зачака. Жената сложи ръка на рамото на Лукас:

— Благодаря ви, господин Стийл — каза тихо тя.

— Идете във фургона на госпожа Хук. Тя ще ви помогне да се настаните. — После се обърна с лице към Такър.

— Госпожице Хюстън, ще трябва да добавим още едно име в списъка. Кора Лий Уотсън. Слагам я при госпожа Хук и момчето ѝ.

Кора Лий все още стоеше пред Лукас и го гледаше в очите.

— Къде да намеря госпожа Хук?

— Ето там. — Той посочи към един от фургоните. — Лоти вече е при нея, за да я предупреди.

— Благодаря ви още веднъж — каза Кора Лий с почти мъркаш глас и на Такър ѝ се стори, че видя престорено учтивия ѝ, почти съблазнителен поглед. — Лека нощ!

— Лека нощ! — Лукас се загледа след нея.

— Как мина денят ти днес, Червенокоске?

Тонът му я подразни и тя стисна ядно зъби. И без това се ядосваше на нерешителността си.

— Благодаря, добре — процеди през зъби. — Дойдох за картата. Той я хвана под ръка и я поведе към близките дървета.

— Аз казах, че ще ти я донеса.

— Кога? Посред нощ? — Тя се опита да се отдръпне, но пръстите му се впиха по-здраво.

— Гореше от нетърпение да ме видиш отново, а?

Подигравателният му тон я накара да потръпне от безсилен гняв.

— Бихте ли пуснали ръката ми?

— Освободи се сама — подразни я той.

— Какъв е смисълът? Вие сте по-едър и по-силен от мен.

— И по-умен. — Той знаеше, че думите му я вбесяват, но не можеше да се сдържи.

— Какво искате да кажете? — обърна се тя и впери очи в лицето му.

— Знам, че ти е приятно да те държа за лакътя, въпреки че не си го признаваш — отвърна мъжът и плъзна похотлив поглед от лицето към стройното ѝ гъвкаво тяло и отново към поруменелите ѝ страни.

Такъв го изгледа с отвращение.

— Вие сте били голям сваляч! Надявате се на приятно пътуване до Калифорния, но аз няма да бъда част от вашето удоволствие.

Той се взря в очите ѝ. По лицето му се четеше изненада.

— Ти ще бъдеш всичкото ми удоволствие, Червенокоске. — Тонът му бе многозначителен.

— Вие не сте с ума си — изсъска му тя.

— Май си изпускаш нервите, а? — подразни я той.

— След по-малко от минута наистина ще почувствате силата на гнева ми, защото малко ми трябва.

Той се засмя и коравите му пръсти обхванаха шията ѝ и наклониха главата ѝ към лицето му.

— Не мога да спра, Червенокоске. Не мога да спра да те дразня. Ти налиташ на всяка моя дума като оса на мед.

Тръпки полазиха по гърба ѝ, като чу поучителния му, изпълнен с превъзходство тон. Същото чувство изпита и при първата им среща. Опита да се измъкне от прегръдката му, но бе унижително и недостойно да се бори срещу мъжката му сила.

— Не те харесвам. Не харесвам нищо в теб.

— Миналата нощ ти хареса целувката ми. — Той я разтърси леко.

— Не е вярно. Изобщо не ми хареса.

— Лъжеш ме вече за втори път. Защо си казала на О'Донъл, че си вдовица?

— Защото тогава това ме устройваше.

Той я сграбчи по-здраво и я погледна право в очите.

— Никога повече не ме лъжи, Червенокоске! — Пое си дълбоко въздух и продължи: — Досега не си била с мъж, нали?

Такър се изчерви и прехапа устни. Това не беше въпрос. Тя се изненада и не знаеше как да реагира. Стомахът ѝ се сви от нервно напрежение при засягането на такава интимна тема. Помисли си, че за пръв път изпитва такова напрежение и възбуда. Чувстваше се странно. Това ново, непознато усещане заплашваше да разруши предпазната обвивка на чувствата ѝ.

— Остани с мен, докато пуша.

Молбата му я свари неподготвена. Тя тръгна с него към едно повалено дърво. Постоянното им заяждане бе изморително за нея и сърцето ѝ биеше като лудо. Краката не я държаха и Такър с въздишка на облекчение се отпусна на дървото.

— Уморена ли си? — попита я Лукас и започна да свива цигара между дългите си гъвкави пръсти.

— Надявам се, че ще свикна.

Клечката припламна, той я затули с длани, докато се разгори, и я поднесе към цигарата в устата си. Пламъкът освети лицето му и то заприлича на бронзова маска.

Твърде красив, помисли си Такър. Тя погледна гладката му кожа, очертаните му скули. Внезапно почувства необясним страх от този мъж, страх от това прекрасно чувство на спокойствие и сигурност, което я обземаше, когато бе с него. Искаше да избяга от всичко това.

Лукас повдигна черните си мигли и впи поглед в очите ѝ. О, боже мой! Защо е толкова покорна и тиха? Защо ли седи сега тук, с мен?

Той духна клечката.

— Не бягай, Червенокоске.

Той май знаеше всяка нейна мисъл? Зелените ѝ очи засвяткаха насреща му с леденостудени отблясъци.

— Изобщо не ви харесвам — сопна му се тя.

— Да се измъкнеш ли се опитваш?

— Аз? Да бягам? От вас? Защо ми е да бягам? Да не съм затворничка.

— Не — засмя се той. — Ние непрекъснато се заяждаме и си вадим душата, нали, Червенокоске?

Въпреки нежеланието си тя не се сдържа и се разсмя.

— Сигурно е така. Но по някаква причина вие ме подлудявате!

— Да, може би. — Все още се усмихваше. — Пушила ли си някога? — Той дръпна силно от цигарата и огънчето проблесна в мрака.

— Не.

— Искаш ли да опиташ?

— Не.

Тя енергично поклати глава.

— Понякога толкова много ми се пуши, че бих дал година от живота си за една цигара. — Той обърна цигарата и я доближи до устата ѝ. — Опитай, действа успокояващо. Дръпни си, но не гълтай дима.

Тя прихвана китката му и се наведе напред, докато докосна с устни края на цигарата. Тя беше влажна от устните му. Изненадана от този факт и при мисълта какво прави, всмукна повече дим. Закашля се и очите ѝ се навлажниха. Той я потупа леко по гърба.

— Май прекали. Искаш ли да опиташ още веднъж?

Тя поклати глава и отново се закашля. Изведнъж се видя отстрани: как седи в тъмнината с един непознат мъж и пуши от неговата цигара. Щеше да помни този миг през целия си живот, но сега бе подвластна единствено на смесените си чувства: вина заради удоволствието, което изпитваше, страх, защото тези преживявания ѝ бяха непознати, и съжаление, защото не знаеше как да се контролира.

— И ти го чувстваш, нали?

Лукас никога не би изказал на глас подобно предположение, но нещо в тази жена го подлудяваше. Вече не можеше да върне назад мислите си.

Такър се опита да проумее значението на казаното.

— Не разбирам за какво говорите.

— Знам, че го чувстваш — повтори мъжът тихо, гледайки я право в очите.

В гърдите ѝ се надигна вълна от негодувание, задето той така ясно четеше мислите ѝ.

— Трябва да се връщам. Не биваше да идвам тук. — Тя се изправи. Чувстваше се замаяна и несигурна. — Ще взема картата по-късно.

Лукас стана, извиси се над нея и я сграбчи така здраво в ръцете си, че почти я задуши.

— Рано ли ти е още, Червенокоске? — прошепна той, заровил лице в косата ѝ. Повдигна брадичката ѝ към лицето си и втренчи поглед в очите ѝ.

Всички чувства и усещания се разбунтуваха в съзнанието ѝ от напрежението. Тя почти изстена:

— Не ви разбирам.

— Аз също не разбирам, Червенокоске. Знам само, че цял ден копнея за този миг. Искам отново да те целувам, отново да те държа в обятията си. Ако можех, бих пропъзлял в теб, бих се слял с теб.

— Не ви разбирам — повтори тя учудено, докато допираше устни до неговите. Не осъзнаваше действията си. Водеха я единствено инстинктите ѝ. Такър погали с длан силната му, здрава челюст и почти го отблъсна, защото мощта на целувката му я замая. Плътно притисната до наболата по бузата му брада, тя усети сладникаво — горчивия аромат на тютюн и цигарен дим, но това не можа да угаси изгарящия я отвътре огън, който се разпалваше все повече. Най-после той откъсна устни от нейните и зарови лице в меките извивки зад ухото ѝ.

— Червенокоске! Червенокоске! О, Такър! — почти простена Лукас.

Сърцата им биеха лудо. Всеки неин допир пареше кожата му. Изпитваше огромно желание телата им да се слоят. Момичето не оказва никаква съпротива, когато той намери отново нейните жадни, разтворени в очакване устни. Виолетовата мъгла на насладата обви съзнанието ѝ. Не виждаше нищо лошо и нередно в това, че ръцете му галеха гърдите ѝ. Набъбналите ѝ зърна търсеха източника на приятната възбуда. Тя се отпусна и се притисна плътно към тялото му. Ръцете му се плъзнаха надолу със сладни движения и я притегли към силното си, мускулесто тяло. Заля я вълна от силни, странни усещания. Лукас се отдръпна за миг от устните ѝ, след това отново се впи със страст в тях. Едно непознато блаженство постепенно запълзя по тялото ѝ, започна да се усилва и разпростира, докато накрая тя се поддаде изцяло на

коварната му сила. Не можеше вече да контролира тези странни, приятни усещания. Те постепенно завладяха тялото ѝ и тя се остави доброволно под властта им, като се отпусна в ласкавите ръце на Лукас. Той бе този, който се отдръпна пръв и я отдели от обятията си. Наведе се към пламналите страни на Такър и ръцете му се плъзнаха по гърба и раменете ѝ.

— Никога не съм имал намерение да те целувам по този начин, Червенокоске моя.

Тя наведе глава и не отвърна на погледа му. Той я прегърна отново, този път нежно, а момичето обви ръце около кръста му и склони глава на рамото му. Лукас продължи да нашепва в ухото ѝ:

— Аз също съм объркан. Откакто те видях, непрекъснато мисля за теб. Но трябва да те изтрия от мислите си. Главата ми трябва да е бистра, защото нося отговорност за всички тези жени. Не мога да допусна нещо да пречи на работата ми. Благодарен съм на Бога, че не си в списъка на бъдещите булки. А ако беше една от тях, щях да те грабна и да те отвлека. Нали разбираш, между нас не трябва да има нищо по време на това пътуване. — Той отново я притегли към себе си. — Но, Червенокоске моя, когато стигнем в Калифорния, искам да ти покажа планините. Там е свежо и зелено и се диша с пълни гърди.

Мъжът повдигна с пръст брадичката ѝ и нежно я целуна по устните веднъж, после още веднъж, като ги разтвори и се потопи в сочната им сладост.

Замаяна, изгубила усещане за време и пространство, Такър последва Лукас покрай редицата фургони. Тя бе позволила на този мъж да ѝ покаже един непознат свят, за който дори не бе мечтала, свят, в който бе готова да пристъпи, копнееща да даде и да получи любов.

Те стигнаха до фургона и спряха. Лукас я пусна, погали с длан брадичката ѝ и прокара палец по меките ѝ устни. Погледна я с нежност и копнеж и прошепна:

— Лека нощ, сладка моя!

— Лека нощ!

Гърлото ѝ бе пресъхнало от възбуда и смущение и думите ѝ прозвучаха като отчаян вопъл. Такър се опита да извърне глава, но устните му вече търсеха целувката ѝ. Тя се отдръпна, уплашена от силата му, която владееше съзнанието ѝ. Той покри устните ѝ с безброй

опияняващи целувки и тя не можа да устои на буйния огън, изгарящ тялото ѝ. Изведнъж всичко свърши и Лукас я отдръпна от себе си.

— Не зная кога ще мога да те целуна отново — прошепна той с дрезгав от желание глас. После замълча, погледна я изпитателно, обърна се и се отдалечи с бърза крачка.

Такър сякаш се вкамени от изумление. Стоеше там, с пръсти върху устните си. Добре, че никой не можеше да я види. Добре, че пред себе си имаше цялата нощ, за да преосмисли чувствата си към Лукас.

ПЕТА ГЛАВА

Но един човек видя как Лукас изпраща Такър до фургона, видя го да я целува. Не успя да чуе единствено думите, които той ѝ прошепна.

Кора Лий Уотсън лежеше в постелята си край фургона, който трябваше да дели с госпожа Хук и сина ѝ. За нищо на света нямаше да спи на закрито. Сред тези сандъци се чувстваше като животно в клетка. Не можеше да понася това сиво платнище, което ѝ пречеше да вижда небето.

Кора Лий бе доволна от себе си. Бе успяла да се присъедини към кервана без особени трудности. По едно щастливо стечение на обстоятелствата тя и спътникът ѝ, един амбулантен търговец, пристигнаха в града по едно и също време с Лукас. От момента, в който тя видя този мъж, разбра, че трябва да го притежава. Целият град говореше единствено за бъдещите младоженки, които Лукас щеше да води до Калифорния, въпреки че керванът лагеруваше на цяла миля извън селището и не афишираше присъствието си. С всяка следваща кандидат-булка, която пристигаше с дилижанса, се усилваше и желанието на Кора Лий да се присъедини към групата.

Рано тази сутрин тя бе взела един кон от конюшната зад ковачницата и го бе пришпорила след кервана. Когато той спря за нощувка, тя натири коня, знаейки, че животното ще намери обратния път, нарами бохчата с вещите си и се запъти към лагера.

Лукас бе изслушал отчасти действителната история за деспотичния ѝ баща. Тя бе му показала дълбоките, груби белези по гърба си от неговия камшик. Тези белези много пъти ѝ бяха помагали през последните няколко години и почти бяха изкупили болките, които бе изтърпяла. Този път всичко бе удивително лесно. Лукас Стийл с нищо не бе по-различен от останалите мъже, които се разтапяха от съчувствие, когато видеха хубаво разплакано момиче с белези от камшик по гърба. Кора Лий знаеше, че е привлекателна, всъщност тя бе красива. Надали някоя жена от този керван би могла да се мери с

нея по красота, освен може би онази, червенокосата, която Лукас бе изпратил до фургона ѝ.

Кора Лий лежеше в завивките си с ръце под главата. Чувстваше се добре, приятна топлина се разливаше по тялото ѝ. И сега, както винаги, когато се чувстваше така, тя си мислеше за мъже.

Доста късно бе разбрала, че е привлекателна. Родителите ѝ бяха бедни. Баща ѝ, голям деспот, вечно винеше живота, че му бе дал толкова малко. Той ненавиждаше Кора Лий до дъното на душата си и тя бе изкупителната жертва за всичките му несполуки. Може би се отнасяше така към нея, защото бе момиче и от нея нямаше голяма полза във фермата или може би просто защото тя бе надарена с физическа красота, докато той бе прокълнат с бедност.

Мислите и действията на баща ѝ, бездействието на майка ѝ, безразличието на сестра ѝ развиха в изстрадалото съзнание на девойката чувство за малоценност. Чувстваше се повече от безполезна, мислеше си, че никой никога не би я погледнал. На тази крехка възраст тя не би могла да мисли по друг начин.

После в живота ѝ се появи първият ѝ любовник... Бе едър мъж, на ръст почти колкото баща ѝ. Тя вече не беше малко момиченце, а петнадесетгодишна девойка. Той се появи иззад едно дърво и ѝ каза, че е много хубава. Отначало Кора Лий го ругаеше и гонеше, но постепенно се омая от ласкателствата му. Той усети това и продължи да ѝ прави комплименти, докато се убеди, че я е спечелил напълно. Когато най-после успя да докосне тялото ѝ, тя не оказа никаква съпротива. Положи я на земята и я направи жена. Това бе началото и не след дълго още няколко жадни за любов мъже спечелиха сърцето ѝ с мили слова. След време потайните ѝ занимания се превърнаха в навик, в почти болезнено състояние, докато накрая действията на мъжете вече имаха за нея много по-голямо значение от думите им.

Когато бащата научи какви ги върши дъщеря му, тя отдавна вече не се интересуваше от нормите на поведение, които той със закъснение се опита да ѝ наложи. Белезите по гърба ѝ бяха от лятото на шестнадесетата ѝ година. Един търговски пътник бе спрял край къщата им за чаша вода. Баща ѝ не бе вкъщи, а майка ѝ и сестра ѝ бяха в градината. Кора Лий усети, че мъжът открито я задява. Той умишлено се бавеше и хвърляше погледи към почти неприлично разкопчаната ѝ рокля. Тя излезе и го дръпна в къщата.

Лежеше по гръб на пода, когато на прага се появи баща ѝ. Доволна и отпусната, тя не усети как мъжът се изниза през вратата, докато баща ѝ откачваше камшика от закачалката на стената.

Както си лежеше край фургона, Кора Лий потръпна неспокойно при спомена за онези удари. Без съмнение нейният луд баща би я пребил до смърт, ако майката и сестрата не бяха чули виковете ѝ...

Изгониха я от къщи. Баща ѝ бе казал, че щом ще се държи като разгонена кучка, то по-добре да живее като такава. Няколко нощи тя бе спала върху сеното в плевнята, докато раните по гръба ѝ зараснаха достатъчно, за да може да се облече. Напусна дома си с един амбулантен търговец.

Малко бяха нещата, за които Кора Лий съжаляваше. Справяше се добре през годините. Куп мъже преминаха през живота ѝ и нито един от тях не значеше нищо за нея. От значение бе само да си намери мъж, когато изпиташе желание за това. Започна да ги подбира, когато осъзна, че може да им даде нещо, което те искат. Разбра, че може да си позволи да избира. Забавляваше се, като ги оставяше да си мислят, че те я покоряват. Всъщност тя се отдаваше на секса с удоволствие — в действителност живееше за това. Толкова бе вълнуващо да вижда как някои мъже се страхуваха от нея, защото им казваше директно желанията си. Този начин на живот я задоволяваше, докато не зърна Лукас Стийл. Само при мисълта за него Кора Лий усещаше как желанието расте в нея като живо същество.

* * *

Кора Лий не бе единственият човек, който видя Лукас и Такър. Бък Гарет видя как Такър дойде при Лукас, видя ги да се отдалечават заедно и още бе буден, когато Лукас тихо се промъкна и си легна. Никога досега Бък не бе виждал Лукас да прекарва толкова дълго време с жена. Дали вече беше уморен от самотата и си търсеше женска компания? Това ли бе причината, поради която се остави да бъде убеден от момичето с тюркоазната гривна? Бък мислеше, че Лукас ще я отпрати, защото видя желанието в очите ѝ и примамливия начин, по който разтвори устни, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ. Лукас не се предаваше толкова лесно.

Тежки мисли измъчваха Лоун Бък, докато лежеше в постелята си. Той цял живот беше сам, един самотник, който нямаше дори спомени за жена, които да топлят сърцето му, както беше при Лукас с неговата Сияйна звезда. Не познаваше нито една хубава бяла жена. Мъжете и жените от неговото обкръжение бяха със смесена кръв, метиси като него, и той се държеше с тях по точно определен начин. Бе див и суров, биеше се с мъжете и спеше с леките жени. Това се очакваше от него. Нали бе метис. Само с Уил и с Лукас Стийл той се отпускате, но дори с тях не можеше да сподели всичките си мисли и чувства. С никого, дори с тези двама мъже, той не бе споделял най-съкровените си мечти — мечти за тих, спокоен живот и уважение. Не бе им доверил и най-големите си страхове. Откакто бе свободен след една година, прекарана в затвора Юма, той се чувстваше адски самотен. През повечето време се примиряваше с това, но понякога, като днес например, самотата го обгръщаше като черно одеяло и го задушаваше. Лукас му имаше доверие, нае го въпреки протеста на мъжете, които дадоха парите. Но те — като повечето мъже — виждаха у него само нахалния, див бунтовник и мързеливия метис, който по-добре да бе останал да си гние в затвора.

Лоун Бък преглътна бучката, заседнала в гърлото му, и насочи мислите си към златокосото момиче, което днес седеше на капрата до червенокосата жена. Девойката бе сляпа! Не можеше да вижда! О, боже, какво ли е това? Да не можеш никога да видиш планините, прерията, стадо диви коне, искрящи потоци, ято гъски, което се рее из облаците. И все пак всеки път, когато я погледнеш, тя се усмихваше или се смееше. Каква ли бе причината за нейното щастие? Искаше му се да я заговори, да я попита каква е тайната на лъчезарната ѝ усмивка. Искаше му се да е близо до нея, да я гледа, да чува гласа ѝ. Какво ли би казал на такова момиче? Надали ще е това, което казва на проститутките, нито пък ще са грубите приказки на ловците и на пийналите мъже. Като си помислеше за нея, Бък се разтреперваше и се чувстваше така объркан, изпитваше парещото чувство на ненадейно щастие и в същото време се страхуваше до смърт да не би тя да научи за неговото минало. Несъмнено и тя би го сметнала за един безполезен метис. Въпреки всичко... той не можеше да престане да мисли за нея.

През нощта заваля ситен, упорит пролетен дъжд. Докато впрегнаха мулетата и закусиха, земята се намокри и разкаля. Задуха пронизващ вятър. Дъждът се усили и продължи да вали през целия предобед. Но никой по тези земи не се оплакваше — дъждът осигуряваше питейната вода и тревата за животните.

Лоун Бък зае мястото си начело на кервана. Лукас го настигна и продължиха да яздат заедно. И двамата мълчаха, нямаше нищо за казване. Двамата знаеха, че сега всеки ден и всеки час бяха от значение за успешния край на експедицията.

Малко след пладне Лукас вдигна ръка и направи знак на бавно движещите се фургони да спрат. Той и Лоун Бък продължиха напред към придошлата от дъжда река. Навлязоха с конете по средата на реката и се загледаха нагоре по течението. Водата носеше срещу тях клони и няколко криви дънера.

— Ако продължим с това темпо, ще успеем — каза Бък.

Лукас кимна в знак на съгласие, допря пръсти до устните си и изсвири силно.

— Мустанг ще ги подкара насам.

Дъждът премина в ситно ръмене. Лоун Бък погледна към потока, после отново към Лукас.

— Жените ще се справят ли с мулетата в тая вода?

— Лоти ще се справи. Ще разпределя конярите по другите фургони.

Двамата обърнаха конете и се насочиха към края на кервана. Лукас нареди на мъжете да оставят поводите на вързаните мулета и да се качат на каприите на колите. Лоун Бък преведе Мустанг с колата му през водата, а Лукас остана назад, за да следи за движението на останалите коли.

— Движи се! Движи се! — крещеше той. — Или преминаваме сега, или ще трябва да заседнем тук за няколко дни.

Бък се върна обратно покрай колите, възседнал коня заедно с Мустанг, който слезе при последния фургон. Мустанг се прехвърли на седалката и пое поводите от госпожа Хук. Лукас пък пое сина й Били и го качи пред себе си на седлото.

— Вземи Лора — извика после на Лоун Бък. — За двете последни коли ще бъде най-трудно да преминат.

Такър чу нарежданията и се премести, като остави Лора от външната страна на капрата.

— Всичко ще е наред, Такър. Добре съм, щом съм с теб.

— Прави, каквото каже господин Стийл! — извика тя и погледна бегло към мъжа, който яздеше покрай фургона на едър дорест кон. Две ръце се протегнаха и поеха Лора, докато тя все още успокояваше Такър:

— Не се притеснявай, добре съм. Ти се пази, дръж се. Боя се за теб, Таки!

— О, я тръгвай! Ще държа камшика вместо Лоти. Яхууу! — извика момичето и бичът изплющя над гърбовете на напрягащите се животни.

Лора се облегна доверчиво на мъжа, който я взе на коня си. Той я хвана с една ръка през кръста. За пръв път бе толкова въодушевена. Тръпнеше от възбуда. Пътуването надминаваше всичките ѝ очаквания. А сега и това. Тя яздеше кон със силен, мълчалив мъж до себе си, който я държеше толкова внимателно, сякаш бе от стъкло и щеше да се счупи при най-малкото подрусване. Извърна се с лице към него: бе убедена, че той я гледа. Почувства топлия му дъх. Ухаеше приятно на мента, сякаш бе дъвкал ментови листа. Усети силните удари между тях. Дали това бе сърцето му? Да, разбира се. Дори пулсът на силен мъж би се ускорил от усилието да я повдигне и качи на коня.

— Моля те, кажи ми какво става?

В мигове като този на Лора ѝ се искаше повече отвсякога да може да вижда. Мъжът не отговори, затова тя зададе нов въпрос:

— Как се казваш?

Той мълча толкова дълго, че Лора вече си мислеше, че няма да получи отговор, когато най-после чу.

— Бък.

— Бък Гарет, скаутът? — Лицето на Лора засия в широка усмивка. — Лоти ни разказа за вас. — Бък сви устни в почти болезнена гримаса. — Каза ни, че с вас и господин Стийл имаме много по-добри шансове да стигнем Калифорния, отколкото с когото и да било друго. — Тя изчака за момент, но Бък мълчеше. — Лоти каза, че нямате равни на себе си, щом се стигне до бой.

А, ето какво било, помисли си Бък. Не искаше да слуша повече тези приказки. Но в същото време не можеше да откъсне поглед от нея.

Искаше да запомни всяка черта от лика ѝ, да запази в сърцето си спомена за приятното усещане, докато я държеше в ръцете си. Лора продължаваше да бърбори:

— Каза ни също, че сте достатъчно разсъдливи и не се биете, ако има по-добри начини за мирно уреждане на проблема.

Като чу тези думи, Бък въздъхна с облекчение. Не знаеше какво да отговори.

— Искате ли да млъкна, господин Гарет? Отегчавам ли ви? Такър казва, че нямам равна на себе си, що се отнася до говорене.

Тя се разсмия като малко дете и измъкна ръка изпод дъждобрана, за да изтрие капките от лицето си. Той сведе глава над нея, така че периферията на шапката му да я пази от дъжда.

— Не, не спирай! Аз... просто наблюдавах коня. — Боже мой, тя бе толкова хубава! Не просто хубава. Тя бе нежна и сияйна като утринно слънце.

— При потока ли сме вече? Не тежа ли много на коня ти?

Той не можа да сдържи смеха си.

— Конят изобщо не знае, че си на гърба му.

Гласът му бе плътен и мек и тя усети трептенията в гърдния му кош, когато Гарет се засмя. Прииска ѝ се той да се засмее отново. Прищя ѝ се да се престраши и да опипа с пръсти лицето му, за да го опознае по-добре. Той бе строен, тя вече знаеше това, бедрата му бяха здрави и мускулести. Лора сведе глава върху рамото му и се засмя. Смехът ѝ бе мек и звънлив. Дали вълнението от това яздене бе причина за веселото ѝ настроение. Или прегръдката на мъжа, който държеше поводите? При всяка стъпка на коня тялото ѝ се допираше до гърдите му. Този допир бе неизбежен, а и на нея никак не ѝ се искаше да го предотвратява. Сега конят пристъпваше предпазливо и Лора измъкна ръка изпод наметалото и хвана здраво рамото му.

— Не се бой! — каза ѝ тихо той. — Малко ще ни пораздруса, това е всичко.

— Не ме е страх, господин Гарет. Никак не се боя. О, така ми се иска да пояздя кон на воля, с отпуснати юзди. Сигурно ще е прекрасно да чувствам как вятърът шибва лицето ми. — Тя отново усети трептенето на смеха в гърдите му.

— Трябва да опитаме някой път. — Думите сякаш сами се изплъзнаха от устата му, не повярва, че ги е казал.

Бучащата вода не позволи на Лора да отговори. Тя усети как конят се подхлъзна по каменистото дъно на потока и се притисна към Бък. Той също я притисна по-здраво и момичето за втори път почувства тежките удари на сърцето му до своето. Лора се облегна назад върху Бък, когато конят се заизкачва по отсрещния стръмен бряг. Когато стъпиха на равна земя, тя изправи глава и чу как конярите крещяха на мулетата:

— Хейяауу, копелета такива! Хейяауу, грозни, инати магарета!

Сърцето на Лора се отпусна и успокоението се разля в щастливата ѝ усмивка. Бък загледа с възхита изражението ѝ, порозовелите ѝ от въодушевление страни, разрошените ѝ златни коси с цвят на прериен залез. Сега, след като вече бяха минали през потока и спряха, можеше да ѝ се нагледа, наистина да ѝ се възхищава на спокойствие.

— Господин Гарет, мислите ли, че животните разбират тези невъзпитани думи?

Нейната жизнерадост го изумяваше.

— Сигурно разбират — рече той провлачено.

Тя се засмя отново и Бък реши, че това е най-сладкият звук, който е чувал през живота си. Приятно бе да усеща край себе си присъствието на това крехко, доверчиво девойче. Боже, как ли би се чувствал, ако тя бе негова?

— Такър и Лоти преминаха ли вече?

— Малко им остана.

— О, разказвай, Бък! — За пръв път тя го нарече на малко име. Толкова лесно изрече името му. А нейното име? Той можеше да го изрече само в мислите си. Лора! Лора! Лора!

— Спускат се по брега, колата им поднася, но това е без значение за Лоти. — Той спря, защото сметна, че е казал достатъчно.

— А Такър? Още ли е във фургона? Тя добре ли е, Бък?

— Добре е. Стои зад капрата и размахва камшика. — Той се засмя. Това бе истински смях, за трети път през последните десет минути. — Наистина добре върти камшика.

Лора сграбчи ръката му.

— Да, Такър може. Тя научи и мен. Мога да го разгъвам и да плющя с него. Във водата ли са вече?

— Да, Лукас е с тях. Той няма да позволи да им се случи нещо лошо.

Той обърна длан и плесна за поздрав нейната малка ръка и сърцето му заби лудо, когато тя неочаквано стисна неговата. Фургонът се изкачи по брега и излезе на коларския път, затова Бък нямаше друг избор, освен да подкара коня си нататък. Такър вече чакаше, за да помогне скришом на Лора сама да се качи на капрата. Но ето че две силни ръце я хванаха през кръста и я повдигнаха. Когато Лора се обърна, за да седне, лицето ѝ грейше в усмивка.

— Благодаря, беше великолепно. Мога само да се надявам да се появят и други потоци за прекосяване.

— Мадам! — Бък вдигна ръка към периферията на шапката си и пришпори леко коня.

— Благодаря ти, Бък! — извика Лора.

Такър изгледа скаута, който се отдалечаваше. За пръв път го виждаше отблизо.

— Такър, как изглежда той? — Гласът ѝ звучеше някак странно. — Кажи ми, моля те! Млад е, нали?

— Бих казала да. Някъде около тридесетте. Трудно е да се определи.

— Беше мил... и срамежлив — каза Лора.

— Ти говориш за двама — подразни я Такър.

— Трябваше да му вадя думите с ченгел от устата. — Лора се усмихна леко. — Кажи ми как изглежда? — повтори тя меко.

— Виждала съм го само на седлото, но не мисля, че е висок. Понисък е от господин Стийл. Има тъмна коса и... е с мустаци. Има прави вежди и гъсти мигли, така че не успях да видя цвета на очите му. Носът му си е, където трябва. Е, не е най-красивият мъж, когото съм виждала, но не е и от най-грозните.

— Харесах гласа му. Има най-мекия и нежен глас, който съм чувала.

— Хм! — изсумтя Лоти неочаквано. — Той е метис. Всички знаят, че Лоун Бък е метис.

Усмивката изчезна от лицето на момичето.

— И... какво означава това, Лоти?

— Значи, че баща му или майка му са били пол'вин индианци, т'ва значи.

— Знам това. Баба му или дядо му са имали индианска кръв. Но какво общо има това с него? Предполагам, че всички ние също сме половин това или онова.

— Не че имам нещо против него. Просто ти казах, т'ва е 'сичко.

— Добре, вече ми каза.

Такър погледна с изненада към сбърченото чело на Лора. Не й бе присъщо да се дразни така.

— Лора, Лоти не искаше да каже нищо лошо за господин Гарет. Просто си мислеше, че това може да ми помогне да ти го опиша по-добре.

— Можеше да каже тогава, че има две пера на шапката си вместо едно.

— Лора!

Последва неколкоминутно мълчание, след което момичето каза:

— Съжалявам, Такър. Той бе мил и любезен... и ми хареса. Не ме интересува дали е наполовина индианец или целият е червенокож.

— Лицето й отново бе приело упорито изражение.

— Лора, я слез на земята и се успокой. Никой не твърди, че има нещо лошо в това, че го харесваш.

Закачливата усмивка отново се появи на лицето на Лора.

— Лоти, съжалявам!

— За к'во? Че си каза мнението? Няма 'що да се извиняваш, че си казала к'вото мислиш.

Лора не отговори. Тя вече не чуваше какво й говори Лоти. Отново преживяваше онези мигове, когато мъжът я държеше здраво в обятията си, когато ситният дъжд мокреше страните й и сърцето й биеше ведно с неговото.

ШЕСТА ГЛАВА

17 април

Днес е вторият ден от нашето пътуване. През цялото време ни валя проливен пролетен дъжд. След пладне прекосихме река Тимбър и малко след нас конярите съобщиха, че тя е излязла от коритото си. Казаха ми да добавя името на Кора Лий Уотсън към списъка на жените за Калифорния. Тя се присъедини към нас предишната нощ. Не зная как така се появи наред прерията, на мили разстояние от форт Уорт.

19 април

През последните два дни преминавахме едва по десет мили дневно. Задминахме други коли, които чакаха земята да изпръхне. Ние сме мокри, студено ни е, но господин Стийл не ни оставя на мира. Днес минахме покрай един безименен гроб, затрупан с камъни.

20 април

И днес не се случва нищо ново, само облаците тази вечер не са толкова гъсти. Преминахме покрай някакъв чифлик и една жена се показа с децата, за да ни помахат. Изглеждаха толкова самотни.

21 април

Днес се показва слънце. Дори мулетата са по-бодри. Прерията е покрита със сини цветчета, които приличат на камбанки. Сред синия цвят се открояват петна в оранжево и червено, явно от други видове цветя. Всичко е някак свежо и чисто, но земята под краката ни все още е подгизнала. Не зная къде сме, но пейзажът вече е хълмист. Господин Стийл не донесе картата, която беше обещал.

Такър довърши записките в дневника, затвори го и го сложи настрана. Не беше доволна от написаното, но без картата не можеше да стори нищо друго, освен да опише собствените си впечатления. Бяха изминали няколко напрегнати дни, откакто Лукас я бе изпратил до фургона и горещата му целувка бе опарила устните ѝ. Тогава тя си бе легнала силно изумена, че от всички жени в кервана той бе избрал именно нея и че дори ѝ бе открил любовта си. Всичко се бе случило толкова бързо. Оттогава насетне тя не бе говорила с него, но го виждаше непрекъснато. На следващата сутрин, нервна от възбуда, го чакаше да премине, яздейки покрай редицата от коли. Със светнали от скрито щастие очи тя бе потърсила лика му, а той бе минал покрай нея така, сякаш между тях нищо не се бе случило. Тя се вцепени от изумление, очите ѝ се насълзиха, стомахът ѝ се сви. Това негово поведение бе най-болезненото изпитание в живота ѝ. Сега, няколко дни по-късно, се чувстваше единствено объркана. Повярва му много бързо. Държа се глупаво. Опитваше се да не мисли повече за това. Гордостта ѝ я караше да отвърща на поздрава му с леден поглед.

Сякаш материализирайки се от мислите ѝ, Лукас се появи насреща точно когато Такър излезе от фургона. Всяка вечер той и Мустанг обикаляха по колите да проверяват обкованите с желязо колела. Обикновено тя или оставаше във фургона, или се отдалечаваше от него, когато те идваха. Тази вечер Лукас се спря при всяко колело, за да провери внимателно металния обков. Мустанг даваше мнението си, защото бе колар и ковач и това бе едно от задълженията му по време на пътуването.

С хладно кимване Такър се отправи към лагерния огън, който Лоти бе запалила. Пред повечето фургони горяха такива огънове и жените се събираха край тях преди лягане. Въпреки сърдечния си характер досега Такър не бе успяла да се сближи с никоя от тях. Помежду им не се разви онова другарство, което тя бе очаквала. Всяка жена се бе затворила в себе си със собствените си мисли.

Тя мина покрай Лора, като сложи ръка на рамото ѝ, за да ѝ покаже, че е тук, и се настани край огъня. Застана с гръб към фургона и внимателно се заслуша в мъжките гласове зад себе си.

— Такър, да не би господин Стийл и Мустанг да проверяват колелата?

— Да. — На Такър ѝ се искаше Лора да не бе казвала нищо. Това щеше да даде повод на Лукас, като чуе името си, да спре и да ги заговори. Така и стана.

— Добър вечер, Лоти! Добър вечер, Лора! Добре ли ви е навън?

— Добър вечер, господин Стийл! Откакто дъждът спря, се чувстваме добре. Такър казва, че теренът вече е хълмист — отвърна Лора.

— Така е, Лора. Повечето хълмове не са високи, но на някои места ще трябва да си проправяме пътя сами. Ще пътуваме направо през хълмовете, докато излезем на пътя за Сан Антонио — Ел Пасо.

Лукас говореше на Лора, но очите му бяха вперени в Такър и тя се отдръпна от светлината на огъня, за да прикрие пламналите си страни.

— Господин Гарет все още ли разузнава пътя пред кервана? — попита Лора с треперещ глас.

— Той язди начело, но не е много далеч. Чак след като прекосим Колорадо и се насочим към планините Пекос, ще можем да оценим помощта на Бък.

— Беше мило от негова страна, че ме пренесе през реката.

Лукас не отвърна, все още вперил поглед в Такър, която бе обърната с гръб към огъня. Идеше му да я сграбчи за косата, да я завлече настрани и да я попита какво, по дяволите, си мисли, че прави. Тя го гледаше така, сякаш той бе по-гадно същество и от змията.

Такър бе напрегната и нервна и внезапно почувства умората. Някакво движение привлече вниманието ѝ, тя забеляза неясните очертания на едно лице на фона на огъня. Кора Лий чакаше Лукас да мине покрай фургона ѝ. Отчаяние и гняв изпълниха сърцето на Такър и тя се обърна с рязко движение отново към огъня. Прилоша ѝ. Стомахът ѝ се сви от болка. Вече трета вечер поред тази жена го чакаше да приключи с проверката на колелата. О, мразеше го, задето я караше да се чувства така и да се пита дали е държал Кора Лий в обятията си. Дали Кора Лий потръпваше от щастие, когато той ѝ прошепваше: „Цял ден чаках този миг!“?

— Госпожице Хюстън! — Лукас неочаквано се бе появил до нея. Тя обърна към него гневните си зелени очи.

— Да, господин Стийл? — отвърна през стиснати зъби, а тонът ѝ издаваше настроението ѝ. Лукас забеляза яда в погледа ѝ и присви очи.

Стисна устни и извади от джоба на ризата си сгънат лист.

— Картата. Трябва да си я прекопираш, за да ми я върнеш.

Тя взе картата от ръката му, но той не си тръгваше. Лукас знаеше, че другите ги гледат, знаеше също така, че Кора Лий чака в тъмнината. По дяволите тази Кора... Тя все измисляше някакво правдоподобно извинение, за да го чака. Той погледна спокойно към Такър, не даде с нищо да се разбере какво си мисли. Тя бе вирнала предизвикателно глава, златисточервената ѝ коса блестеше на светлината на огъня, очите ѝ мятаха към него отровни стрели. Лукас искрено се изненада от гнева ѝ.

— Мисля, че трябва да обсъдим дневника, госпожице Хюстън.
— Той ѝ направи знак с ръка да го последва зад фургоните.

Първото желание на Такър бе да откаже да му се подчини. Тя потръпна от напрежение. Лукас ѝ хвърли заплашителен поглед и чак тогава девойката се завъртя рязко, така че полите ѝ се развяха, и се отпрати с горда, наперена стъпка към тъмнината зад колите.

Гневът не ѝ позволи да направи повече от няколко крачки, тя спря и се обърна. Мъжът я сграбчи за ръката и я накара да продължи, така че тя се запрепъва по неравната земя, докато накрая отблясъците от лагерния огън и очертанията на колите останаха далеч зад тях. Най-после Лукас я дръпна да спре. Тя не се възпротиви, но той продължи да държи здраво ръката ѝ, като че ли се бе залепил за нея. Сърцето ѝ бе пълно с омраза и презрение. Погледът ѝ се спря на причината за това ядно чувство.

— Не искам да говоря насаме с теб. Не виждам защо не можем да обсъждаме дневника пред останалите — процеди тя през зъби.

Лукас я изгледа мълчаливо. В котешките ѝ зелени очи искреше гняв. Най-после той заговори по същия начин, по който говореше при първата им среща — бавно и провлачено, сякаш мислеше на глас:

— Тя е бясна като младо еднорого биче. Чудя се каква ли муха я е подлудила този път?

— Докато се чудите, бихте могли да пуснете ръката ми — изсъска Такър, — освен ако не искате да я счупите.

Той се засмя с арогантно задоволство, но не я пусна. Загледа се в прекрасния ѝ лик, в тези искрящи смарагдови очи, които хвърляха враждебни пламъци. О, боже, толкова е хубава! Този копнеж да бъде близо до нея, да я докосва го преследваше дни наред, преди да намери

някаква причина, за да остане насаме с нея. Лукас бе вече на края на силите си, не издържа повече и изведнъж забрави всякакви задръжки. Протегна се и я притегли към себе си, обви ръце около нея и я стисна тъй здраво, сякаш тя бе неговият живот.

Сега вече момичето се възпротиви:

— По дяволите, Лукас Стийл! Махни си ръцете от мен! — Вихър от объркани мисли премина през съзнанието ѝ. — Махни се от мен, по дяволите!

Той я притисна още по-здраво в прегръдката си, тя почти се задуши.

— Кротко! Какво ти става, защо така се промени, Червенокоске? Мислех, че изпитваме нещо един към друг, а през последната седмица ти все ми обръщаш гръб.

— А ти какво очакваше? — изрече тя на един дъх, когато успя да си поеме въздух. — Ти ме гледаше така, сякаш съм нищожество!

Такър задиша тежко и учестено и се стегна, твърдо решена да устои на прегръдката му, въпреки че ѝ се искаше да се освободи от задръжките на съзнанието и тялото си, да се предаде, да се пусне по течението...

— Червенокоске, аз ти казах, че...

— Каза ми доста неща, но ако си мислиш, че съм...

— Млъкни. Изслушай ме. Казах ти, че трябва да се концентрирам напълно върху задачата си да закарам този керван до Калифорния. След като стигнем там, желая да ти се любувам и да те ухажвам, Червенокоске. От момента, в който те видях, разбрах, че ти си моята жена.

— Ха! — Тя отново се опита да се освободи от ръцете му. — Това ли каза и на Кора Лий Уотсън? — Думите изпревариха мислите ѝ.

— Кора Лий? — Той я погледна с широко отворени от изненада очи. Лукас си пое дълбоко въздух и когато издиша, ъгълчетата на устата му потрепнаха и на страните му бавно се появиха трапчинки. — Ти ревнуваш, Червенокоске. По дяволите, ти ме ревнуваш! — Той я вдигна във въздуха и я завъртя. Като я пусна отново на земята, Лукас докосна за миг устните ѝ, леко, сякаш с крила на пеперуда, но това не бе достатъчно. — За бога, хубавице! — изстена той и стонът му се изгуби в устните ѝ. Зацелува тези меки, нежни устни с дива страст.

О, защо разумът ѝ я напусна? Сега устните му играеха по ъгълчетата на нейните устни, прокарваха си пътека до клепачите и отново се връщаха, за да се слоят с нейните. Езикът му проникваше дълбоко, търсейки настойчиво нейния. Отначало тя му отвърщаше плахо, после се отпусна и накрая отговори на целувките му със същата страст. Вече нямаше значение, че изгуби контрол над чувствата си. Тя се притисна към него, вкопчи се в тялото му, пръстите ѝ почувстваха силата на мускулите му, гладкия му стегнат гръб. Такър простена глухо. В едно далечно кътче на съзнанието ѝ прозвуча предупредителен сигнал. Той напълно я подчиняваше на желанията си и всяка частица на тялото ѝ отвърщаше на докосванията му. Би трябвало целувката му да ѝ е неприятна, но, напротив — страшно ѝ хареса. Разумът ѝ се противеше. Това бе лудост! А чувствата ѝ шепнеха: отдай се!

Такър сякаш се носеше из въздуха. Силна възбуда се разля по напрегнатото ѝ тяло, тя почувства как мускулите ѝ приятно се отпускат. Утре навярно щеше да мрази и него, и себе си, но утре бе далеч. Точно в този момент тя усещаше как чудна топлина се разлива по вените ѝ. Той търсеше нейните устни, бе пламенен и настойчив, не я оставяше да си поеме дъх, да се успокои. Такър не намираше нищо лошо в това, че ръцете му притискаха бедрата ѝ все по-близо до тялото му или пък че нейните се обвиваха нежно около врата му. Как не бе осъзнала колко дълго е чакала тези чувствени устни да покрият нейните с целувки!

— Ааах, по дяволите! — простена отново Лукас, когато се опари в огнената ѝ коса и зарови лице зад ухото ѝ. — Не мога да те любя тук, на мократа трева, но, боже мой, така бих искал! — Твърдите му устни отново се впиха в нейните, докато ръцете му припряно търсеха гърдите ѝ под леко разкопчаната рокля. Розови и сочни, те тръпнеха под топлите му ласки.

— Лукас! — прошепна тя плахо.

— Червенокоске! Такър! — отвърна той и тя усети горещия му дъх. Едната му ръка затърси под дрехите голите ѝ гърди, набъбналите ѝ зърна, като ги докосваше със страст и плам. Разтвори блузата ѝ, като продължи да я обсипва с целувки и ласки. Притегли я към земята и двамата се свлякоха на колене и полегнаха на мократа трева.

След малко Такър се отърси от приятния унес, в който бе изпаднала, и осъзна, че е почти гола от кръста нагоре. През неговите дрехи тя усещаше стегнатото му мускулесто тяло, което се притискаше все по-силно към бедрата ѝ. Опитва се да го отблъсне, но той бе изпяло подвластен на страстта си.

— Лукас, недей! Престани! — прошепна тя уплашено, но той не я чу. Тя се задърпа, опитвайки се да се освободи, докато най-последно мъжът се отдръпна и я погледна.

— Трябва да те любя! — каза той притисна. Разтвори уста и ухапа нежно със зъби меките ѝ сочни устни. Тази пламенна целувка разпали кръвта ѝ. Галещите голата ѝ плът пръсти събудиха в нея сладко желание, тя почти изпадна в екстаз. Изобщо не се възпротиви, когато той започна да целува разголените ѝ гърди.

Тя бе толкова красива. Тя олицетворяваше всичките му мечти. Бе опиянен от желание и копнееше да я обладва веднага, да се слее с нея и да задоволи любовния глад, който го разяждаше отвътре.

Тя бе сочна, дъхава и девствена. Заслужаваше нещо по-добро. Той искаше изживяването ѝ да бъде приятно, да я приласкае и възбуди, за да може Такър да усети удоволствието във висшата му степен. Лукас се насили да се откъсне от тялото ѝ. Придърпа с ръце полите ѝ и я притисна нежно в обятията си. Кожата му бе хладна и влажна, дишаше учестено. Тя не можеше да си представи какво усилие му струваше да угаси огнения прилив на любовна страст.

— О, божествена! — прошепна той с леко пресипнал от възбуждане глас. — Тялото ти е божествено, но аз не бива да те любя сега. Не мога да ти причиня това, моя сладка, прекрасна Червенокоске. Когато те любя, ще бъде дълго, нежно и прекрасно и няма да съжаляваш.

Лукас притихна за доста дълго време, просто лежеше със затворени очи. Разумът погълна страстите, които го измъчваха. Тя бе негова... стройната ѝ снага, чудните зелени очи, устните, гърдите и дългите заоблени бедра... Всичко това беше негово. Имаше чувството, че познава всяка част от тялото и душата ѝ. Знаеше какво мисли, какво чувства, познаваше характера ѝ. До този миг друг мъж не бе докосвал тялото ѝ, а той за пръв път срещаше такава жена. Само той щеше да я притежава. Потрепери при тази мисъл, посегна да махне кичур коса от лицето ѝ и го обсипа с нежни целувки, отново и отново.

Внезапно Лукас се отдръпна от нея и се изправи с нежни, плавни движения, като я притегли след себе си. Тя стоеше с наведена глава, докато той оправи роклята ѝ и изчисти стръкчетата трева от косата ѝ. Повдигна брадичката ѝ с пръст. Погледите им се срещнаха. В очите ѝ се четеше леко объркване, в неговите — нежност и любов.

— Ти си моя, Червенокоске Такър, цялата ми принадлежиш. Аз мога да чакам, моя любов — каза той тихо. — И двамата с теб ще разберем, когато подходящият момент настъпи, и няма да има връщане назад. Ще те имам цялата — сърцето ти, душата ти, тялото ти.

Такър не издържа на настойчивия му поглед и сведе очи. Внезапно се почувства като малко момиче в тялото на напълно зряла жена. Думите му отекнаха до дъното на душата ѝ. Тя събра всичките си сили, за да проговори, но гласът ѝ прозвуча тънък и колеблив:

— Не зная какво ме накара да... — Долната ѝ устна потрепери и когато вдигна поглед, очите ѝ плуваха в сълзи. — Аз не съм... лека жена.

Лукас вдигна ръка и избърса една сълза, която бавно се плъзна по бузата ѝ.

— Знам, че не си. Не трепери така, сладка моя. — Ръцете му се обвиха около нея с неизразима нежност и внимание.

Скоро тя се успокои и вдигна глава.

— Трябва да се връщам.

— Преди това се поразходи малко с мен.

Той я прихвана през кръста и те пое бавно в тъмнината. Луната се скри за миг зад преминаващ облак и се показа отново. Обади се бухал, излая чакал, до тях достигна плачът на дете. Двамата се разхождаха мълчаливо. Такър чувстваше мъжа до себе си с почти болезнена сила. Най-после до ушите ѝ достигна дрезгавият му глас:

— Какво е станало с родителите ти?

— Убили са ги... индианци зад границата. Майка ми ме скрила в един сандък, някакви каубои ме намерили, дали ми име и ме отведи в дома за сираци.

— Нямах ли роднини?

— Не, но си имам Лора.

— Лора няма ли роднини?

— Не, но има мен. — Такър се извърна и го погледна. Месецът освети лицето ѝ. Стоманеносивите му очи срещнаха нейните и

студеният им блясък изчезна, когато се потопиха в искрящите смарагдови дълбини.

— Вие двете сега имате мен.

При тези думи сърцето на Такър заби лудо. За да прикрие объркването и изненадата си, тя заговори:

— Нямах си никого, докато не се появи Лора. След това имах за кого да се грижа и за какво да се боря. Откакто имам Лора, не ми остава време да се самосъжалявам.

След последните ѝ думи известно време те продължиха да се разхождат в пълно мълчание. Но сякаш принудена да му разкаже всичко, тя продължи:

— Някой се е отнесъл изключително лошо с Лора. Когато я намерихме пред входа на „фермата“, тя имаше белези по цялото си тяло и бе почти обезумяла от страх. Свиваше се като наплашено, бито кученце. Някой път нощем се събуждаше с вик и се вкопчваше в мен. Вероятно малко преди да се появи в дома, тя все още е можела да вижда. Мисля, че този мъж Оскар го е направил. Тя си спомняше само, че всичко я е боляло и че не знаела дали е ден или нощ, защото не можела да вижда. Тогава се страхувах, че Оскар може да се върне и да отведе Лора, и дори планирах как ще го убия. — Тя се засмя при спомена за детинското си желание. — Винаги ще се грижа за Лора.

— Разбира се, че ще се грижиш — отвърна той тихо. — Лора се справя добре, като се има предвид състоянието ѝ. Преглеждал ли я е лекар?

— Като напуснахме „фермата“, отидохме на преглед при един доктор във форт Смит и той обясни, че удар по главата е могъл да причини загубата на зрение. Смяташе, че иначе очите ѝ са здрави.

— Лора разочарова ли се? Отчая ли се, че няма да може да вижда?

— По едно време се беше отчаяла. Но тя има толкова бодър дух, от нея струят любов и щастие. Повече се безпокои за мен, отколкото за себе си. Разбира се, аз пък се притеснявам какво ли би правила, ако някога се случи нещо с мен. Толкова време вече съм с нея. Чувствам се като нейна майка.

— Мислила ли си, че Лора може да реши да се омъжи някой ден.

— Не. Надали ще се намери мъж, който да я вземе... да я обича и да се грижи за нея. Лора не може да е само удобна вещ. Тя няма да се

остави някой мъж да я използва.

След този изблик на чувства последва тишина. Те се разхождаха в кръг и вече приближиха фургоните. Детето все още плачеше.

— Ще я върнеш ли обратно до форт Уорт? — Само при мисълта, че Лукас може да тръгне и да я остави, тя потрепери.

— Утре вечер ще лагеруваме близо до Браунууд. Не е голям град, но там все ще се намери кой да я заведе до спирката на дилижанса.

Те стигнаха до техния фургон. От лагерния огън бе останала само тлееща жар. Изглежда, всички спяха, с изключение на тях двамата и на плачещото дете.

— Ще трябва да преместя Лоти при госпожа Шафер, защото ще остане сама с детето. Ще можете ли сами да карате вашия фургон? Ако ли не, ще изпратя при вас Кора Лий. Тя може да кара впряг.

Такър не отговори веднага. Когато най-после се обади, гласът ѝ бе спокоен въпреки раздражението, което изпитваше при споменаването на това име.

— Защо не пратиш Кора Лий при госпожа Шафер?

Лукас сложи ръце върху раменете ѝ и я загледа така изпитателно, че тя съжали за въпроса си.

— Споменах на госпожа Шафер за този вариант, но тя не желае да дели фургона си с Кора Лий. Е, вие с Лора съгласни ли сте?

— Разбира се. Да. — Те продължиха да се гледат. Напрежението се чувстваше във въздуха.

— Лека нощ, Червенокоске Такър!

— Лека нощ!

Но не си тръгваха. Около тях бе толкова тихо и спокойно. Това е щастието, помисли си Такър. Лукас спусна леко ръце към лактите ѝ и се наведе бавно към устните ѝ. Неговите бяха меки, сочни и вкусни. Устните им се сляха и пламналата страст внезапно стопли кръвта ѝ, постепенно червенина обагри страните и шията ѝ. След тази целувка тя потърси сивите му очи и си пожела този миг да няма край.

Такър се облегна на фургона и се загледа след него. Видя как той изчезва в мрака. От днес тя вече не се съмняваше в чувствата си към него и мисълта, че той също я обича, сгряваше сърцето ѝ.

Топлата кадифена нощна тъмнина не издаде усмивката, играеща по устните ѝ. Такър тъкмо се канеше да се качи във фургона, когато чу зад себе си тих глас:

— Да не си загубила нещо, госпожице Хюстън? — Кора Лий заобиколи колата с безшумни стъпки. Дългата до кръста коса обрамчваше бледия ѝ, почти призрачен лик. Такър едва не ахна от изненада при мисълта, че тази жена ги е чула, че е видяла целувката им.

— Не те виня, че си забравила това навън в прерията — продължи Кора Лий с подмилкващ се глас. Тя посочи с ръка към полето. — В края на краищата Лукас е истински... мъж! Най-добрият, който съм имала. — Тя извади картата. Такър се пресегна инстинктивно за нея и щастието, което бе продължило само миг, изчезна завинаги. — Не се безпокой! — засмя се тихо Кора Лий. — Той ще стигне и за двете!

Такър дръпна картата от ръката ѝ и процеди през зъби:

— Ти си ни шпионирала!

— Разбира се. Но нямам нищо против той да е с теб, стига да намира време и сили и за мен.

— Защо?... Ти, ти си просто една... — Такър се запъна и млъкна безпомощно.

— О, такава съм — прекъсна я Кора Лий и си тръгна, но се обърна още веднъж и прошепна доста високо: — А ти каква си?

Изумена и ужасена, Такър се качи във фургона, внимавайки да не събуди Лоти и Лора. Без да мисли, тя навлече нощницата си, свали фибите от косата си и с треперещи ръце силете медните си кичури в дълга плитка. Легна върху сламеника, който Лора ѝ бе приготвила. Бе още прекалено млада и напълно неподготвена за чувствата, които бушуваха в съзнанието ѝ. Накрая Такър не издържа, крехките ѝ рамене затрепераха и тя беззвучно заплака.

СЕДМА ГЛАВА

На миля извън град Браунууд, Тексас, на една закътана полянка до река Пекан, лагеруваха капитан Дойл и хората му. Край огъня клечеше един много стар сержант и режеше тънки филийки бекон в малка тенджерка. Тънка струйка белезникав дим се издигаше нагоре и се губеше в зелените клони на дърветата.

Безразлично към глада на хората, в западния край на небето висеше огромното огненочервено слънце.

Капитан Дойл, войник от прерийните отряди, седеше замислен и въртеше в ръцете си алуминиево канче с кафе. Скаутите му бяха докладвали, че разпокъсан керван от десет фургона се задава от изток. Казаха му, че хората изглеждат неопитни, зле екипирани, колелата не са обковани добре и буретата им за вода са малки и недостатъчно.

По дяволите! Тези земи се прекосяват трудно дори когато разполагаш с достатъчно време и не те притесняват разни апачи, команчи и мексикански бандити. Разбира се, сега бе по-лесно, отколкото преди години. По пътя вече имаше спирки за дилижанса, макар и често да ги палеха и разрушаваха. Но ако човек се забавеше малко, не месеци или седмици, а само няколко дни, можеше да умре от жажда наскре прерията. Ако нямаше пола и трева за мулетата, естествено те нямаше как да заведат човека далеч в прерията в търсене на живителната течност.

Капитанът погледна на изток. Керванът приближаваше начело с лейтенанта, който бе изпратен да посрещне и доведе хората до лагера. Първата кола спря на значително разстояние и останалите се разпръснаха по продължение на реката.

Всички са фермери, помисли си капитанът. При това не много опитни, ако се съди по екипировката им. Не беше негова работа да съди що за хора са това, но се притесни, защото сред тях имаше жени и деца. След вечеря щеше да намери време да им предложи военен ескорт за част от пътя и да провери готовността им за изпитанието.

След като се нахраниха, мъжете от току-що пристигналия керван се събраха около лагерния огън. Капитанът се разположи върху един дървен сандък, с лице към пламъците, и започна да оглежда втренчените в него лица. Той сам бе обиколил колите една по една, за да ги събере. Групата бе доста разнородна. Например Бланчет — ръцете му бяха груби като на фермер, но по гласа и акцента човек можеше да го помисли за учител. Или Колинс: изглеждаше така, сякаш не знаеше къде е предницата и къде — задницата на коня. Изглежда, разчиташе единствено на грубата сила и така си прокарваше пътя в живота. Очевидно семейство Тейлър притежаваха най-добрия фургон край потока. Тази вечер ядоха в чинии от китайски порцелан. Бяха хора от сой и капитанът недоумяваше защо са се присъединили към тази група.

Франк Парчър, водачът им — нисък, мършав мъж около четиридесетте, също не будеше доверие. Той не дойде на събранието, въпреки че бе поканен като останалите. Капитанът се усъмни в него още от самото начало, някак си усети, че този човек е опасен. Той се държеше арогантно и нагло и не бе ясно какъв опит имаше като водач. Очевидно бе добър скаут и следотърсач, но отношението му към тези хора, които бе повел на запад, бе някак подозрително.

Мъжете мълчаха и чакаха. Личеше си, че са напрегнати, сякаш очакваха от капитана да стори някакво чудо и да облекчи пътуването им, да премахне проблемите им с магическа пръчица и да ги успокои, че още утре сутрин ще са в Калифорния.

Капитан Дойл бе открит и пряк човек. И сега той се изправи и заговори без заобикалки:

— Миналия месец армията закри официално форт Маккавет. Част от гарнизона още е тук, но отсега нататък керваните, които пътуват на запад, ще трябва да разчитат най-вече на себе си. Но тъй като аз и хората ми сме разпределени във форт Стоктън, получихме заповед да останем тук да изчакаме кервана от форт Уорт и да го придружим до Стоктън. Земите, през които ще минем, са диви, нататък става още по-опасно. Ако желаете, бихте могли да изчакате с нас другия керван, да се прикрепите към него и да се възползвате от ескорта ни.

Никой не се обади, всеки очакваше другият да каже нещо. Накрая проговори Бланчет:

— Кога ще пристигне другият керван?

— До три-четири дни, освен ако дъждовете на север не са ги забавили.

— Защо ние ще трябва да пътуваме зад тях и да им гълтаме праха? Освен това имаме водач. Той познава района — обади се Колинс.

— Господин Колинс, просто имах предвид да се присъедините към другия керван. Вие сами трябва да се договорите какъв ще е редът на колите.

Фермерът се изчерви от тази забележка.

— Ние платихме на Парчър да ни води — заяде се той.

— Разбирам ви — търпеливо отвърна Дойл. — Аз просто ви предлагам услугите си.

— Нямаме време да чакаме тоя или оня. Чух, че водата намалява. Тревата няма да стигне дори за едно пиле. Мисля, че ние трябва да продължим, пък другите да ни настигнат.

— Прав сте за тревата. Земята тук е много бедна, само сухи песъчливи поля. Много пъти ще лагерувате без вода и паша за животните и едва ще събирате дърва, за да си сварите кафе. Но реките са още по-опасни. Те са буйни и бързи, клисурите им са тесни и много повече пътници са изгубили живота си при прекосяване на реките, отколкото от ръката на индианци. — Капитан Дойл се обърна към мъжа отдясно: — А вие, господин Бланчет, имате ли да добавите нещо?

Рейф Бланчет се изправи. Беше висок, слаб мъж със сламеноруса коса.

— Аз съм за това да изчакаме и да се присъединим към другия керван, стига те да са съгласни. Стигнах дотук и искам да продължа, но през тези няколко дни, докато чакаме, можем да поправим фургоните си, да оставим мулетата си да починат и да си препоредим багажа. Ние не знаем почти нищо, нито как да прекосим пустинята, нито планините, още по-малко пък реките. Вярно е, че сме наели господин Парчър да ни води и той ни увери, че можем спокойно да избегнем индианците и бандитите, но все пак мисля, че е по-добре да изчакаме — в името на нашите жени и деца.

Той седна и всички погледи се насочиха към набития фермер Колинс, който замърмори:

— Всичкият народ се излива в Калифорния. Докато стигнем, ще разземат всичката хубава земя.

Капитанът се обърна към бледия мъж, който нервно чупеше пръсти.

— Господин Тейлър?

Мъжът поклати глава.

— Аз съм с другите.

Капитанът се изненада от думите му, но те явно не учудиха останалите. Тъкмо когато Дойл реши, че най-послед трябва да каже нещо, Тейлър се изправи и за момент се чуваше само пращането на клоните в огъня.

— Госпожа Тейлър и аз не бързаеме. Искаме да изчакаме другия керван. — Той седна отново и потърси одобрителния поглед на капитана.

От този навярно няма да има голяма полза по време на пътуването, помисли си капитан Дойл и кимна към следващия мъж.

Водачът с промазани кожени бричове и риза от еленова кожа се спотайваше в сенките. Той се усмихваше ехидно, докато слушаше аргументите на хората за това дали да приемат военния ескорт или не. Тия глупаци не знаеха абсолютно нищо, когато го наеха в Бентън Руж. Единственото им желание бе да се доберат до обетованата земя.

Франк Парчър се изгуби в тъмнината. Там наблизко го чакаше жена. Тя щеше да е точно там, където ѝ беше наредил, на сто и двадесет крачки южно от последния фургон. Той спря и огледа лагера, после продължи. Жените се бяха скупчили в другия край, наострили слух да чуят мъжкия разговор. Парчър отново се усмихна под мустак. Те спореха вече близо час, като че ли бе въпрос на живот и смърт дали ще стигнат до Калифорния тази или следващата година. Важното бе да оцелеят. Това бе научил Парчър. Използвай това, което можеш, разрушавай онова, което не ти е от полза. Тази негова философия му служеше добре през годините. Парчър знаеше, че приятели не съществуваха, когато силно желаше нещо.

Повече от седмица бе следил жената на Бланчет. Дебнеше я като ловец. Стана лесно. Сега я бе докарал дотам, че тя би се оставила да ѝ пререже гърлото, ако ѝ наредеше. Това положение го задоволяваше

известно време, но вече почна да му писва. Тая жена лежеше под него напълно неподвижна, като вързоп, докато той се клатеше отгоре ѝ.

Парчър излезе на открито и я видя. Тя стоеше с гръб към него. Сграбчи я за раменете и я свлече на земята. Тя не се възпротиви. Изобщо не се съпротивляваше вече, бори се само първия път, преди две седмици. По дяволите, как се дърпаше тогава, спомни си той с наслада... Докато накрая се предаде, смазана от гнусните му заплахи. Тази жена не значеше нищо за Франк, бе по-долна от курва, по-безполезна от хлебарка. Удари я през лицето, опитвайки се да я посъживи, да я накара да се размърда. Тя вдигна ръка да се защити, но той дръпна ръката ѝ и отново я удари. Жената притихна, чуваше се само тежкото ѝ дишане. Той разкъса деколтето на роклята ѝ и започна да мачка гърдите ѝ известно време, като хапеше и драскаше с наболата си брада нежните ѝ зърна, после ги засмука с такава сила, че тя изстена от болка. Обичаше да чува този звук от уста, която искаше да извика, но не смееше. Нареди ѝ да го целуне и тя го стори.

Парчър свали бричовите си и ѝ каза да вдигне полата си. Тя се подчини, без да каже дума, но потрепери от болка. Той притисна крехкото ѝ тяло към твърдата земя, докато свърши, после бързо се изправи и се загледа злобно в разхвърляната купчина под себе си.

Когато тя се опита да придърпа полата си, Парчър се пресегна, сграбчи я за това, което бе останало от разкъсаната ѝ блуза, и я дръпна да се изправи. Тя въздъхна тежко и се отпусна в ръцете му, а той вкара грубо език в устата ѝ. Жената се задави, тогава той я отблъсна от себе си, наблюдавайки я безучастно как се препъна и падна на земята. Парчър се обърна да си върви и рече през рамо:

— Утре вечер. — Това бяха единствените му думи.

Все още не се чувстваше доволен. Искаше му се да отиде до близките хълмове, където имаше мексиканско селце. Там го чакаше една малка „сеньорита“, тя още не знаеше това, но бе сигурно, че ще я намери... Той стигна до коня си, яхна го и пое на юг. Искаше младо и стегнато тяло, жена, която ще се гърчи, ще дращи и хапе, жена, която да му помогне да се освободи от обсебилият го демон.

Когато се увери, че Парчър си е отишъл, Сара Бланчет се запрепъва из храстите. Плачеше. Сълзите ѝ потекоха, а мислите бучаха в съзнанието ѝ: кучка, уличица... курва. Тя мина безчувствена покрай редицата фургони, не забелязваше нито кадифеното небе, нито

бълбукащия поток. Не видя огъня и не чу гласовете на хората край него. Пое право към техния фургон, качи се вътре и извади двуцевката на мъжа си. После седна върху завивките. Така ѝ се искаше да намери сили у себе си, за да излезе наскоро из лагера и да закрещи, да разкаже за всичко, което ѝ бе сторил Франк Парчър. Но Рейф Бланчет бе единственото скъпо нещо, което имаше в този нещастен живот, и тя не можеше да си позволи да го застрелят на седлото заради разкритията ѝ. Парчър заплаши, че ще го убие, така както хладнокръвно уби вярното им старо куче Куини за предупреждение. Можеше да го причака пред кервана или да пъкне гърмящи змии във фургона. Рейф страшно много се боеше от змии.

Оставаше ѝ само едно. Сара стисна пушката между коленете си, захапа цевта и натисна спусъка; мозъкът ѝ окървави платнището на фургона, който съпругът ѝ бе измайсторил и подредил с толкова нежност и надежда.

Още щом се върна в лагера на зазоряване, Франк Парчър научи, че жената на Рейф Бланчет е мъртва. Той се настани край огъня с чаша кафе в ръка и започна да наблюдава приготовленията за погребението. Сега вече си беше уредил сметките с Рейф Бланчет. Бланчет, който го изложи пред всички, който оспорваше съветите му, който се опитваше да го злепостави. Парчър му го върна, при това му доставяше удоволствие да го прави. Франк не съжеляваше за мъртвата жена, тя се оказа слаба. Всеки мъж от този керван би могъл да я има, ако откриеше слабото ѝ място — мислеше повече за другите, отколкото за себе си. Той само я посплаши малко и тя веднага разтвори крака. За известно време му бе от полза за неговата цел. Парчър се размърда и раздвижи рамене, защото ризата бе залепнала за гърба му и го болеше. Тази „сеньорита“ през нощта едва не му одра кожата. Трябваше доста да я нашамари, за да я укроти. Той се ухили под мустак.

Едва час по-късно Парчър забеляза, че всички го отбягват. Жените и по-рано се плашеха от него, но мъжете го приемаха, попиваха всичките глупости, които им дрънкаше за Калифорния. Те нямаха ни най-малка представа за тези неща, разбираха само от земеделие и вярваха на всяка негова дума. Той знаеше, че някои от тях бяха забелязали нощните му похождения в полето с жената на Бланчет. Но тези мъже си имаха строги правила и норми, по които живееха и умираха. Едно от тези правила беше да не казват на съпруга за

изневярата на жена му. Бе убеден, че дори сега те няма да кажат на Бланчет.

Парчър видя как един от мъжете се качи във фургона, изнесе на ръце увитото в одеяло тяло и го подаде на съпруга й. Рейф тръгна към откритото поле, останалите го последваха, притихнали и тъжни.

Останал сам в лагера, Франк се зачуди дали да не пришпори коня и да не офейка нанякъде. Не му се щеше особено, но капитанът си тикаше носа навсякъде и можеше да стане напечено, ако някой все пак решеше да си отвори устата. Искаше му се да поизчака малко. Реши да се навърта наблизко и да поогледа другия керван, който скоро трябваше да пристигне. Думите на капитана бяха събудили любопитството му. Той се протегна и потрепери. Дявол го взел, гърба го болеше. Захили се. И други части на тялото го боляха, не само гърбът. Спеше му се, но нямаше да спи тук. Ще пришпори коня към хълмовете, ще си намери някое закътано местенце да подремне, а после ще пресрещне кервана от форт Уорт.

Вече бе следобед, Франк се събуди, изправи се и яхна коня. Насочи се на север, половин миля по-надолу прекоси един поток и продължи нататък. След известно време спря, слезе и се покатери на едно дърво, сигурен, че това, което търси, е наблизко. Няколко минути по-късно се смъкна долу и яхна отново жребеца си. Половин час по-късно вече седеше сред една кедрова горичка и наблюдаваше ширналата се под него равнина. Бе се разположил удобно върху седлото, с вдигнати по индиански колене. Знаеше, че се е скрил добре и от кервана не могат да го забележат. Там долу колите напредваха бавно, фургоните бяха малки и леки, водеха със себе си само коне и мулета. Той се загледа в бавно движещите се впрягове. Дявол го взел! На каприте седяха жени, освен ако мъжете не носеха рокли и бонета. Видя няколко мъже на коне и един-двама по фургоните, но това бе всичко. За момент той се замисли за възможността да ограби този керван. Можеше да се справи сам. Щеше да се скрие зад скалите на близките хълмове и когато керванът тръгне да ги прекосява, да избие мъжете един по един. А жените... Исусе Христе!

Но Франк не знаеше, че в същия този миг Лоун Бък го наблюдаваше в гръб, след като го бе следял повече от половин час. Едно мръдване срещу дулото на пистолета му и щеше да е мъртъв.

Франк погледа кервана известно време, после пришпори жребеца надолу по хълма, право към колите. Прахът под копитата на коня възвести появата му. Той мина покрай мексиканчето, което водеше няколко мулета, и застигна последния фургон. Едра кокалеста жена с ниско прихлупена над челото шапка караше впряга. До нея седеше млада майка с дете в скута си. Той докосна с ръка периферията на шапката си и тя му кимна в отговор. Парчър пришпори коня и препусна към следващия фургон. Жена със сериозно изражение на лицето, с черна права коса и златни обеци държеше поводите. До нея седеше момиче с кестенява коса, която се развяваше край раменете ѝ; на ръката ѝ блестеше голяма гривна с изумруди. Девойката го огледа без стеснение от главата до петите и искрата на взаимно привличане присветна помежду им. Той ѝ се усмихна широко и погледът му се спря на гърдите ѝ. Тя премрежи поглед. Двамата вече бяха отгатнали мислите си. Той усети как се възбужда. Тя навлажни с език устните си. Все още го гледаше и той почувства още по-силно сексуално желание. С неохота Парчър препусна към следващия фургон. Двете жени на капрата отвърнаха едва-едва на поздрава му и той продължи нататък. Още преди да стигне следващата кола, зърна блесналата на слънцето медночервена коса. Застана отстрани и остави коня да се оправя сам в пътя. Парчър просто не можеше да откъсне поглед от жената на капрата. Тя беше най-прекрасното създание, което бе виждал през живота си. Ликът ѝ бе същият като барелефа, който бе видял веднъж в Ню Орлиънс, косата ѝ падаше на буйни къдри и пламтеше като огън в тъмна нощ. Имаше студените зелени очи на дива котка.

— Привет, госпожо!

Смарагдовите очи го изгледаха косо.

— Привет! — отвърна тя хладно.

Той се подсмихна.

— Кой е, Такър? — попита Лора.

— Със сигурност не е някой, който си заслужава да познаваш.

Франк едва откъсна поглед от червенокосата жена, за да види другата до нея. Тя изглеждаше доста странно. През цялото време гледаше само пред себе си. Парчър отново се обърна към червенокосата.

— Досега не съм виждал толкова много жени в един керван — обади се той. Такър не отговори. — Не сте много любезна. —

Последва тишина. — Имате ли си мъж? — Гневът, който се трупаше цял ден в съзнанието на Такър, сега вече бе на ръба. — Е, мила, всъщност няма значение имаш ли си мъж или не. Ние с теб бързо ще се сприятелим.

Такър се пресегна към малкия камшик до себе си. Протегна внезапно ръка и забодя камшика в хълбока на коня му. Уплашеното животно заподскача буйно и Франк едва успя да се задържи отгоре му.

— Ей ти, малка кучко! — избухна той, но щом овладя коня, на лицето му се появи усмивка. Това беше точно жена за него. Точно такава жена той бе търсил толкова време и знаеше, че някой ден ще я открие. Тъкмо насочи коня към колата, за да й каже това, когато едър мъж на черен кон се приближи към него.

— Кой сте вие и какво искате? — извика Лукас.

Франк винаги обмисляше думите си. Той присви любопитно очи, докато решаваше каква тактика да предприеме. Тук имаше нещо, което трябваше да притежава на всяка цена.

— Франк Парчър — представи се той и се усмихна. — Аз съм от кервана, който ви изчаква заедно с хората на капитан Дойл. Реших да се върна назад и да проверя колко още ще ни забавите.

Лоун Бък бе последвал Парчър надолу по хълмовете и сега издеше успоредно на двамата мъже. Франк го стегна нещо под лъжичката.

— Къде чака капитанът?

Франк се усмихна широко:

— О, не ви виня за предпазливостта. Все пак с толкова жени накуп. Капитан Дойл чака долу при Браунууд. А чухте ли, че армията е закрила форт Маккавет?

— Нима? — отвърна сухо Лукас, като забеляза напрегнатото изражение на Такър.

— Добре ли сте, госпожице Хюстън?

— Да, добре съм. — Тя замахна доста силно над гърбовете на мулетата и се загледа втренчено напред, едва сдържайки се да не шибне Парчър през наглата физиономия. Едва когато двамата мъже се отдалечиха напред, тя погледна след тях и видя как непознатият се обръща през рамо и се смее.

Същата вечер Такър записа в дневника:

21 април

Тази нощ лагеруваме заедно с един друг керван край река Пекин, съвсем близо до град Браунууд. Днес пропътувахме повече от двадесет и две мили. Вечерта госпожа Джонсън и дъщеричката ѝ напуснаха кервана, за да се върнат във форт Уорт, и затова се наложи да се прегрупират хората по колите. Кой знае защо, започвам да се чудя дали скоро няма да ни се прииска да сме се върнали с нея.

ОСМА ГЛАВА

Лукас бе ядосан.

— Те няма да се присъединят към моя керван. Хич не ми пука ще стигнат ли до Калифорния или не! Тръгваме утре сутрин, все едно с вас или без вас, капитан Дойл. Правете, каквото искате с тези луизиански фермери. Аз изобщо няма да мисля за тях.

Той хвърли цигарата си на земята и внимателно я настъпи с върха на ботуша си.

Капитан Дойл не познаваше Лукас Стийл, но бе чувал достатъчно за него. Носеше му се славата на издръжлив, упорит мъж, при това добър. Капитанът разбираше притесненията на Стийл; той трябваше да преведе през тези диви, безводни земи двадесет и две жени, две деца и десетина мъже.

— Стийл, вие няма да имате ескорт на запад от форт Стоктън. Единственото, което мога да сторя за вас, е да пратя известие да ви чакат във форт Дейвис. Много е вероятно да бъдете благодарни за допълнителното оръжие на фермерите.

— Всеки човек от кервана ми е равен на трима от тия новаци — срязва го Лукас, — а Бък Гарет е най-добрият скаут из целия Югозапад, най-добрият от всички, без изключение. И не подценявайте жените. Всички до една са издръжливи и волеви.

— И в другия керван има жени и деца и аз ще се грижа за сигурността им до форт Стоктън — отговори твърдо капитанът.

— Направете го, но не очаквайте помощ от мен.

— Стийл, не бъди глупак, човече! — Капитан Дойл губеше търпение. — С този керван пътуват и добри хора.

— Може и така да е, но аз не съм отговорен за тях. Лека нощ, капитан Дойл!

Лукас заобиколи лагера на фермерите и с бърза крачка се отправи към габъровия храсталак, където край потока се бяха разположили неговите фургони. Не бе очаквал да се ядоса толкова от думите на капитан Дойл. Стийл бе наясно, че пътуването от форт

Стоктън до форт Дейвис е пълно с опасности. Военната граница на команчите прекосяваше пътя Ел Пасо на една педя разстояние западно от форт Стоктън и апачите мескалери от земите на Ню Мексико често следяха пътя, западно от форт Дейвис. И все пак, замисли се той, през последните пет години по пътя имаше станции на пощенския дилижанс. Той вярваше, че ще успее да премине това разстояние с кервана си от леки фургони. Но не беше толкова сигурен за тежките, претоварени коли на луизианските фермери.

Лукас се отпрати към огъня, все още ядосан от неочакваните проблеми, които му се струпаха на главата. Той не познаваше капитан Дойл, но бе наясно, че човек, който идваше по тези земи от Уест Пойнт и оставаше тук, трябва да е силен и упорит по характер. Трябва да може да се бие добре и най-вече да мисли и преценява трезво. Лукас не поставяше под съмнение мъдростта на Дойл, а само тази част, която се отнасяше до него и кервана му.

Той приклепна край огъня и си взе парче месо. Бе гладен и ядеше бързо, като внимаваше да не гледа право в пламъците. Лукас знаеше, че ако човек гледа в огъня, когато се обърне бързо да погледне в тъмнината, не може да види нищо и тази моментна слепота би могла да му струва живота.

Мустанг дойде при него. Трептящите пламъци осветиха бръчките по лицето на стареца и се заиграха в сребърните нишки на брадата му.

— Ония отсреща не са много дружелюбни. — Той напълни канчето си с горещо кафе. — Днес бяха на погребение, та предполагам, че затова нямат настроение за гостуване.

— Една от жените се е самоубила предишната нощ. Капитан Дойл спомена, че съпругът ѝ забелязал, че тя се държи странно през последните две седмици и почти не говори. Той смятал, че ѝ е било мъчно за дома — поясни Лукас.

— Някои хора просто не стават за пътуване — мъдро отсече Мустанг.

— Каза ли на жените да не напускат лагера?

— Да, казах им. Те са тихи и кротки жени, не си говорят много. Рекох на Кора Лий да не обикаля наоколо. Тя май доста скитосва.

Лукас вдигна глава и огледа лагера. Повечето от жените си бяха легнали, но някои се бяха събрали на малки групички край фургоните

си.

— Стражите на пост ли са?

— Да.

— Къде е Бък?

— Дере един елен долу при реката. Смята да го пече на жар. Ще е доста вкусно за закуска.

— Тръгваме на зазоряване. Мислех да дам на жените половин ден за къпане и пране, но колкото по-бързо се измъкнем от тия хълмове, толкова по-добре. Освен това може да ни се наложи да пресичаме Колорадо, а това ще ни отнеме доста време.

Лукас се изправи и се запъти към потока. Щом навлезе в крайречния храсталак, той спря и изсвири леко като нощна птица. Изчака малко и скоро отдясно се чу същото изсвирване. Той се запъти с безшумни стъпки към брега и различи сянката на скаута. Бък вече бе изчистил вътрешностите на животното и връзваше краката му за един прът, за да може да го отнесе до лагера.

— Капитан Дойл иска да продължим заедно с другия керван — каза Лукас тихо.

— Разбрах — отвърна кратко Бък.

— Той им осигурява ескорт до форт Стоктън. Ние ще трябва да се оправяме сами, освен ако не раздели отряда си.

— Без тях ще е по-добре.

— Какво имаш предвид? — попита Лукас.

— Мислиш ли, че индианците ще нападнат бързо движещ се керван, ако по пътя зад него се задава по-бавен?

— Прав си. Какво мислиш за Парчър?

— Подъл е като насъскана гърмяща змия.

— Не го искам с кервана си и няма да съм спокоен, ако ни следва — съгласи се Лукас.

— Ще поставя Чата най-отзад.

— Това мършаво мексиканче има още жълто около устата — подразни го Лукас. — Бък се усмихна — той рядко се усмихваше, — но не каза нищо. — Послушах те и го наех само защото разбира от коне и мулета. — Лукас продължи да се заяжда.

Известно време мъжете работиха в пълно мълчание.

— Момчето има очи и на гърба си и стреля страхотно. Действа бързо, но не е безразсъден — защити се Бък.

Лукас се подсмихна и подхвана от единия край пръта с провесения на него елен. Бък вдигна другия край и двамата понесоха животното към ямата, която Мустанг бе изкопал край огъня. Изчакаха, докато старецът натрупа в дупката дебел слой тлеещи въглини. После внимателно спуснаха елена вътре, а Бък с две замахания на ножа отрязва въжетата, с които бяха вързани краката. Мустанг покри месото с останалата жарава, отгоре натрупа и пръст. Сега, когато го нямаше огъня, лагерът бе доста по-тъмен. Лукас клекна и отново напълни канчето си с кафе. Беше неспокоен.

И този път, както обикновено, Бък остави двамата мъже, без да каже нито дума, и тръгна нанякъде, като мина от външната страна на фургоните. Нощта кипеше от живот: чуваше се шумоленето на бриза в листата на дърветата, ромонът на потока, звукът от риенето на конско копито, кашлицата на жена. Имаше и други шумове, които улавяше само изостреният слух на Бък. Това бяха най-различни, недоловими за ухото звуци, например леките, безшумни стъпки на човек, който се задаваше към него. Той спря и зачака. Кора Лий Уотсън се появи от тъмнината и го приближи.

Тя положи ръка на рамото му и го загледа настойчиво. Той свали поглед към вкопчените в ризата му от еленова кожа пръсти, после се взря в големите ѝ бляскащи очи. Знаеше какво иска. Знаеше също, че няма да се възползва от предложението ѝ. Не че не изпитваше желание или че тя не го привличаше. Не. По-скоро се водеше от чувството за лоялност към другите мъже, които го бяха наели да отведе бъдещите им невести до Купърстаун. Той махна първо пръстите ѝ, после свали ръката ѝ. За миг жената остана без дъх и гняв затъмни погледа ѝ. Бък си помисли, че ще го удари, и зачака, но тя не вдигна стиснатата си в юмрук ръка. Той продължи да стои, притихнал, докато Кора Лий се бореше с чувствата си. При други обстоятелства на Бък сигурно щеше да му бъде приятно да опознае тази жена. Тя бе красива и тръпнеца от желание, а той бе сам. А ядът вече бе изчезнал от погледа ѝ. Сега тя се молеше. Той отново поклати глава. Тя се обърна и бързо се отдалечи. Бък се заслуша за миг, за да се увери, че жената отива към фургона си. После продължи, но още една тъмна сянка изникна от нощта. Бък веднага сложи ръка на кобура.

— Сеньор!

— Си, Чата.

— Той идвал, сеньор. Както вие казал. Гледал дълго сеньорита и се върнал в лагера. Те нямат постови. Никой не пази.

— Сигурен ли си, че беше Парчър?

— Си, сеньор.

Бък не се изненада, щом разбра, че Парчър е идвал да шпионира фургона на учителката. Очакваше го, затова бе помолил Чата да наблюдава колата, докато той се занимаваше с елена. Мексиканчето отново се стопи в тъмнината, а Бък се запъти към фургона.

Имаше някой край загасналия огън. Той различи само неясните очертания на лицето ѝ. Тя седеше с ръце, обвити около коленете си. Косата ѝ бе пусната и стигаше до кръста. Изглеждаше толкова малка, толкова безпомощна, толкова самотна. Сърцето му заби от вълнение, той се вцепени на място, загледан в девойката. Погледът му се плъзна по стройното ѝ тяло, по свилената ѝ коса, по бялото ѝ лице. Знаеше, че мястото му не е тук. Не бе честно да стои и да я шпионира по този начин. Бък запристъпва неспокойно от крак на крак.

Лора вдигна глава и се послуша. Звукът се чу отново. Близо до нея имаше човек. Внезапно тя се уплаши и извика:

— Кой е там? Вие ли сте, господин Стийл?

Бък изруга наум. Прииска му се да се махне оттам, да изчезне. Но по гласа ѝ усещаше, че тя е изплашена, че знае за присъствието му. Не можеше да си тръгне и да я остави така.

— Не, мадам — само това успя да каже мъжът.

— Бък! — Тя протегна ръка. Без да се замисля, той се приближи и взе ръката ѝ. — Бък! — повтори момичето и стисна с пръсти дланта му. Той коленичи до нея. Тя му се усмихваше и без да ще, Бък си помисли дали би го посрещнала със същата радост, ако знаеше за индианската му кръв. Лора не пусна ръката му, а той продължи да се взира в лицето ѝ. Колко бе красива! Според другите мъже учителката бе по-голяма красавица, но за него това дребно, нежно същество бе най-прекрасното на света.

— Боях се, че никога вече няма да говоря с теб. О, излагам се, нали? Но остави, все едно! Такър казва, че момичетата не трябва да правят първата стъпка. Твърди, че жените изчакват и оставят мъжете първи да предприемат нещо. Но... аз не мога да разбера кога даден мъж ме гледа, затова за мен тези правила не важат. Радвам се, че дойде,

Бък. Надявах се, че ще дойдеш. Би ли поседнал при мен да си поговорим?

— Мога да остана малко — промълви той и седна.

Думите сякаш сами бликаха от устните на Лора.

— Аз обичам да седя така и да слушам нощните звуци. Чувам доста добре. Сигурно защото не мога да виждам и разчитам на слуха си. Слушах ромона на водата по камъните и се чудех накъде ли отива. Харесва ми да слушам бухалите. Понякога, виковете им са толкова тъжни. Обаче най-много ми харесват звуците на дивия гълъб. Е, харесвам и тези на присмехулника.

Внезапно млъкна и се обърна стресната към него.

— Аз май пак започнах да се държа като последна глупачка. Но... ме е страх, че ако спра да говоря, ти ще си отидеш.

— Няма да си отида. Харесва ми да слушам как говориш.

Лицето ѝ цъфна в усмивка. Тя хвана дланта му с две ръце и я сложи в скута си.

— Тогава защо и ти не ми разкажеш нещо?

— Не съм от приказливите.

— Такър казва, че аз говоря за двама. — Тя разтвори устни и той ахна при тази гледка. — Можем да си приказваме за толкова много неща. Какво виждаш, когато ходиш на разузнаване? Търсиш някакъв път за нас, по който да пресечем хълмовете?

— Не ми се налага да правя това, защото си има много хубав път. Понякога, когато прекосяваме реки и потоци, търся по-удобен брод.

— А следиш ли за индианци?

— Е, да, но преди да стигнем форт Маккавет, няма да се натъкнем на свирепи индианци. Сега се оглеждам предимно за престъпни банди. Наоколо се навъртат мъже, които биха отмъкнали даже монетите от очите на мъртвец.

— Така ли? И ти си сам, там, в прерията? О, Бък, нямах представа!

Нейната загриженост го обърка и трогна.

— Няма защо да се боиш.

— Аз не се боя за себе си — промълви тя.

Бък усети тъжната нотка в гласа ѝ и продължи да говори:

— Днес намерих цяла поляна с ягоди — там, горе, сред хълмовете. Набрах малко, седнах под едно дърво и си хапнах — изрече

на един дъх. Не разбра защо ѝ каза нещо толкова незначително, знаеше само, че не може да ѝ разкаже как е следил Парчър... Толкова се притесняваше от факта, че ръката му е в нейния скют, че не можеше да мисли трезво.

— Ние двете с Такър някога също беряхме диви ягоди. Напълвахме си джобовете и не казвахме на другите деца къде сме ги намерили. — Лора се засмя тихо при този спомен. — По-лошите момчета все искаха да ми вземат ягодите, но ги беше страх от Такър.

— От дълго време ли сте заедно?

— Да, тя не само ми е приятелка. Чувствам я и като сестра, и като майка. Много я обичам.

Бък се изненада. Да кажеш на някого нещо толкова лично! Това момиче бе така открито в чувствата си, че той се объркваше и в нейно присъствие не можеше да контролира своите. Внимателно изтегли ръката си и тя не го спря.

— Госпожица Хюстън във фургона ли е?

— Да. Тази вечер е уморена. Мисля, че не се чувства добре. Не искаше да ѝ проличи, но аз я усетих.

Бък се изправи и подаде ръка на Лора, за да ѝ помогне да стане.

— Ще намериш ли пътя до фургона?

— Разбира се. Той е зад мен. Такър никога не ме оставя сама, ако не е сигурна, че съм наясно с посоката. — Тя се наведе да вдигне одеялото, после потърси Бък и го хвана под ръка. — Но бих се радвала, ако ме заведеш дотам.

Бък се учуди, че тя се движеше до него с такава увереност. Те стигнаха до фургона. Лора дръпна ръката си и докосна покривалото. Изглежда, знаеше много добре къде се намира.

— Тази нощ има ли луна, Бък?

— Да, мадам.

— Казвам се Лора.

— Да, мадам. — Езикът му се върза отново и той почти се ядоса заради това конфузно положение.

— Имаш ли нещо против, ако докосна лицето ти?

Бък се вцепени. Настъпи тягостна и дълга тишина. Накрая той прошепна едва чуто:

— Не, мадам.

Сърцето на Лора подскочи от вълнение и тя прокара език по пресъхналите си устни. Одеялото се свлече на земята, когато вдигна и двете си ръце и започна да ги движи от гърдите към раменете му. Ризата от еленова кожа бе кадифено мека под пръстите ѝ. Ръцете ѝ докоснаха шията му, продължиха нагоре покрай ушите и спряха. Тя почувства меката му свилена коса и продължи назад към тила му. Косата стигаше до яката му и сякаш бе рязана с нож. Лора сама се изненада от смелите си действия и потръпна от вълнение и възхита, докато се опитваше да се концентрира. Пръстите ѝ докоснаха клепачите му, проследиха извивките на веждите, после се спуснаха надолу по очертанията на носа към устните му. Напрежението се усещаше във въздуха. Дланите ѝ погалиха страните му и се спуснаха към брадичката. Нови, странни чувства изпълниха съзнанието ѝ при този допир.

Те стояха така един безкраен миг. После ръцете ѝ се спуснаха бавно, някак неумело по врата му и останаха там. В този момент и двамата разбраха, че нещо се бе променило завинаги! Бе толкова неочаквано. Тя се облегна на него. Бък почувства малките ѝ стегнати гърди, топлите ръце — при този близък допир той усети как тялото му изгаря. Непознатите, силни усещания заплашваха да го залепят и отнесат. Сякаш воден от някакви неподвластни нему сили, той се наведе към устните ѝ и я целуна нежно. Лора нямаше време да реагира на това ново усещане, защото той обви ръце около тялото ѝ и я притисна толкова силно към себе си, че тя почувства здравите му мускули през памучната си рокля. Докосването на неговите устни събуди сладката тръпка на желанието. Това непознато чувство изпълни гърдите ѝ. Бък задиша тежко и неравномерно, сърцето му заби лудо, когато разбра какво е сторил. Той я сграбчи за кръста и я отдели от себе си.

— Мадам! Лора! — Взря се в очите, които сякаш също го гледаха. Устните ѝ се усмихваха, ръцете ѝ не пускаха врата му.

— Благодаря ти, че ме целуна. Беше толкова по-хубаво от представите ми. Не знаех, че устните на един мъж може да са толкова меки и нежни. Хареса ли ти?

— Да, мадам. — *О, боже, да, помисли си той.*

— И на мен ми хареса. Но не мисля, че щеше да е толкова хубаво с друг мъж.

Тя усещаше пулса си в гърлото и в слепоочията. Бък гледаше омагьосан нейния лик. Девојката не се свенеше, не се преструваше. Бе съвсем открита и искрена в чувствата си. Той потръпна при желанието да я сграбчи, да я притисне в обятията си. Спря го единствено това, че тя напълно му се доверяваше.

Лора погали страните му и почувства топлината им. Усети твърдите мустаци под дланите си. Засмя се и прошепна:

— За пръв път пипам мустаци. Е, може би за втори. — Внезапно при спомена за това усмивката ѝ изчезна. — Веднъж един мъж във фермата ме сграбчи, но Такър го удари с лопатата. Бък, не искам да си спомням за това. Ще запомня всяко усещане, всеки звук от тази вечер. Чувствам се толкова странно, толкова лека и замаяна. Ще ме целунеш ли още веднъж?

Боже милостиви! Не знаеше ли какво му причинява? Не можеше да ѝ откаже дори животът му да зависеше от това.

Дъхът им се смеси за миг, преди да слоят устните си. Целувката му бе дълга. Целуваше я бавно, чувствено, с наслада. Бе затворил очи, а сърцето му биеше силно от желание и вълнение. Тя се отдаде изцяло на страстните му устни. Когато най-после успя да се откъсне от Лора, Бък изстена.

— Това беше още по-хубаво! — Ръцете ѝ се плъзнаха от шията към кръста му. Тя го прегърна и се притисна към него. — О, Бък, бих седяла тук с теб цяла нощ, но май е по-добре да си лягам. Знаем, че няма да мигна, но все пак. Ще дойдеш ли отново да си поговорим?

— Ще дойда — прошепна той в ухото ѝ и си каза наум: „Ще те следвам като питомна мечка.“

— Ще чакам — прошепна тя и се освободи от прегръдката му. После се обърна към фургона, качи се върху сандъка и се шмугна през покривалото.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Този ден не се различаваше с нищо от останалите. Само вятърът бе по-силен и Такър вече не изпитваше толкова големи болки от мазолите по нежните си длани. Сложи си най-хубавите кожени ръкавици, за да предпази ръцете си от жулещите поводи.

Те напуснаха лагера край река Пекан на зазоряване, докато фермерите от Луизиана още закусваха край огъня. Когато колите се разгърнаха по пътя, отряд войници, предвождай от едър капитан с червендалесто лице, премина в галоп покрай тях. Щом стигнаха началото на кервана, войниците забавиха ход.

— Какво беше това, Такър?

— Войници. Радвам се, че не съм на мястото на знаменосеца в този вятър. Капитанът навярно е голям педант по отношение на военния правилник.

— Ще следят пътя заедно с Бък ли?

— Така предполагам.

— Това ме радва. Не искам да се безпокоя за него, че е сам там, в прерията, дори и да знам, че няма опасност от воинствени индианци.

Такър погледна изненадано към Лора, но бързо се овладя и я запита със спокоен тон:

— Откъде чу това?

— От Бък. Каза ми го снощи. Каза, че не би трябвало да имаме проблеми с индианците преди форт Маккавет.

За пръв път Лора споменавате за срещата си с Бък. Такър чу гласовете им предната нощ и се направи на заспала, когато приятелката ѝ се качи да си легне. Но я обземаше безпокойство. Откакто тръгнаха на това проклето пътуване, всичко се бе объркало. А сега и този скаут, Бък Гарет, ухажваше нищо неподозиращата Лора, която бе още дете. Фактът, че досега тя не ѝ бе казала нито дума, доказваше, че той вече е успял да я омае.

— Какви ли още мъдри слова може да ни каже господин Гарет?

— попита Такър с остър тон. Тя погледна към приятелката си и като

видя треперещите ѝ устни, веднага съжали за грубата си забележка.

— Извинявай, мила! Не исках да те засегна. Но в момента си мисля, че може би ще е най-добре, ако забравим за тия пусти мъже.

— Добре. Усетих, че от вчера не си в много весело настроение. Да не би пак да сте се спречкали с господин Стийл? Надявам се, че този път не е било заради мен.

— Разбира се, че не. Просто ние двете с теб не знаем нищо за мъжете, Лора. Не разбираме техните сложни, съмнителни мисли и намерения. — Такър си пое дълбоко въздух при болезнения спомен за прошепнатите думи, които накараха сърцето ѝ да забие лудо предната нощ: Ти си моя, Червенокоске Такър. Ти ми принадлежиш. Аз мога да чакам, моя любов.

Проклет да е! Той можел да чака! Разбира се, нали си има Кора Лий!

Такър се опита да не мисли повече за Лукас. В края на краищата какво друго би могла да стори! Това, което се случи под габърите, вече бе забравено. Но съзнанието ѝ отказваше да забрави и отново, и отново се връщаше към спомена.

— Такър, не се притеснявай! — Лора я хвана за ръката и я стисна леко. — Аз не съм влюбена в господин Гарет. Харесва ми да си говоря с него, но не съм толкова глупава, че да си мечтая невъзможното... Знаеш ли какво му харесвам най-много на това пътуване с фургона? Човек има достатъчно време за размисъл.

— Размисъл за какво? — попита Такър леко закачливо, понеже не ѝ хареса сериозният тон на Лора. — За онази случка, когато пуснахме жаба в кафето на господин Клейборн?

— Не, не... Мислех си за това, което ми каза свещеникът във форт Смит. Мислех си за женските манастири, където се грижели за момичета като мен. Ако в Калифорния има такъв манастир, бих искала да отида там.

— Какво? — Такър едва продума от изненада. — Лора, веднага спри да си мислиш такива глупости! Ти няма да ме зарежеш, за да отидеш на такова място. Никога няма да... — Тя щеше да продължи, но сълзите я задавиха.

— Не плачи! Таки, недей да плачеш! Иначе и аз ще се разплача, а не искам. Просто си помисли за тази възможност, докато пътуваме, и ще разбереш, че това ще е най-доброто за мен. Освен това, не се

ядосвай, ако разговарям с господин Гарет. Такър, от това нищо няма да излезе. Знам, че е така. Той никога няма да злоупотреби с приятелството ни, както ти си мислиш. Почти съм сигурна, че той се безпокои за мен повече, отколкото аз за него.

— Лора, никога повече не ми споменавай за този манастир. Не искам да чувам нито дума за него! — Такър искаше да продължи, но обърканите ѝ мисли и чувства я разкъсваха. Дяволите да го вземат този човек, дето ѝ бе казал, че в метоха може да бъде полезна! Полезна! Доброволна робиня, прегърбена над коритото с пране. Това значеха думите му: Непосилен труд и никаква надежда за бъдещето! Само за няколко години Лора щеше да се състари и да се пречупи. Парещи сълзи напираха в очите ѝ. Сърцето на Лора бе като всички останали женски сърца. Мечтите ѝ не се влияеха от слепотата ѝ.

С напредването на деня нещата не се подобриха, дори напротив. Скоро спряха за обяд. Такър и Лора донесоха вода на мулетата и седнаха на сянка до фургона. Лора извади от кърпата студеното месо и хляба, които бяха останали от закуската. Докато се хранеха, развяваха бонета, за да гонят нахалните мухи. Когато видя Лукас да се задава покрай редицата коли, Такър понечи да стане и да се качи във фургона, но гордостта ѝ не ѝ позволи. Остана и зачака.

Той слезе от коня, остави го да хрупа зелената трева, израсла между коловозите, и приближи. Забеляза веднага напрегнатото изражение на Такър. Почувства се объркан от враждебността, която съзря в искрящите ѝ зелени очи. По дяволите! По дяволите всички жени! Какво ли я бе ядосало този път? Реши да я остави да заговори първа.

Тя каза, което най-напред ѝ дойде наум:

— Какво стана с войниците?

— Те продължиха напред и ще ни чакат във форт Маккавет. Капитан Дойл ми е ядосан, защото не искам да се присъединим към другия керван. — Лукас погледна към Такър и присви очи.

— Ти, изглежда, не си много притеснен от това. Защо не искаш да се присъединят към нас? Аз не виждам никаква пречка.

Той разбра, че Такър просто се заяжда, и като сви устни в тънка усмивка, поясни:

— Колите им са претоварени, нямат достатъчно провизии и не знаят нищо за едно такова пътуване. Наели са си скаут. Нека го оставим да си заслужи парите.

— Той не ми хареса — отвърна тя бързо.

— Нито пък на мен — рече той със сериозен тон.

— А какво смята да прави капитанът?

— Даде ми време за размисъл, докато стигнем форт Маккавет.

— Е, и?

— Вече реших.

Такър седеше вдървено, без да гледа към Лукас. Все пак се радваше, че скаутът, който сякаш виждаше през дрехите ѝ, няма да пътува с техния керван.

— Как се справяме с времето, господин Стийл? — попита Лора.

— Ако продължим с това темпо, скоро ще сме в Колорадо — отговори той разсеяно. Мислите му бяха другаде, но все пак продължи: — Когато двамата с Бък прекосяхме реката последния път, намерихме добро място за брод, с хубаво каменисто дъно. Маркирахме го и ако реката не е придошла, ще го намерим. Този следобед ще усилим темпото, може и да успеем да преминем преди залез-слънце. Разбира се, ако водата се е покачила, ще трябва да чакаме до сутринта.

Такър не знаеше какво да каже, затова продължи да стои с извърнато лице. Неговото присъствие и гласът му я изнервяха. Как ли щеше да издържи през цялото пътуване? Тя видя загриженото лице на Лора. Знаеше, че трябва да каже нещо приятно на Лукас, да я увери, че отношенията им са нормални. Отчаяно се опитваше да измисли нещо, когато конят на Лукас изцвили и се чу чаткането на копита. Появи се Бък, яхнал едрия си дорест кон, с шапка под мишницата, вперил поглед в Лора. Той слезе и се запъти към колелото, до което седеше тя.

— Мадам, разтворете си престилката!

— Бък! — Лора се изправи, като засука ръце в синята си престилка. — Бък! — повтори тя, а лицето ѝ сияеше от радост.

— Разтворете престилката! — настоя той.

Лора разтвори престилката и я вдигна нагоре.

— Какво е това? — попита тя, щом усети, че нещо пада в нея.

— Познай! — подразни я Бък.

— Не мога, а ако посегна, ще изпусна всичко — засмя се щастливо момичето.

— Тогава си отвори устата.

Тя се подчини, той бръкна в престилката и пусна в устата ѝ голяма зряла ягода.

— Ягоди! От години не бях яла ягоди.

Бък си сложи шапката и отстъпи назад. Внезапно се почувства засрамен и объркан, защото другата дама и Лукас го наблюдаваха. Вдигна ръка към шапката си и кимна учтиво на Такър. Взе поводите и се обърна към коня си.

— Бък? — Лора се затича към него, ориентирайки се по звуците на неспокойния му кон, и мъжът бързо свали крак от стремето и я пресрещна, като я подхвана внимателно за лакътя.

— Благодаря ти! Ще ни помогнеш ли да ги изядем?

— Аз си взех моята дажба, докато ги берях. — Те се запътиха обратно към фургона. — Ще потърся някое находище долу, при Колорадо, и ще ви го покажа да си наберете с госпожица Хюстън. — Той я пусна и се запъти към коня си, без да поглежда към Такър и Лукас.

— Благодаря ти, Бък — радостно извика Лора. Тя продължи да се усмихва мълчаливо, докато шумът от копитата на коня му заглъхна в далечината.

Лукас потърси очите на Такър и погледите им се кръстосаха въпросително, но въпросът нямаше нищо общо с тях, а с това, което явно се случваше между Бък и Лора. За Такър бе очевидно, че Лукас е по-изненадан от нея.

Лора се обърна към тях и наруши тишината.

— Вземете си ягоди, господин Стийл!

— Благодаря, ще си взема. — Той бръкна в пълната престилка. — Време е да тръгваме. — Видя, че Такър си слага ръкавиците, и понечи да каже нещо, но се отказа. Не можеше да откъсне поглед от корсета ѝ, влажната от пот рокля бе прилепнала към гърдите ѝ. Сърцето на Такър подскочи и започна да бие лудо. Той яхна коня си. На устните му цъфна усмивка. — Довиждане засега, Червенокоске! Довиждане, Лора!

— Довиждане, господин Стийл! — извика Лора, после се обърна към Такър: — Не зная защо продължавам да се обръщам към него с „господин“, когато за мен си е Лукас.

Едва след като Лукас се скри от погледа ѝ, Такър разбра колко напрегната е била през цялото време. Постепенно започна да се успокоява.

По някое време следобед те минаха край една ферма. Къщата бе построена от варовик и орехови и дъбови греди. Изглеждаше здраво и сигурно жилище. На едно въже, опънато между дърветата, висеше пране, а на двора вреше нещо в голям метален казан. Жена с дете на ръце излезе край пътя да им махне за поздрав. Мъжът ѝ и синът ѝ изнесоха окачени на прът пушени пуйки и ги замениха с Мустанг за захар и кафе. Това бяха нови, диви земи — опасни и все още пусти и безлюдни. Такър се зачуди как тази жена живееше толкова изолирано, без компания.

Когато стигнаха до река Колорадо, на хоризонта се трупаха тъмни буреносни облаци. Носеше ги студен вятър, който развя косата на Такър и разлюля полите ѝ. Постепенно колите забавиха ход и спряха, защото първите започнаха да преминават реката.

Лора се засмя. Целия следобед тя бе във весело настроение.

— Мислиш ли, че ще преминем днес?

— Не зная. Отпред пътят прави завой и виждам само няколко фургона и червеникавия бряг.

Час по-късно те все още чакаха. Сега пред тях имаше само един фургон. Вятърът се усили и духаше буреносните облаци право към тях. Такър искаше да отиде напред и да види как колите прекосяват реката, но се боеше да остави неспокойните мулета в ръцете на Лора. Проблесна светкавица и в далечината се чу гръм.

Малко по-късно към тях препусна Бък.

— Лукас каза да отбиете и да пропуснете следващия фургон. Той ще се върне за вас. Лора, аз ще те пренеса. — Скаутът обърна коня и го приближи към фургона. Лора застана на колелото в очакване ръцете му да я хванат през кръста и да я качат на седлото, в скута му.

Въпреки въодушевлението, че ще язди с Бък, Лора извика уплашено към Такър:

— Таки, внимавай! Лукас ще се погрижи за теб, но ти се пази!

Бък я прегърна, тя също обви ръце около кръста му. Обзе го чувство на нежност. Тя бе тъй невинна, така доверчиво се отпусна в

ръцете му!

— Толкова се радвам, че дойде за мен! — Момичето го прегърна по-здраво и облегна глава на рамото му. — През целия ден си мислех за... снощи. Ще помня тази вечер цял живот.

Бък едва преглътна от смущение. Повече от всичко на света той искаше да защитава това чудно създание, да го боготвори, да го брани от жестоките удари на живота, които можеха да унищожат жизнерадостния ѝ дух.

— Бък? — обади се тихо Лора, притеснена от мълчанието му.

— Аз също мислех за снощи — каза той. Милостиви боже! За друго си мислеше той. Бе доволен, че нямаше кой да види копнежа в очите му, докато я гледаше.

— Искам да ти кажа нещо, преди да стигнем реката, защото тогава ще трябва да мълча. Не си мисли, че съм... Разбирам защо идваш и говориш с мен, защо ме ухажваш. Интересуваш се от мен като мъж. Харесва ми да си говоря с теб, но не искам ти да ми говориш, защото го правиш само от... съжаление. Май всичко обърках.

— Такър е права. Говориш твърде много.

— Какво?

— Казах, че говориш твърде много. Ти съжеляваш ли ме?

— Защо да го правя?

— Не знаеш ли? — попита той глухо.

— Какво да знам? — отвърна тя с треперещ глас, внезапно ужасена от това, което би могъл да каже.

Стомахът на Бък се сви. Причерня му. Накрая заговори, гласът му бе тих, почти беззвучен.

— Аз съм наполовина индианец. Метис съм.

— О, това ли било! — Лора въздъхна с облекчение и зарови лице в ризата му, а той усети, че се смее тихо. — Толкова се уплаших! Така се уплаших, че ще кажеш, че си имаш жена и шест деца или че имаш рог на челото.

Мъжът дръпна поводите. Тя още се смееше. Толкова му бе приятно да я гледа — топла, сияеща, красива. Така му се искаше да я притисне в обятията си и да я целуне. Едва успя да изгони тези мисли от съзнанието си. Тя сигурно не бе разбрала думите му.

— Лора, чу ли какво ти казах? Аз съм наполовина индианец.

— Знам това, Бък. Лоти ми го каза в деня, когато прекосихме потока. Ти си щастливец. Поне знаеш какъв си. А аз не знам коя съм. Това притеснява ли те?

— Милостиви боже! Разбира се, че не! — Той пришпори леко коня.

— Тогава какво има?

За миг на Бък му се прииска да препусне към някое отдалечено кътче сред хълмовете, където тази мека, сладка девойка да бъде само негова. Годините на гняв и болка изведнъж се свлякоха от плещите му. Тя знаеше за него и това не я притесняваше. Тя със сигурност разбираше колко силно копнее той за нея, колко я обича.

— Бък, реката бързо се покачва — провикна се Лукас от брега. — Сигурно на север вали като из ведро.

Щом усети неспокойните движения на коня под себе си, Лора се развълнува. Животното отказваше да влезе в реката и Бък започна да го пришпорва с крака към пенещата се вода. Бученето на реката се усили, когато приближиха скалите. Лора усети как реката се покачва и се вкопчи здраво в силното тяло на мъжа до себе си.

— Вдигни си полата да не се влачи във водата. — Спокойният уверен глас на Бък прозвуча до ухото ѝ. — Просто се дръж за мен и всичко ще е наред. Долоридо ще преплува. — Конят се подхлъзна, но се задържа и продължи предпазливо. Бък обви ръце около Лора, а тя зарови лице в рамото му. Бе толкова уплашена, че не разбра кога конят излезе на брега.

— Не се страхувай, не се бой, моя любов! — Наистина ли чу тези думи, или само си мечтаеше за тях?

Сякаш цяла вечност седяха вкопчени един в друг. После тя усети по чаткането на копитата, че конят вече е на твърда земя и се изкачва по стръмния бряг. Чуваше виковете и ругатните на мъжете, които се напъваха да помогнат на мулетата да изтеглят колите от реката.

— Дърпайте, проклети магарета! Дърпайте, инати говеда! — Лора не можеше да сбърка дрезгавия глас на Мустанг, който ругаеше вдъхновено. Тя не можа да се сдържи и се разсмя; за награда чу кикота на Бък зад себе си.

— Сега ще те оставя при Лоти — каза ѝ той.

Лора вече не се боеше за себе си, но още се безпокоеше за Такър.

— Такър ще може ли да прекоси реката? Водата не се ли покачи твърде много?

— Всичко ще е наред. Лукас ще се погрижи за нея. Той ще прекара фургона. Ти остани при Лоти и престани да се притесняваш. — Мъжът я свали от дорестия жребец, но тя не пускаше ръката му.

— Хайде, Лора. — Лоти постави ръка на рамото ѝ и тя неохотно пусна ръката на Бък.

— Лоти, боя се за Такър. Какво става?

— Е, не мога да ти кажа да не се боиш. Ако не бяха въжетата, реката щеше да отнесе последния фургон. Лукас няма да рискува повече. Да идем под дърветата. На север вали като из ведро. Скоро ще дойде и насам.

— Къде е Бък?

— Долу при реката е. Сочи на Лукас да остане от другата страна. Кълна се в Господ, ама тоя Бък има акъл. Казва му, че ще трябва да преплуват на сал. Лукас да изчака с Такър, додето мъжете го построят. Конярите вече секат дървета, значи ще имаме подслон и огън. Тия мъже ще са гладни кат' вълци, когат' свършат.

— Да не се стъмва вече? Те не могат да преминат по тъмно. — Внезапно Лора изтръпна от ужас, като си представи, че е далеч от Такър, че е сама.

— Разбира се, че не могат. Ще преплуват със сал чак на съмване.

— Но... Такър?

— Нищо няма да ѝ се случи, нали Лукас е там. — Лоти прегърна Лора през раменете и неочаквано в погледа ѝ засия нежност: — Аз ще се грижа за тебе, докато Такър си дойде.

— Благодаря ти, Лоти! — Лора я прегърна, въпреки че знаеше, че това ще обърка жената. — Стъмни ли се вече?

— Почти. Но още се вижда к'во става отсреща. Лукас върна фургона обратно и разпегна мулетата. А ние стига сме си чесали езиците, ами дай да сготвим нещо за вечеря.

— Аз какво да правя? Мога да беля картофи.

— Много ще ни помогнеш, ако наглеждаш малката, докато майка ѝ иде да събере дърва. Друго си е, ако направят сала на светлината на огъня.

— Да, ще го сторя, ще ѝ разкажа приказка.

От другата страна на реката Такър видя как Лора отива някъде с Лоти. Като се замисли, всъщност вече се радваше, че Бък обръща внимание на Лора. Но същевременно изпитваше тревога, че губи контрол над нейния живот, че вече не може да я защитава от действителни или измислени житейски опасности.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тътенът на гръмотевиците се чуваше все по-ясно и по-често. Сред непрестанното бучене от време на време светкавица разцепваше хоризонта с драматична величественост и изтрещяваше гръмотевица.

Лукас разпрегна мулетата, даде им вода и ги загради за през нощта. Такър не можеше да се отдели от фургона — сърцето ѝ биеше лудо само при мисълта, че е сама с този мъж, че между тях и останалата част от кервана бучи придошлата река. Тя чакаше със сковано лице и скръстени в скута ръце.

Той бе толкова близо, ако протегнеше ръка, можеше да го докосне, фигурата му се открояваше на фона на святкащото небе — висок, широкоплещест, гологлав. Засилващият се вятър рошеше тъмната му коса и му придаваше почти сатанински вид. Около него витаеше напрежение, нещо примитивно и заплашително.

— Предполагам, си мислиш, че аз съм уредил това — рече той тихо.

Гласът и държането му я подразниха и тя попита грубо:

— А не си ли?

— Не съм нареждал на реката да прелее.

— Не, но направи така, че аз да съм последна.

— Просто исках да съм с теб и да съм сигурен, че няма да ти се случи нищо. — Провлаченият му тон нямаше нищо общо с позата му и с това как я сграбчи здраво за ръката.

Напрежение витаеше в нощта, докато мислите и чувствата ѝ препускаха и се блъскаха в съзнанието ѝ в пълен безпорядък. Тя го сряза:

— След като се увери, че Кора Лий прекоси реката и е невредима.

— След като се уверих, че всички жени са невредими — поправи я той.

Отново проблесна светкавица и смарагдовите ѝ очи заблестяха в златисто. Светлината огря бледия овал на лицето ѝ и се изгуби в

лъскавата разрошена коса.

— Разбира се. — Думите ѝ почти се изгубиха сред тътена на следващата гръмотевица. Тя скри гнева си зад дългите си мигли и се дръпна.

Лукас се взря в небето. Ниските облаци заръсиха едри капки дъжд.

— По-добре ще е да се приберем на сушина, ако не искаш да прекараш нощта мокра до кости.

Тя се обърна учудена и го изгледа студено, неспособна да намери думи. Той се извисяваше над нея и въпреки че не я бе докоснал дори, почувства присъствието му с цялото си тяло. Внезапно я обзе слабост.

Такър се качи на колелото и оттам — във фургона, а той я последва. Потършува известно време из тъмнината да намери свещ и тъкмо се канеше да я запали, когато Лукас я взе от ръката ѝ.

— Тази нощ няма да палим свещи или огън.

Дъждът плющеше силно по платнището на колата. Вътре бе тясно и топло. Сякаш Лукас изпълваше цялото пространство, което иначе бе напълно достатъчно за Лора и Такър. Нервите ѝ се опънаха в тревожно очакване, кожата ѝ настръхна от нощния хлад. Платнището над тях се издуваше от вятъра и опъваше дървения скелет на фургона, който скърцаше и стенеше жално.

— Защо няма да палим нищо? — Въпросът ѝ увисна във въздуха.

— Ти знаеш защо. Тук местата са диви, освен това между нас и останалите от кервана има буйна река. — Ръката му отново хвана нейната и започна да се плъзга нагоре-надолу, да я гали...

Тя се отдръпна и се премести в другия край. Покривалото бе вързано здраво заради дъжда и вятъра и изведнъж се почувства като в клетка. Потръпна от изумление и страх. Фигурата му се очертаваше в мрака. Седеше на нейния сандък с изопнати крака, така че не можеше да мине покрай него.

— Цяла нощ ли ще стоиш права? Такър, седни! — Гласът му звучеше уморено, някак примирено, а това бе нетипично за Лукас. — Нямам намерение да се забавлявам с теб тази нощ, ако това те притеснява. Няма да остана тук.

Страхът на Такър поизбледня, но стомахът ѝ все още бе свит на топка.

— Къде ще отидеш?

— Ще бъда наблизно.

За миг в ръцете му припламна огънче. Той приближи кибритената клечка до цигарата в устата си и бързо духна пламъка.

Познатият аромат на тютюнев дим достигна до ноздрите ѝ и на Такър ѝ се приплака заради онези чудни мигове, преди да се появи Кора Лий. Тя се приближи, за да мине покрай Лукас, и прибра поли, да не би да го докосне с края на роклята си. Седна срещу него и се загледа в тъмнината. Мислеше си, че той гледа към нея, но не беше сигурна. За друго обаче бе напълно сигурна. Лукас не беше този арогантен, нагъл мъж, с когото по-рано бе оставала насаме.

Дъждът намаля и премина в ситно росене, постепенно гръмотевиците заглъхнаха. Тишината започна да гнети Такър. Тя почувства, че трябва да каже или да направи нещо. Пресегна се за кърпата с храната, която бе останала от обяд. Сложи най-голямото парче месо между две филии царевичен хляб и му ги подаде.

— Мустанг винаги ни дава повече, отколкото можем да изядем — успя да изрече със спокоен тон.

— Ти го изяж — настоя Лукас.

— Има още.

Мъжът взе храната, като внимаваше да не докосне пръстите ѝ. Тя седеше вдървено и притеснено, не ѝ се ядеше, но трябваше да хапне, защото той я гледаше. Лукас се нахрани и докато си свиваше друга цигара, младата жена прибра остатъците от своето ядене и тикна кърпата някъде зад себе си.

— Защо го направи? Защо ме накара да вярвам, че изпитваш някакви чувства към мен? — заговори той бързо. В тона му нямаше и следа от сарказъм, чувстваше се само тъга. Тя навлажни с език устните си, но не можа да отговори, защото Лукас продължи: — Вече два пъти след срещите ни аз се чувствам на седмото небе, само за да ми обърнеш гръб на следващия ден и да ме гледаш така, сякаш съм нищожество. През последните няколко дни преминах през всички кръгове на ада и се чудех как може да съм такъв глупак и да се вържа на игричките ти. — Случайна светкавица освети вътрешността на фургона и тя видя замисленото му лице.

В началото Такър занемя от почуда при тези негови думи, после я завладя гневът.

— Аз бях глупачката, не ти — изсъска тя презрително и се задави от сълзи. — Сигурно съм била луда да допусна да сториш това с мен! — Почнала веднъж, не можеше да спре думите си. — Как си мислиш, че се чувствах аз, когато разбрах, че тя ни е наблюдавала? Кора Лий ни е гледала и ни се е подигравала, тя омърси всичко. Накара ме да се чувствам като мръсница! Превърнах се в последна глупачка заради теб. Толкова ми се иска да се бяхме върнали с Лора във форт Уорт заедно с госпожа Джонсън. Но ти знаеше, че ние няма къде да отидем. Не можехме да си тръгнем дори и да искахме! Мислеше си, че ще ви бъдем едно допълнително удоволствие по време на пътуването до Калифорния, нали? Е, ти ще трябва да се задоволиш с Кора Лий, защото няма да можеш да имаш мен. И този скаут, Бък Гарет, няма да има Лора! — Чувстваше почти непоносима болка, но я скри дълбоко в сърцето си. Останаха само сълзите.

Настъпи ужасна тишина. Внезапно нов порив на дъжда заблъска платнището над тях. В далечината се чу гръм и може би раздражен от шума, един койот зави, а друг му отвърна.

— Да не би да очакваш да ти кажа, че Кора Лий е излъгала, че ни е наблюдавала? — обади се Лукас с тих глас. — Знаех, че ни гледа, затова ти предложих да се поразходим. Тя няма да стори вече подобно нещо или ще напусне този керван, като стигнем форт Ланкастър.

— Лъжец! — ядно извика Такър, която цялата трепереше. — Проклет да си! — проплака тя. — Върви по дяволите! Тя ти е твърде удобна, твърде любвеобилна, за да я зарежеш.

— Мисля, че ще е по-добре да ми обясниш какво става.

— О, тя ми предложи да те поделим. Каза, че си мъж от класа и ще стигнеш и за двете!

Той не каза нищо, не помръдна. Тишината сякаш туптеше в ушите ѝ. Когато вече си мислеше, че няма да издържи повече, Лукас заговори:

— И ти ѝ повярва! — За миг в очите му проблесна гняв, но остана само примирението. — Бях готов да посветя живота си на теб. Мислех, че съм намерил жена, която споделя мислите ми, ще сподели мечтите и живота ми. Жена, която ще обичам и боготворя. Мислех си, че е времето и ти ще ме заобичаш по същия начин. — Тя почувства настойчивия му поглед, но не вдигна очи и той продължи с тъжен тон: — А ти се огъна при първия удар.

— Но... тя каза... — Изумлението надви над гнева ѝ.

— Не искам да слушам какво е казала тя. — Той се изправи. — Мисля, че дъждът престана, ще се поразходя наблизко. — Чертите на лицето му бяха сурови, в острия му поглед нямаше топлина. Устните, които я целуваха с нежна страст, сега бяха свити от възмущение и негодувание.

— Но... ти не можеш да спиш на мократа земя. — Такър остана на мястото си, чувствайки се някак гузна.

— Отстрани на фургона има вързан брезент, ще взема него.

Той си тръгваше! Е, а тя какво очакваше? Лукас никога не би паднал толкова ниско, не би се унизил да отрича клеветите на Кора Лий. Беше прекалено горд за това. Сърцето ѝ заби лудо. После нещо в съзнанието ѝ се пречупи и за свой ужас тя се чу да казва с пресипнал глас:

— Лукас, не си отивай!

И се разплака. Сълзите потекоха от очите ѝ и се задави от ридания. Той се обърна да си тръгне, но протегна ръце и я притегли към себе си. В първия миг тя се дръпна от прегръдката му, но после изведнъж зарови лице в гърдите му в изблик на болезнено отчаяние.

— Червенокоске! — Гласът му бе дрезгав, но нежен. Прегърна я и започна да целува мокрите ѝ страни. — Червенокоске, не плачи! — шепнеше той отново и отново. Такър се облегна на него, внезапно ѝ се зави свят. Психическото напрежение от последните няколко дни се освободи със сълзите, които мокреха лицето ѝ.

— Не исках да ѝ вярвам — проплака тя. — Искаше ми се да вярвам, че всичко това е лъжа, но тя бе толкова самоуверена, толкова... красива.

Той я прекъсна, като повдигна брадичката ѝ и докосна нежно устните ѝ.

— Тихо! — Лукас я държеше здраво и ѝ говореше успокоително. — Ти си много по-красива от Кора Лий. Как може някой мъж да я хареса, след като е видял теб!

Очите на Такър искряха от капчиците сълзи върху миглите ѝ.

— Бях толкова нещастна!

— И аз. — Той я притисна още по-силно в обятията си. — Отскоро сме заедно и може би очаквах твърде много от теб. Аз имам чувството, че съм те познавал винаги, а не съобразих колко малко

знаеш ти за мен. — Лукас седна върху едно повалено дърво и я притегли в скута си. Започна нежно да я гали по челото и по косите. Тя въздъхна и той я целуна леко, едва докосна устните ѝ. Такър се притисна към него и усети силно биещото му сърце, постепенно доверието ѝ започна да се възвръща и вълните на отчаяние, които заплашваха да я удавят, се отдръпнаха. Обви ръце около врата му и го дари с дълга целувка на благодарност и признателност.

— Не издържам да се караме — прошепна тя. Миг по-късно чу лекия му смях.

— Но ние ще се караме, моя огнена Червенокоске. Ще се караме, ще се бием и пак ще се сдобряваме. — Той спря за момент, после продължи с по-различен тон: — Ти си моята жена.

Тя вдигна ръце и с треперещи пръсти махна кичур коса от челото му. После обхвана лицето му в дланите си и го целуна нежно и топло. Облегна глава на рамото му. Това бе щастието! Той я намести в скута си и я притисна по-плътно. Тя се сгуши до туптящото му сърце, докато нейното биеше в същия бърз ритъм, и го прегърна.

— Обичам те, Лукас! Обичам те, обичам те! — шептеше Такър нежно, любящо.

Лукас я погледна и видя лъчезарната ѝ усмивка, видя любовта в очите ѝ. Той простена и с безкрайна нежност допря лице до страните ѝ. В този момент те не изпитваха никакво сексуално желание. Искаха единствено да са близо един до друг, да са едно цяло. Той не потърси устните ѝ, а притисна своите към слепоочието ѝ с такова благоговение, което разтопи сърцето ѝ. Ръцете му я галеха, пръстите му се заровиха в медночервената ѝ коса.

— Искам да ти разкажа за себе си — прошепна Лукас с дрезгав глас. — Трябва да знаеш всичко за мен, а и аз искам да науча всичко за теб.

Те седнаха на един сандък, с гръб към стената на фургона, здраво прегърнати. Тя му разказа с подробности за живота си във „фермата на подхвърлените“, за това колко самотна и нещастна е била, преди да се появи Лора.

— За пръв път в живота си имах някого до себе си, човек, който ме обичаше, който зависеше от мен. Разбираш ли ме?

Между целувките той ѝ разказа за дома си в горите с пиниите, за майка си и сестрите си, погребани там, разказа ѝ за Калифорнийските

планини, за хижата край потока, за баща си и за Сияйна звезда.

— Ти обичаше ли я?

— Да, обичах я. Тя бе сладка и мила и имаше нужда от нежност и внимание. — Той потърси разбиране в очите на Такър. — Тя беше като загубено малко зайче.

— А аз?

— Ти си дива котка с гневни зелени очи! — Лукас я подразни с поглед, после се усмихна щастливо и впи устни в пламенна целувка, която ѝ доказа, че наистина е щастливка, защото притежава силната, всеотдайна любов на един забележителен мъж.

Устните им се срещнаха отново и отново и всяка следваща целувка бе по-сладка от предишната. Лукас спусна ръка по гърба ѝ, галейки я нежно и бавно. Постепенно целувките му станаха по-настойчиви, а тя осъзна, че именно Лукас караше тялото ѝ да трепери така. Когато успяваше да се откъсне за миг от устните, които Такър така щедро му предлагаше, той ѝ шепнеше мили слова. Тя отвърщаше на целувките му с нежност и също му шепнеше любовни думи. Забравили за света, те напълно бяха потънали в чудото на този миг. Най-после Лукас вдигна глава.

— Червенокоске. О, Червенокоске!... — простена той на ухото ѝ. — Ще трябва да спра, защото ще направя нещо, за което е рано.

Той отново впи устни в нейните, сякаш не можеше да живее без тях, сякаш бяха живителната глътка въздух или вода. И двамата потръпнаха от любовна страст и се притиснаха плътно един към друг.

— Не си отивай! — прошепна тя и отново потръпна от желание. Чувстваше, че наистина живее, притисна се към него, увлечена от удоволствие, от любовна страст. Докато отново търсеше устните ѝ, Лукас погали нетърпеливо бюста ѝ, опитвайки се да махне и последната преграда между тях. Той разкопча роклята ѝ и на светлината на внезапна мълния пред погледа му заблестяха белите ѝ като мрамор гърди. Погледна я с неописуема нежност и я прегърна. Дишаше тежко и неравномерно, не можеше да контролира вече любовната си страст. Просто я пое и заедно се свлякоха долу. Лежаха там, а сърцата им биеха лудо.

— Лукас, Лукас... — Такър изопна стройното си тяло и се притисна към него, като обви ръце около шията му. Те съединиха жарките си устни в нова целувка и вече нищо друго нямаше значение.

Лукас я целуваше все по-надолу и по-надолу, стигна до възбудените ѝ гърди и зърната ѝ набъбнаха още повече при допира на устните му. Тя се притисна още по-плътно до него и почти извика от желание. Копнееше да притежава всяка частица от тялото му, да станат едно неделимо цяло.

— Лукас! О, Лукас!...

Полуизправен над нея, той за секунди свали и последните дрехи по тялото на Такър и бързо се освободи от своите.

— Шшшшт... бъди кратка и ме остави да те любя.

Мъжът зарови пръсти в тъмните ѝ коси и няколко кичура се плъзнаха по белите ѝ гърди. Устните и ръцете му галеха всеки сантиметър от тялото ѝ, сякаш искаха да изследват всяка частица от тази прелест. Пръстите му стигнаха между бедрата ѝ и Такър пропадна някъде, забрави за действителността, водена единствено от чувствено желание.

Това, което се случи после, бе чудно, вълшебно, неописуемо. Мускулестото му тяло се изви над нея, кадифеният допир до бедрата ѝ запали огън, който премина по цялото ѝ тяло и я накара да потръпне от удоволствие. Задъхвайки се, той ѝ шепнеше нежни думи, галеше я, успокояваше я.

— Спокойно, моя сладка любов — мълвеше Лукас. — Остави ме, позволи ми да те любя! Нека бъда твой. О, боже! Знаех, че ще бъде така.

Сега Такър щеше да бъде изцяло негова — тялом и духом. Тя усещаше с цялата си кожа силните му ръце и крака около себе си. Имаше странното усещане, че не знае къде свършва нейното и къде започва неговото тяло. Плуваше в приятна топлина.

Той навлезе в нея бавно, внимателно и плавно, без резки движения. После спря за момент. Тя усещаше как Лукас трепери от напрежение, едва сдържайки желанието си. Той вдигна глава и я погледна. Сивите му, потъмнели от страст очи потъгнаха в нейните. Наведе лице и покри устните ѝ с целувки, дъхът им се сля в едно. Постепенно той започна да навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко в нея. Движенията му бяха бавни и чувствени. Никога досега не бе имал жена, недокосвана от друг мъж, и това, което усещаше, бе за него едно малко чудо, което го накара да тръпне от блаженство.

Той я заключи в прегръдката си. Стегнатото му мускулесто тяло ѝ доставяше безмерно удоволствие. Тя се вкопчи в него и прокара ръце по топлата влажна кожа на гърба му. Горещата му кръв сгръвяше и нейното тяло, прашчаше ѝ топли вълни любов, на които тя не можеше да устои и се извиваше, мятеше се от желание. Той я целуваше бавно, с наслада. Бе толкова прекрасно да усеща как девствеността ѝ се поддава все повече и повече на премерените му удари. Внезапно тя нададе остър вик, но Лукас попи болката ѝ с устни. И после дойде върховното усещане! Те бяха едно цяло, принадлежаха си напълно, издигаха се някъде високо, все по-нагоре и нагоре. Достигнаха небето и изведнъж светът избухна, завъртя ги, превърна страстта им в облаци, които ги понесоха из въздуха и ги обвиха в топъл всепоглъщащ мрак. Лукас я изпълни и Такър почувства как душата ѝ се рее някъде над тях.

Когато слязоха на земята, те лежаха безмълвни, дишаха тежко, а Лукас бе заровил лице в къдриците ѝ. Най-после той се раздвижи и се подпря на лакти. Усмихна се на изумрудените ѝ очи и целуна клепките ѝ една след друга, като придържаше главата ѝ със силната си ръка. После се отмести от нея и я зави с ризата си. Такър се изтегна и се удиви, че не усещаше студения въздух, въпреки че бе гола, не усещаше и твърдите дъски на фургона под себе си. Дватамата лежаха дълго така, в безмълвна, съвършена хармония. След време Лукас я обърна с лице към себе си и се взря в очите ѝ; те сияеха от радост и той я целуна лекичко по носа.

— Червенокоске, ти си моя! — изрече мъжът бавно и ясно. — Вече нищо не може да промени това.

Такър, изпълнена със задоволство и въодушевление, се притисна отново в топлата му прегръдка; изпитваше непознато досега усещане за сигурност и покой. Малко я болеше, но какво от това. Бе изживяла най-прекрасното нещо в живота си. Тя въздъхна доволно и го целуна по шията, погали с длан наболата му буза. Лукас вдигна ръка и лениво прокара пръст по нейната шия, надолу между нежните ѝ гърди. Сочните ѝ устни се разтвориха от желание, той се наведе да целуне тръпнещите в очакване зърна, да ги докосне с език. Очите ѝ потъмняха от удоволствие, заприличаха на бездънни зелени езера, а лицето ѝ засия като луна в ясна нощ. Запотените им тела се притиснаха отново и те се целуваха дълго и нежно.

— Е, Червенокоске Такър, това беше само първият път. Още милион пъти ние с теб ще бъдем заедно. — Той шепнеше почти лениво в ухото ѝ, но в тона му се усещаше твърда увереност.

Тя се засмя, допря страна до бузата му и зарови пръсти в косата му. Лукас също се усмихна и я захапа леко по нежната шия, а ръката му намери малките, твърди гърди. Прокара пръсти по розовите зърна и тя се притисна пламенно към ръката му. Нежните му ласки я караха да потръпва от удоволствие, а целувките му бяха топли, всепоглъщащи и страстни.

— По-добре ще е да стана сега, иначе няма да мога да се откъсна скоро от теб. — Той се изправи на лакът, кичур черна коса падна върху челото му. — Трябва да поогледам наоколо за неканени гости. — Лукас се изправи и дръпна Такър със себе си.

Главата му се удари в гредата, която държеше платницето на фургона, и момичето се разсмя. Той я прегърна игриво и я погъделичка. Беше щастлив. Тя не преставаше да се смее. Двамата се облякоха бързо и се наметнаха. Лукас си взе колана с револвера и след това предпазливо спусна Такър от фургона. Бурята бе преминала и сега земята блестеше изкъпана и свежа. Нощният въздух бе прохладен, нямаше я вече дневната горещина. Лукас поведе Такър навътре между дърветата, където гората бе висока и храсталаците по-гъсти. Взе шала от раменете ѝ и я загърна цялата с него. После я облегна на ствола на един голям дъб.

— Стой тук, докато огледам наоколо, и не мърдай — прошепна той. — Няма да се бавя.

— Индианците ли? — промърмори тя уплашено и го стисна за ръката.

— Не вярвам. Може да има някой от другия керван, който да ни следи дали сме преминали реката. Изтеглих фургона далече от пътя, но дори и слаб следотърсач би могъл да го намери. Чакай тук, аз ще обиколя. — Тя кимна, той я целуна бързо и тръгна.

Лукас се придвижваше между дърветата безшумно като сянка. В горичката бе тихо. Чуваха се само обичайните нощни звуци. От клоните се обади бухал и отлетя нанякъде. Уплашен от шума горски плъх обиколи нервно полянката и също се втурна на нощен лов. След като известно време се промъква между дърветата, Лукас безшумно смени посоката и отново се насочи към водата, право към пътя, по

който през деня бяха минали колите. Прикри се зад едно дърво и зачака, като се вслушваше във всеки звук. И тогава го чу... Долови лекото скърцане на кожено седло и жвакането на конски копита в калта. Шумът бе почти недоловим дори за обиграното ухо на един скаут, който можеше да различи най-лекия звук сред бученето на реката. Лукас изчака известно време, после клекна в храстите и се наведе да разгледа следите по пътя. Един кон се бе насочил към реката.

Лукас разбра какво търси и отново се скри в храстите. Когато се прикриваше сред сенките, той зави към фургона. Ослушваше се за всеки звук. Изведнъж на известно разстояние пред себе си забеляза движение. Прикри се зад дърветата близо до колата и притихна; ризата му от еленова кожа почти се сливаше със заобикалящата го тъмнина. Насочи цялото си внимание към неясната фигура на появилия се ездач. На около петдесет ярда той забави ход, сякаш усети нещо нередно, но после предпазливо приближи към фургона, надникна вътре и се спря отпред. Неясните му очертания личаха на фона на белезникавото платнище.

Лукас чакаше с ръка на револвера. Сигурен, че е сам, ездачът изруга тихо. Насочи се към реката, а всяко счупено клонче, всеки звук бележеше пътя му. Лукас го последва надолу по течението. Като се промъкна безшумно между дърветата, той изпревари бавно движещия се ездач. Вече знаеше кой е върху седлото. Можеше само да се надява, че ездачът ще се върне по същия път. Сега чуваше съвсем ясно шума от копитата. Започна да обмисля вариант за действие. Не искаше да се бие, освен ако Такър не бъде застрашена. Приклезна ниско в храстите, подпря се на ствола на едно дърво и прикова поглед в посоката, където ездачът трябваше да излезе на открито.

Франк Парчър се появи по пътя и мина на няколко метра от него. Лукас бе тръгнал на разузнаване, повлиян от едно смътно подозрение, и съмненията му се оказаха верни. Скаутът от другия керван бе дошъл да шпионира. Лукас не се съмняваше, че Франк Парчър бе безскрупулен и опасен тип, и знаеше, че рано или късно ще се наложи да го убие.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Потеглиха на зазоряване. Бяха странна група начело с Франк Парчър: по фургоните си бяха семейство Тейлър, семейство Колинс и Рейф Бланчет. Водеха след себе си шест коня. Франк бе успял, описвайки опасностите, които ги очакваха, напълно да обезкуражи четири от семействата. Когато керванът потегли, те разпрегнаха колите си в Браунууд.

Франк наложи убийствено темпо и както очакваше, още през първия ден три коли се счупиха и изостанаха. Заселниците от каменната къща ги посрещнаха радушно и им обещаха помощ, ако останат в околността.

Дотук Франк успя сравнително лесно да свърши това, което си бе наумил. Сега му оставаше само да крепи тези три фургона, за да оправдае присъствието си като техен водач. Щяха да се присъединят към кервана на Лукас Стийл и вече можеха да издържат на неговото темпо.

Той си мислеше за червенокосата жена. Всеки път, когато я погледнеше, кръвта му кипваше от желание. Приличаше му на пума или на дива котка и бе убеден, че тя ще се бие като тези животни. Той щеше да чака сгоден случай и когато мигът настъпи, ще я грабне и ще я отведе далеч, в дивите, пусти земи на Мексико. Ще я опитоми, ще я пречупи и ще я обязди като диво планинско пони. Франк си я представяше как лежи гола до него и отваря жадно устни. Ще я обладава бавно, за да усети топлината и уханието ѝ, а после ще се нахвърли отгоре ѝ... Разумът му подсказваше да не мисли повече за нея. Мислите само го измъчваха.

Когато стигнаха Колорадо, фермерите намериха сала, с който по-рано същия ден бяха преминали Лукас и Такър. Франк и Колинс с помощта на Бланчет и младия Джереми Тейлър го постегнаха малко. Негърчето Попи се погрижи за конете. Преминаха бързо и лесно благодарение на този сал.

Пет дни след лагеруването при река Пекан трите фургона най-после достигнаха целта си и хората видяха изоставените постройки на форт Маккавет. Капнали на една отвесна скала над река Сан Саба, каменните сгради всъщност не изглеждаха изоставени. Керванът на Стийл се бе разположил по протежение на бараките, а знамето още се вееше на пилона в центъра на плаца.

Франк поведе колите си към задния край на разпрегнатите фургони и им извика да спрат. От една от постройките излезе войник и посочи на чернокожото момче да пусне конете в заграденото място зад бараките. След това предаде на Франк, че капитан Дойл иска да говори с него.

Докато говореше с войника, Франк търсеше с очи своето бъдещо завоевание. Видя я да върви заедно с момичето с меднорусата коса и насила откъсна поглед от нея. Това бе жената, с която искаше да избяга на юг, жената, която щеше да изпълни нощите му с възторг и удоволствие. Отначало тя сигурно щеше да се бои от него, но после щеше да започне да уважава мъжката му сила. Франк се гордееше със силата си, с лукавата си безпощадност и е познанията си за прерийните полета. Той неохотно се запъти към постройката, която му посочи войникът.

Капитан Дойл се бе разположил зад масата, но когато Франк влезе уверено в стаята, се изправи и подаде ръка.

— Здравей. Парчър! Познаваш ли Лукас Стийл и Бък Гарет?

Франк погледна към двамата мъже.

— Чувал съм за Лоун Бък Гарет — отвърна той е особена нотка в гласа. Може би капитанът не забеляза това, но то не остана скрито за Лукас и Бък.

Капитан Дойл седна, а Франк се изправи пред него с разкрачени крака, заел арогантна поза, обърнал гръб на другите двама мъже. Капитанът и Парчър нямаха нищо общо помежду си и го знаеха. И двамата познаваха отлично прерията, но ползваха познанията си за съвсем различни цели. Франк Парчър рушеше, а Джеймс Дойл защитаваше.

Франк чакаше капитанът да заговори пръв. Това бе едно от нещата, които умееше най-добре — да чака.

— Какво стана с останалите от кервана ти?

При друг случай би отговорил, че това изобщо не е негова работа, но сега реши да се включи в играта.

— Ами, капитане, хората се уплашиха, като им казахте, че на запад от форт Стоктън няма да имат ескорт. Част от тях останаха в Браунууд, останалите се настаняха при фермерите заселници на един ден път назад. Останахме само аз и трите фургона, само ние ще пътуваме до Калифорния.

Известно време капитанът сякаш обмисляше думите му. Парчър не му каза нищо ново, но докато отговаряше, Дойл имаше време за размисъл. Бък Гарет и скаутът от отряда вече бяха донесли на капитана тази информация заедно с уточнението, че Парчър умишлено е пришпорвал колите и затова те са се изпочупили.

— Господин Стийл се съгласи да се присъедините към кервана му, ако облекчите товара на колите си и ако смените колелата си с по-тежко обковани. Тъй като Стийл си има скаут — той кимна по посока на Бък, — вие можете да се върнете обратно и да съберете останалите от кервана си, ако те все още искат да предприемат това пътуване.

Каза го. Сега очакваше да види как ще реагира мъжът отсреща. Известно време се чуваше само звукът от шумоляща хартия. Парчър не отговори и капитанът добави нетърпеливо:

— Разбирам, че вече са ви платили за пътуването.

— И аз ще го осъществя.

— Ние нямаме нужда и не желаем вашите услуги — обади се Лукас отзад.

Франк отговори, без да се обръща:

— Аз не предлагам никакви услуги.

— Керванът на Стийл ли ще следвате? — попита раздражено капитан Дойл.

— Те пътуват на запад. Аз също пътувам на запад — ухили се Франк.

Джеймс Дойл погледна към ядосания Лукас и отново се обърна към Франк. Когато заговори, тонът му бе рязък:

— Тогава ще е най-добре да отидете при тия новаци и да ги подготвите за пътуването. Без Лукас Стийл и Бък Гарет шансовете им да стигнат до Калифорния са равни на нула.

Франк се захили. Хич не му пукаше за неговото мнение, нито пък за мнението на когото и да било друго. Той вече си беше

нагласил нещата така, че всичко вървеше според плановете му. Щеше да пътува с кервана, докато стигнат Ел Пасо. Точно такива бяха намеренията му още когато напуснаха река Пекан.

— По дяволите! — изкрещя Лукас веднага след като Франк напусна стаята. — Изобщо му нямам доверие на тоя разбойник.

— Той няма да предприеме нищо, преди да стигнем форт Стоктън. Чак след това ще трябва да го наблюдавате. Аз се притеснявам само за трите фургона, които ви прикачи — отговори Дойл мрачно.

— Ще им дам време до утре, за да отпочинат и да влязат във форма. После вече ще зависи от тях да издържат.

— Това ми звучи разумно. Благодаря ви, Стийл!

— Спестете си благодарностите. И аз съчувствам на тия фермери. Единствено Парчър ме притеснява. Заявявам ви, че ако той се забърка с жените, ще го убия по-бързо от змия. — С тези думи той напусна стаята.

Когато Лукас и Бък се запътиха покрай редицата фургони към дървото в края на кервана, слънцето напичаше здраво. Лукас обаче трепереше от гняв. Спряха при висок, слаб мъж със сламеноруса коса, облечен спретнато и обут с тежките плоски ботуши на фермер. Той протегна неохотно ръка.

— Лукас Стийл. Аз ще водя този керван на запад. Това е нашият скаут, Бък Гарет.

— Вие колко сте.

— Сам съм. Погребах жена си при Браунууд.

— Съжалявам, Бланчет! — Мъжът не отмести поглед и Лукас кимна. — Ако ще пътувате с нас, утре фургонът ви трябва да е обновен. Капитан Дойл ще ви продаде от двуинчовите колела, които ползват военните. Освен това ще е добре да смените бидоните за вода с по-големи. Намалете товара си с една трета и проверете запасите си от храна. Запушете добре бидоните и уплътнете пода на фургоните си. Първото и най-важно условие е да спазвате мястото си в колоната и да стоите далеч от жените. Те са ангажирани. Водя ги при бъдещите им съпрузи. Разбрано?

— Напълно. Искам само да ви кажа, че оценявам жеста ви да ни вземете с кервана си. Честно казано, досега много се съмнявах, че въобще ще стигнем до Калифорния. — Той погледна към Бък, който

разглеждаше вътрешността на фургона. Рейф пхна ръка под седалката и измъкна малко кученце на бели и кафяви петна, което веднага започна да ближе пръстите му. — От шестте новородени ми останаха само две. Майката я убиха преди две седмици и само тези ще оцелеят, ако намеря с какво да ги храня.

— Изглеждат чистопородни овчарски кучета — отвърна Бък и протегна ръка към кутрето.

— Такива са. Майката бе най-доброто куче, което съм имал. Можеше да събере дузина овце само като вдигнех ръка. — Рейф свали прашната си шапка и изтри чело с ръкава на ризата си. — Намерих я с куршум в челото, просната наред пътя. Някой сигурно я е объркал с диво животно. Не виждам обаче как би могло да се случи, тя не се отделяше от малките си.

— Колко ще вземете за кученцето? — прекъсна го Бък.

— Зависи какво ще правите е него. Ако е за спорт... — Думите му увиснаха във въздуха и лицето му придоби мрачно изражение.

— Не смятам да го използвам за лов или бой, ако това имате предвид — отсече Бък.

Рейф се отпусна.

— Трябваше да се досетя. Така и предполагам.

— Е? — Бък не обичаше да се пазари.

— Ако ще се грижите за него, ваше е. Храня ги с царевичен хляб и с накиснати във вода парченца месо.

— Ще ви платя един долар.

— Това е твърде много. Давам ви го за къс месо от вашия следваш улов.

Бък остави кутрето обратно във фургона.

— Ще се върна за него. — Той се накани да си върви, но се обърна: — А вие добре ли стреляте?

— Това е едно от нещата, в които съм добър. — Лицето на Рейф засия в усмивка. — Не съм много сръчен с револвер, но с моята двуцевка бих си мерил силите с всеки.

По усмивката Бък разбра, че Рейф е по-млад, отколкото изглежда. Държеше се като по-възрастен. И сигурно бе доста образован за фермер. Те се гледаха в очите близо минута, докато накрая Бък отмести поглед. Този мъж му хареса.

Семейство Тейлър също бяха готови да направят всичко необходимо, за да се присъединят към кервана. Алис Тейлър остави на съпруга си, Лукас и Бък достатъчно време да си поговорят. След това се присъедини към тях в сянката на дърветата. Тя бе едра жена, облечена спретнато в басмена рокля. Изглежда, слънцето не я притесняваше. Всъщност не беше така, но тя не се издаваше. Да даде воля на чувствата си за нея значеше да покаже слабостта си, а Алис Тейлър презираше слабостта. Тя се приближи към мъжете и застана до съпруга си, като си вееше с коприненото ветрило, което бе взела със себе си от Филадельфия. От самото начало на това пътуване Алис бе приела факта, че ще трябва да се откаже от оня живот, на който бе свикнала. Тя идваше от дом, където вносните стъклени прозорци пропускаха слънчевата светлина през ирландски дантелени пердета, където храната се сервираше в чинии от китайски порцелан и се ядеше със сребърни прибори. Тя бе жена от висшето общество и възнамеряваше да бъде такава винаги.

Алис знаеше, че средата, в която живееше, определяше характера ѝ, че нейните маниери, жестове, възгледи бяха по-различни от тези на другите жени в кервана. Знаеше също така, че ще се пребори с тези диви земи. Възнамеряваше да се бори с прерията, която принижаваше човека до нивото на този отвратителен мъж, който бяха наели да ги води. Алис водеше тиха война със света, но никога не се издаваше. Тя бе кротка, но силна жена, която разчиташе на разума си. Беше твърдо решена да заведе семейството си до Калифорния и да го издигне на ниво, достойно за уважение.

Решението да тръгнат на запад бе идея на Алис. Пред тях изобщо не стоеше въпросът дали да тръгнат или не. След разкритията за злоупотреби с фондовете в банката, където мъжът ѝ бе високопоставен служител, обществото във Филадельфия едва ли щеше да ги търпи. Семейството ѝ смяташе, че тя прави грешка, като остава с Даниел, въпреки че той бе невинен и нямаше нищо общо с нередностите. Близките ѝ приятели я убеждаваха, че бурята ще отmine и че след време Даниел ще може да се върне, но Алис знаеше, че семействата във Филадельфия имаха способността да помнят дълго греховете и да забравят добродетелите. Даниел не се възпротиви на идеята да заведе жена си и сина си на запад, първо, защото с Алис бе безсмислено да се спори, и второ, защото знаеше, че тя бе права.

— Мила моя, ела да се запознаеш с господин Стийл и господин Гарет. — Даниел я хвана под ръка и я притегли напред. — Господа, моята съпруга, госпожа Тейлър.

— Можете да разчитате на нас, господин Стийл. Ще направим всичко необходимо. Тъй като ни липсват познанията за такъв род пътувания, ще се постараете да не ви причиняваме неприятности, ако можем да си ги спестим.

— Благодаря ви, госпожо! Вече изясних на съпруга ви моите изисквания. Потегляме вдругиден на зазоряване.

— Ще бъдем готови. Приятен ден! — Алис се загледа след отдалечаващите се мъже и за пръв път, откакто напуснаха ферибота в Ню Орлиънс, почувства, че са в сигурни ръце.

Лукас и Бък се отправиха към следващия фургон. И двамата имаха да обмислят много неща, да преценят хората, с които току-що се бяха разделили. След като се срещнеха с всички мъже и жени, с които щяха да прекарат следващите два месеца, двамата щяха да имат достатъчно време да обсъдят впечатленията си.

Когато ги видя да приближават, Отис Колинс се облегна на колата и плю в прахта. Преднамерено бавно той се отдръпна от фургона. Бе войнствено настроен и на лицето му бе изписано подозрение. Лукас не му подаде ръка. Както капитан Дойл, и той инстинктивно усети, че този човек само търсеше с кого да се заяде, за да го премахне от пътя си с един удар.

— Вие сте Колинс — започна Лукас направо. — Ще ви кажа това, което казах и на останалите. Намалете товара си с една трета, сменете колелата с нови, които ще купите от складовете на армията, и си прегледайте провизиите. Уплътнете си добре варелите за вода и пода на колата. Ще спазвате мястото си в колоната и ще стоите настрана от жените.

Лицето на Колинс се оцвети в тъмночервено.

— Май давате дяволски много нареждания — изръмжа той. — Кой ви дава право да ми казвате какво да нося във фургона си?

— На мен ми е все едно дали вашият фургон ще си остане ей тук и няма да мръдне. Но ако искате да се присъедините към кервана, ще правите каквото ви наредя. Това е последната ми дума.

— Отис? — Слаба жена с измъчено изражение на лицето си се обади притеснено от единия край на колата. Момиче на около шест

години, точно копие на майка си, се подаваше зад полата ѝ.

— Млъквай, Ема! Това е мъжки разговор. — Колинс отново плю в прахта.

— Но, Отис...

— Казах, млъквай! — Той ѝ хвърли унищожителен поглед и детето се скри зад полата на майка си. — Добре — обърна се мъжът с неохота към Лукас. — Но няма да крепя опашката и да ви гълтам праха.

Лукас вдигна рамене.

— Тогава си стой тук. Хич не ме интересува какво ще правиш.

— Ти нямаш право да ми нареждаш. Ние си имаме наш скаут.

— Тогава ти и твоят скаут можете да потегляте веднага. За мен така ще е по-добре.

— Отис! — Викът на жената приличаше повече на вой.

Съпругът ѝ се обърна към нея, побеснял от гняв, но преди да успее да каже нещо, Франк Парчър се показа иззад фургона.

— Не се вълнувай, Колинс. Стийл иска да се движим бързо. Можем да го послушаме.

— Но, Франк...

— Така ще е най-добре, Отис. А сега направи това, което трябва.

Колинс се отдалечи, препъвайки се, а Парчър се ухили нагло на Лукас.

— Аз мога да се оправям с него. Той ще се приготви.

— По-добре ще е да си държи устата затворена. — Лукас втренчи поглед в очите на Франк и го задържа толкова дълго, че другият не издържа и пръв отвърна лице. Лукас се завъртя на пети и си тръгна. Бък се помая още малко, като гледаше към фургона на Колинс и отново преценяваше Парчър.

Лицето на Франк погрозня.

— Какво гледаш, бе? — изсъска той. — Не ми трябва разлики... цветнокожи. Защото смятам да... — Ръката му се опря на револвера.

— Имаш лоши намерения, Парчър. Но ако наистина ти се умира, просто си мръдни ръката още един милиметър.

Франк втренчи злобен поглед в Бък. Той стоеше отпуснат, с ръце до тялото, но беше напрегнат като готова за скок пума. Франк усети това. Той изпсува, обърна се и се отдалечи.

Вечерята бе приключила и Такър се качи във фургона, за да продължи записките си в дневника. Беше горещо и искаше да привърши по-бързо, да е готова, ако Лукас намине. Вероятно щяха да имат някаква възможност да се поразходят малко само двамата. Откакто прекараха заедно онази нощ край реката, сърцето ѝ летеше на ангелски криле. Тя бе обичана и също обичаше!

30 април

Форт Маккавет е бил официално закрит от армията преди малко повече от месец. Обаче амбулантният търговец е още тук. Тук са и няколко работници. Първоначално лагерът се е казвал Сан Сава, защото е разположен край реката със същото име, но по-късно го нарекли форт Маккавет в чест на капитан Хенри Маккавет, убит в битката за Монтерей в Мексико.

В лагера има каменни къщи за гарнизона, дванадесет офицерски квартири, лазарет, карцер, лавка и огромна щабквартира. Голямо прахосничество е тези сгради да стоят неизползвани.

Три от колите на луизианските фермери се присъединиха към нас. Утре ще бъде ден за къпане, пране и подреждане на багажа. Господин Стийл твърди, че най-трудната част от пътуването още предстои.

Такър затвори дневника и духна свещта. Под платнището бе горещо и тя излезе от фургона, за да вдъхне хладния нощен ветреца. Лора седеше на един походен стол. Такър премести един сандък и седна до нея.

— Тази вечер писането не ми отне много време. Лесно е, когато има за какво да се пише.

— Някой ден ще трябва да ми го прочетеш, Таки. Всичко се случва толкова бързо. Боя се, че ще забравя някои неща.

— Бък идва насам — каза Такър. Тя все още чувстваше неудобство от вниманието, което той обръщаше на Лора.

Лора завъртя глава, опитвайки се да долови шума от стъпките му.

— Отдясно — каза нежно Такър и сърцето ѝ заби по-силно, като видя детинския възторг, изписан на лицето на дружката ѝ. О, боже, помисли си тя. Когато той я напусне, дали ще бъде способна да го понесе?

— Добър вечер, дами!

— Здравей, Бък! — Лора протегна ръка към него. Обикновено той докосваше ръката ѝ бързо в отговор и присядаше до нея да си поговорят, а Такър си намираще някакво извинение да се отдалечи.

— Ела да се разходиш с мен! — каза Бък този път и за миг видя неодобрение в погледа на Такър.

Как да я накара да разбере, че той би умрял, ако причинеше болка на това малко, крехко създание дори за секунда? Бък разбираше загрижеността на Такър, но не виждаше как може да я успокои с думи. Действията му щяха да говорят вместо него.

Лора хвана Бък под ръка. Дланта ѝ се плъзна надолу по ръката му и пръстите им се сплетоха.

— Такър, докато ме няма, Лукас сигурно ще дойде да си поговорите.

— О, я изчезвай! — Гласът ѝ не я издаде, но Бък прочете притеснението в очите ѝ.

Той се загледа право в Такър и се опита да я убеди без думи, че това момиче за него е по-скъпо от живота му. Беше убеден, че тя няма да разбере чувствата му и че погледът му няма да разсее страховете ѝ. Бавно, като се водеше по стъпките на Лора, той я поведе далеч от огъня и от любопитните погледи на жените, които си почиваха край фургоните. Лора се носеше покрай него, главицата ѝ стигаше до рамото му. Той я стисна за ръката.

— Това значи ли, че сме сами, Бък? — прошепна Лора.

— Сами сме, любов моя.

Те стигнаха до края на заграденото пространство и той спря, взе една пръчка и заудря по повърхността на голям валчест камък. После хвана Лора през кръста, вдигна я и я остави на камъка. Той също седна до нея.

— Какво направи, преди да ме сложиш да седна?

— Размахах една пръчка. Понякога по топлите камъни пропълзват змии.

— О! — Момичето потрепери и се притисна до него. Той взе ръката ѝ и я прегърна през рамо. Тя се сгуши в прегръдката му.

Седяха мълчаливо, заслушани в нощните звуци, доволни, че са заедно. Сякаш на света бяха само те двамата. Най-накрая Бък почувства, че трябва да сподели с нея мислите си.

— Това чувство на покой... Странно е, че ти ми даваш чувство на мир и покой. Сякаш струи от теб. — Той я притегли още по-плътно. — Какъв е тоя дар, който носиш навсякъде със себе си?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Покой и блаженство. Чувствам ги, когато съм с теб.

— Радвам се — прошепна тя. — Толкова се радвам.

Тя затвори очи и се облегна на рамото му. Чуй, каза си тя. Чуй, какво ти казва, какво има нужда да ти каже. Помогни му, ако можеш. Може би никога няма да можеш да му дадеш повече от това... да седиш и да го слушаш и да го обичаш мълчаливо. Тя протегна ръка и докосна бузата му. Копнееше да го успокои, да го утеши за всички минали мъки. Каза си, че не бива да плаче за нищо на света. Бък нямаше повече нужда от сълзи в живота си. Той се нуждаеше от слънчеви дни, покой и любов. Тя усещаше, че той страшно много копнееше за любов и бе способен да обича също толкова силно.

— Ти не си бил щастлив. — В гласа ѝ се чувстваше болка.

— Сега съм щастлив. Когато съм с теб.

Лора замълча за миг, чувствайки, че той има нужда от това. Когато пръстите му повдигнаха брадичката ѝ, тя усети, че се задъхва, почувства топлина да се разлива по тялото ѝ и започна да се наслаждава на целувките му и на това, че тя самата го целуваше. Толкова приятно чувство се разливаше по цялото ѝ тяло. Искаше ѝ се това да продължава вечно. Топли, влажни устни очертаха веждите ѝ и нежно докоснаха затворените ѝ клепачи. Устните му си прокарваха път надолу, после се настаниха леко върху нейните устни и започнаха да се движат със сладно предизвикателство. Вълна на удоволствие премина по тялото ѝ, когато усети езика му, от гърлото ѝ се изтръгна лек стон на дълбоко скрита страст, за чието съществуване тя самата не знаеше. Никога досега Лора не се бе чувствала така. Никога досега не се бе разтапяла и отпускала така, освободена до крайност.

Внезапно той я хвана за ръцете и я отблъсна от себе си.

— Боже! Моя сладка, моя прекрасна Лора! Съжалявам! Не исках да сторя това! — Гласът му бе дрезгав. Той наистина съжаляваше.

— Не! — Лора протегна ръце към лицето му. — Моля те, не съжалявай! Когато ме целуваш, чувствам, че никога няма да те оставя. Знаем какво изпитваш. Как може да те привлече едно момиче като мен тук, в прерията? Страхуваш се, че ще се вкопча в теб и няма да те оставя на мира, така ли е, Бък? Няма. Обещавам, че няма. Някой път ми е тежко, че ми се случи това нещастие. Не бих се преструвала. Понякога ми е трудно да приема факта, че никога няма да бъда истинската... любов на някой мъж само защото съм сляпа. — Гласът ѝ секна за момент. — Отдели ми малко време да бъда с теб. Ще се постарая да не бъда егоистка. Искам да се опитам да те направя щастлив, докато сме заедно. Защото си мисля, че и двамата не сме имали кой знае колко щастливи моменти... Вероятно мога да ти дам поне това. — Говореше сериозно, почти се молеше. — Когато пътуването ни приключи и трябва да те напусна, ще ми бъде много по-тежко, ако нямам спомени, които да взема със себе си. Не разбираш ли — прошепна тя пламенно, — точно това правя. Искам да съхраним в сърцето си хиляди сладки спомени, докато стигнем в Калифорния. Искам да ги запазя някъде дълбоко в душата си, за да мога, когато съм далеч от теб, да ги вадя от сърцето си като малки съкровища. Аз мога да живея по този начин, Бък. Само така ще оцелея. Но... — Тя закри лицето си с ръце. — ... но трябва да имам какво да си спомням!

— Не! — Бък извика със същата пламенност, с която говореше Лора. — Съжалявам, че не можеш да виждаш, но ти имаш много повече от всяка друга жена, която познавам. Ти си съвършена. Ти си сладка, прекрасна и мъдра за годините си. Проблемът е в мен. Аз не заслужавам да ме докосваш, още по-малко да ме целуваш. Какъв съм аз? Аз съм видял всичко, вършил съм какво ли не. Нямам семейство, което да ме вини. Бях в затвора в Юма и още щях да съм там, ако убиецът не беше признал престъплението, за което бях обвинен. Това съм аз, Лора. Човек, който живее на ръба на обществото и го приемат единствено заради услугите, които върши.

— О, Бък! И ти като мен не можеш да промениш нищо. Това, което е пред нас, е важно. Нека бъда с теб през малкото време на това пътуване. Нека да запазя спомени и да ги отнеса със себе си — шепнеше Лора отчаяно.

Няколко секунди той не каза нищо. После с въздишка, която излезе сякаш от сърцето му, я обърна и я притисна силно към себе си, като зарови лице в косите ѝ.

— Ти промени коренно живота ми. Накара ме да почувствам неща, които никога преди не съм чувствал. Трябва да ти кажа колко много те обичам. Искам да те защитавам и да те боготворя. Да, да, любима, прегърни ме по-силно. Приеми ме в сърцето си, моя любов. Ти си моята душа, моят живот!

Внезапно Лора чувства как се издига, сякаш в душата ѝ като през отворен прозорец бе влетял гальовен ветрец. Чувстваше се замаяна, едва си поемаше въздух. Едно от нещата, които помнеше от времето, когато можеше да вижда, бяха птиците и сега те танцуваха в съзнанието ѝ, носеха се като музика. Бе толкова щастлива, чувстваше се зашеметена, по-лека от перце, не можеше да мисли ясно.

— Как ме нарече? О, Бък!

— Моята любов, моята душа, моят живот — прошепна той, като махна няколко кичура от дългите ѝ руси коси и я целуна по влажното чело.

— О, да — отвърна Лора и докосна топлата му шия с устни. — Бък, о, Бък! — шепнеше в захлас. — Не мога да говоря с твоите прекрасни думи. — Тя разтвори устни и потърси неговите. — Мога само да ти кажа, че те обичам, безкрайно много те обичам!

— Това са най-прекрасните думи, които някога съм чувал, моя любов.

Това великолепно чувство — да бъдеш обичан, бе единственото нещо, за което си струваше да живее човек. Всяка частица от тялото му копнееше за нея, жадуваше да бъде едно цяло с нея. Те се прегърнаха силно и обсипаха лицата си с нежни целувки и всяка следваща бе по-пламенна от предишната.

— Бък — рече Лора със слаб глас.

— Не говори, моя любов, нека просто те поддържа в обятията си. — Гласът му трепереше от вълнение.

Тя притисна лице в ризата му, не искаше той да види сълзите в очите ѝ при тези нежни слова. Лора усети тежките удари на сърцето му и положи ръка върху гърдите му. Бък се засмя и мекият, трептящ звук, подобен на мелодия, долетя до ушите ѝ. Тя обви ръце около врата му и го целуна там, където кръвта пулсираше най-силно във вените му.

Усети как премалява. Жадуваше да се слее с него, да го обича, да го брани и защитава. Той обви ръце около нея и я притисна плътно. Седяха мълчаливо, а Бък галеше косите ѝ.

Лора можеше да седи така цяла вечност. Те мълчаха, а ръцете му я галеха. Сега не се срамуваше. За нея това вече беше нещо естествено. Тя положи длан върху лицето му и той я целуна.

Бък ѝ помогна да се изправи и като я прегърна през кръста, я поведе обратно към разпрегнатите за нощувка фургони.

— Имам подарък за теб. — Той изрече това толкова тихо, че тя не бе сигурна дали го е чула правилно.

— Подарък ли? — Лора не можеше да говори с обичайното за нея темпо, бе толкова развълнувана.

— Да, подарък. — Бък се засмя и сложи ръката ѝ на колелото на фургона с провизии. — Чакай тук! — Той се качи в колата и изнесе кученцето. Коремчето му беше приятно заоблено, защото скоро беше хранено. — Разтвори ръце! Внимавай да не го изпуснеш!

— Какво е това? Кажи ми какво е? — прошепна тя с треперещ от възлнение глас.

— Това е кученце. Ще имаме страхотно овчарско куче.

— Кученце? — Лора приближи пухкавото животинче до лицето си. За малко щеше да се разплаче. Устните ѝ потръпваха и дишаше на пресекулки. — Ти каза овчарско куче за нас?

— Разбира се, любима. Овчарско куче за нас. За теб и мен.

— О, Бък, бих искала... бих искала...

— Искаш да го видиш ли, моя любов? — Голяма буца заседна в гърлото му. Загледа се в смаяното ѝ лице и видя как сълзи потекоха по бузите ѝ.

— Не кучето, Бък. Теб искам да видя. Искам да те видя поне веднъж! — простена Лора.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Такър гледаше как Лора се отдалечава с Бък. Тя отново се чувстваше раздвоена. От една страна, радваше се, че компанията на Бък внася малко разнообразие в живота на Лора, но, от друга, много се боеше, че това моментно мъжко приятелство ще обърка дружката ѝ и тя няма да е доволна от живота си на стара мома, който вероятно я очакваше. За миг Такър си представи изражението на Лора в деня, когато тя спомена за постъпване в манастир. Това беше тъгата по изгубени мечти, отчаяние и примирение. Такър се отърси от този спомен и се изправи. Трябваше да говори с Лукас по този въпрос, който я притесняваше.

Докато минаваше покрай колите, тя поздравяваше жените. Беше в приятелски отношения с почти всички от кервана, с изключение на Кора Лий. Но въпреки че жените приемаха нея и Лора, все още между тях имаше някаква преграда, може би защото тя бе учителката. Това положение я отделяше от останалите, които отиваха в Калифорния да си търсят съпрузи, и я издигаше на по-високо стъпало в йерархията. Това също притесняваше Такър, защото сега тя имаше голяма нужда от приятелка, с която да сподели опасенията си за Лора. Въпреки че не се сприятеляваше лесно, нито пък се доверяваше на друг, освен на Лора, Такър копнееше за женско приятелство. Беше се надявала, че това чувство ще се роди сред изолираното общество на жени с обща цел, Лоти извика след нея и Такър спря:

— Лора ли търсиш? Тя е добре. Отиде на разходка с Бък.

— Да, знам.

— Тогава защо си толкова кисела? Тя не е от тия, дето ще се омъжват в Калифорния. Значи няма 'що да се дразниш, че Бък я задява.

В някои моменти откровеността на Лоти дразнеше Такър.

— Бък не задява Лора. Те са приятели и нищо повече.

— Хм. Няма такова нещо кат' приятелство между мъжа и жената. Той си мисли само как да я вкара в леглото, а тя си мисли как

да го върже, преди да я вкарат под юргана.

— Лоти, това е твоето мнение. — Такър се обърна към жената с кестенявата коса, която държеше на ръце едно момиченце. — Бетси заспа ли, госпожо Шафер?

— Преуморена е вече. Мисли си за утрешното къпане на реката.

— Всички си мислим за това — отвърна Такър и продължи.

Спря се при Мери Хук и сина ѝ Били. Жената вече се беше поотпуснала и, изглежда, приемаше радушно оскъдните реплики, които си разменяха от време на време.

— Наслаждавате ли се на вечерта, госпожо Хук?

— Да, благодаря. Били вече ме би две игри на шах. — Тя се усмихна топло на сина си. — Но и утре е ден.

Момчето наведе глава и се усмихна срамежливо.

— Били, тази игра е много сложна за мен, но някоя вечер ще поиграя с теб на дама — предложи Такър. — Били сведе още по-ниско глава при проявата на това внимание.

Мери се усмихна на Такър — нещо, което правеше много рядко.

— Вече повече от година не мога да бия Били на дама.

— Представям си! Значи трябва да е много добър.

— Добър е. Умее да се концентрира.

— О, мамо! — Били се смути, изправи се и изчезна зад фургона.

— Нужен му е контакт с хората. Надявам се, че нещата ще се оправят, като стигнем в Калифорния. — Мери обърна към Такър тъмните си, блеснали очи. — Нуждае се от мъжка компания — добави тя тъжно.

— Да, всяко момче има нужда от някой, който да го научи на мъжките неща. — Такър огледа лагера. — Кора Лий среща ли се с новите хора?

Мери повдигна рамене.

— Кора Лий излиза от лагера всяка вечер. Вече не ѝ обръщаме внимание.

— Да, добре. Аз май ще трябва да вървя. Лора скоро ще се върне и...

— Сигурно се радвате, че Лора се справя толкова добре, госпожице Хюстън. Свършили сте чудесна работа, като сте я научили на самостоятелност.

— Това беше просто опит на две сирачета да оцелеят.

Такър все си мислеше, че около тази жена има някаква загадка, но в момента нямаше време да се задълбочава, защото Мустанг внезапно се появи иззад фургона с наръч дърва в ръце. Той спря, хвърли клоните на земята и пъкна една цепеница в пламъците.

— Привет! Имах малко повече дръвца — обясни той. — А на вас, дами, харесва ли ви тук, във форта? Все едно че сте в града, нали?

— Е, почти — засмя се Такър. — Лека нощ, госпожо Хук! Лека нощ, Мустанг!

— Ако търсиш Лора, тя отиде на разходка с Бък — извика Мустанг след нея.

Такър стисна зъби. Всички ли в тоя лагер знаеха, че Лора излиза с Бък?

Тя се насочи към един от товарните фургони, по-точно към светлината на лампата пред него. Луната още не бе изгряла и очертанията на постройките във форта едва се открояваха на фона на нощното небе. Когато приближи, лампата изгасна и един мъж излезе от колата.

— Лукас?

— Не, сеньорита. Това е аз, Чата.

— Знаеш ли къде мога да намеря господин Стийл?

— Си. При войници. Там. — Той посочи към слабо осветената сграда на офицерите.

Такър се върна обратно. Беше разочарована. Имаше нужда да бъде с Лукас, да се чувства обичана, защитена в прегръдката му през малкото време, което можеше да й отдели.

Неспокойните мулета, които чаткаха с копита зад оградата, привлякоха вниманието на Такър и тя се облегна на коловете и се загледа в звездното небе. Въздъхна и си каза, че Лукас ще дойде, когато може. Беше поел тежки отговорности и не би могъл да си позволи личните му желания да попречат на изпълнението на задълженията му. Топлата нощ, звездите над главата ѝ, успокоителните звуци, идващи откъм добитъка, всичко това я унасяше в едно почти безсъзнателно състояние, в света на мечти и блянове.

— Лукас?

Сянката на мъж се приближи и Такър осъзна, че силуетът е по-дребен и походката му по-тромава от тази на Лукас. Тя не се притесни, докато човекът не се изправи пред нея. На фона на обсипаното със

звезди небе видя тъмната, заплашителна фигура. Разпозна скаута от другия керван, Франк Парчър. Той беше гологлав. Очите му блестяха. В колана на панталоните си бе затъкнал револвер.

— Мислех си, че никога няма да се отделиш от ония фургони. Избрала си добро място за нашия разговор. — Мъжът се приближи на сантиметри от нея. Усмиваше се. Такър отстъпи.

— Нямам какво да ви кажа!

— Може би. Ама аз имам да ви кажа едно-две нещица. — Той се изхили.

— Твоите приказки изобщо не ме интересуват. — Тя повиши тон, завъртя се на пети и си тръгна. Парчър протегна ръка и я стисна за лакътя.

— Ама ще трябва да ме чуеш все пак. Още щом очите ми те зърнаха, разбрах, че имаме общи неща, които да си кажем и които да... направим.

Гняв се разгоря у Такър.

— Махни си ръцете от мен, вонящ пор такъв! — Тя бутна ръката си напред, но пръстите му се затегнаха.

— Тук, котенце, ние не ги спазваме разните правила, дето важат за гражданчетата. Ако искаш да поговориш с някое момиче, просто я хващаш и си говориш.

— Пусни ме, или ще викам с всички сили!

— Ти си най-хубавото нещо, което някога съм виждал. Ще ти хареса това да те докосвам. Ще си прекараме много ноци само двамката с теб. — Той говореше толкова безразлично, сякаш обсъждаше цена на добитък. — Ако си мислите, че ще прекарам каквото и да било време с вас, жестоко се лъжете, господине!

— Не се лъжа, Такър. Такър. — Той повтаряше името ѝ така, сякаш искаше да опита вкуса му. — Ще тръгнеш с мен, когато му дойде времето. Хич не се и съмнявам. Сега нямам време да ти разправам любовни приказки и да ти правя романтични срещи. Ще се качиш на коня и ще яздиш с мен, когато аз ти кажа. Няма смисъл да оставя жена като теб на тези нещастници.

— Вие сте луд! По-скоро бих умряла, отколкото да отида, където и да било с вас. Само да намигнеш на някоя от жените от кервана и Лукас Стийл ще те убие като невестулка — избухна тя, трепереща от гняв.

— Ти к'во си мислиш, че ще чакам някой си господин Лукас Стийл да ме извика по джентълменски? — Франк се разсмя. — Не на мен тия, моето момиче. Ще те наблюдавам, както досега, и само да разбере, че си му рекла и думичка за мен и теб, ще се измъкна отгук, ще го причакам отпред и ще му забия един куршум в челото. Все едно к'во ще му кажеш. Няма човек, дето да може да се пази от мен ден и нощ. Като му кажеш, само ще му изкопаеш гроба. Не че имам нещо против... Накрая пак ще си моя. Само дето ще си отвориш много повече неприятности, т'ва е всичко — заключи той с присмех. Гледаше я така, както паяк наблюдава някоя сочна муха да се оплита в мрежите му.

— Вие смятате да застреляте невинен човек из засада? — простена тя. Още докато го питаше, Такър вече знаеше, че той е способен да го направи.

Парчър се разсмя, като видя объркването ѝ.

— Какъв ми е той на мен? Убивал съм коне, дето съм ги познавал по-добре от него. Че какъв ми е той на мен — повтори бандитът, — че да стои на пътя ми, между мен и жената, която желая? Изобщо не ми трябва разни влечуги да ми се мотаят наоколо.

Такър се смрази. В следващия миг вече я обливаха горещи вълни. Цялата трепереше, но се опита да запази гласа си твърд.

— Вие сте луд. — Тя отново дръпна ръката си и се изненада, когато той я пусна.

Такър мина покрай него. Натрапникът я остави да направи пет крачки, преди да се нахвърли отгоре ѝ. С пъргавината на пантера и с един-единствен замах той я сграбчи здраво, като притисна ръцете ѝ до тялото. С една ръка затисна устата ѝ, а с другата започна да мачка гърдите ѝ. Очите на Такър се разшириха от ужас, тя безпомощно се блъскаше в тъмнината и чувстваше тялото му, плътно допряно до гърба си.

— Просто помни, че т'ва, дето се случва между мен и теб, си е наша работа. Само да си рекла думичка на някого, и ще уцеля твоя водач за по-малко от секунда, където и да се намира. И т'ва не е всичко, красавице — изръмжа той между медните ѝ къдрици, които бяха залепнали по влажните ѝ слепоочия. — Онова момче, дето все си седи, също ми е лесна мишена, ако се дърпаш. Бам! Точно между очите. Вижда ли си как мозъкът хвърчи на всички страни?

Такър онемя, а Парчър продължаваше да шепне ужасии на ухото й. О, боже мой! Той говореше сериозно!

— А и онова малко, сляпо девойче... — При споменаването на Лора кръвта на Такър се смръзна в жилите й. — Не можеш да я дебнеш през цялото време. Та ти дори и сега не знаеш къде е точно. Може би ще я изпуснеш от поглед за няколко минути... и ще я намериш просната на пътя с куршум в челото. — Парчър продължаваше зловещия си монолог. — Просто ти изброявам възможностите.

Такър стоеше като прикована и трепереше от ужас. Той я стискаше толкова здраво, че тя усещаше как револверът му се впиваше в ребрата й.

Парчър се разсмя дрезгаво и само с един замах разтвори корсажа й. Ръката му напипа твърдите голи гърди.

— Ти си моята жена. Ти си единствената, която желая. Цяла-целеничка, неизползвана, а не някоя индианка като тая на баща ми. Разбра ли?

Такър продължаваше да трепери, но кимна мълчаливо.

— Няма да забравиш за онова девойче, дето ще го застрелям, нали? — напомни й той нежно, като прокара ръка от бюста към таза й и придърпа силно към себе си бедрата й. Отърка няколко пъти хълбоци о нейните, после внезапно отпусна захвата си и се загледа в нея, като все още я държеше за ръка.

Такър успя някак да прикрие гърдите си с корсажа и в момента, в който я пусна, се запрепъва в тъмнината.

Франк се облегна на оградата и се изсмя. Тя беше всичко, за което бе мечтал. Чувствена, когато я възбудиш, и пламенна, когато я ядосаш. Искаше му се да я хвърли на земята и да се задоволи там, в същия миг, но знаеше, че тя е жена, за която си струва да се почака. Тяхното време щеше да дойде. И когато то настъпи, те ще са някъде далеч в прерийната пустош, където се чува само воят на койотите и вълците. Тя щеше да почувства пулсиращата сила на набъбналата му мъжественост. Той копнееше от желание да проникне в червенокосата жена.

Кора Лий изникна от сенките и застана пред Франк. Бе ги наблюдавала, него и учителката, но от такова разстояние не можеше да

чуе разговора им. Тя стоеше и го гледаше с ръце на хълбоците. Чувстваше как желанието нараства в нея като живо същество. Надяваше се, че Франк няма да хвърли учителката на земята и няма да я изнасили, надяваше се, че той ще запази силите си за нея.

Тя знаеше от какво има нужда: от тежкото тяло на мъж отгоре ѝ, мъж, който да я люби. Нуждата, която пълзеше из тялото ѝ, стягаше я за гърлото и засядаше на топка в стомаха ѝ, трябваше да бъде задоволена. Кора Лий знаеше, че ще дойде момент, когато Франк ще я хване през кръста и ще я придърпа към себе си. Той разтвори дрехата ѝ там, където тя бе разкрила предизвикателно деколтето, и я оципа леко по възбудените зърна, които напиреха към ръцете му. За Кора Лий не беше важно кой бе този мъж и дали той ѝ харесваше. Знаеше само, че трябваше да бъде неин.

Франк я хвана за ръка и те се отдалечиха от оградата, заобиколиха нощната стража и се мушнаха в храстите покрай брега на реката. Той усили ход, без да обръща внимание на клоните, които отскачаха под стъпките му и удряха Кора Лий. Намери мястото, което търсеше, и спря.

— Съблечи си дрехите — каза ѝ с рязък тон, докато сваляше тирантите си. Кора Лий се приближи и се притисна до него, но преди да успее да го прегърне през врата, той я отблъсна. — Съблечи си дрехите — рече ѝ повторно.

Наблюдаваше я мълчаливо, докато тя сваляше роклята си. Когато застана гола пред него, той я събори на земята и се качи отгоре ѝ. Без да се церемони, веднага проникна в нея. Тя изстена и се загърчи под него, като ровеше с пръсти в земята.

Франк се изненада от удоволствието, изписано на лицето на Кора Лий, и желанието му се усили. По дяволите тая кучка! Той я удари през лицето. Тя вдигна инстинктивно стисната в юмрук ръка и го удари по главата. Вълна на сексуално въодушевление заля тялото му и той я удари отново. Кора Лий започна да го налага не на шега. Изведнъж тя осъзна какво ѝ се случваше и се уплаши.

Опита се да го махне от себе си, но нямаше никакъв смисъл. Не можеше да помръдне, а той навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея.

По някаква своя логика Кора Лий се бе надявала, че може да охлади обладалата я страст към Лукас, като се обърне към друг мъж.

Сега тя знаеше, че мъжът, който си бе избрала, бе студен и безпощаден. Той знаеше слабото ѝ място и щеше да я използва и унижава, докато задоволяваше своето желание.

Скаутът се клатеше отгоре ѝ с дълги силни удари, докато в един момент чак костите я заболяха от натиска в неравната земя. Като свърши, той бързо се отдръпна от нея.

Парчър бе най-бруталният от всичките ѝ любовници. През цялото време не ѝ каза нито дума, освен да си съблече дрехите. Той не оцени желанието ѝ да лежи до него, не се възхити на красотата ѝ. И най-важното — дори не се опита да я доведе до екстаз; така поне щеше да знае, че всичко е приключило благополучно, че страстта ѝ е задоволена.

Франк си закопча тирантите и клекна до Кора Лий да я разгледа. Беше хубава жена, но малко кльоцава за неговия вкус. Умишлено свърши преди нея и не я задоволи. Тя още бе гореща и копнееше за удоволствието. Той щеше дълго да си играе с нея, да я държи незадоволена, да я остави да се вари в собствените си сокове. После щеше да я изчука, както никой друг досега, и от благодарност тя щеше да яде от ръката му.

— Кажи ми за червенокосата жена.

— Какво искаш да знаеш? — изсъска Кора Лий и започна да се облича.

— Тя жена на Стийл ли е?

— Щеше ли да има значение, ако беше?

— Отговори ми, дявол те взел, или искаш да ти разбия устата.

— Не е негова. Иска ѝ се, но аз си имам планове за това — промълви Кора Лий.

Франк се захлади.

— Май си падаш по него, а?

— Не е твоя работа — сопна му се тя.

Той се засмя.

— Ако си изиграеш правилно картите, и двамата ще получим каквото искаме — предложи ѝ със заговорнически тон.

— И сигурно ти ще играеш... — започна тя със съмнение в гласа и събра колене под ризата си.

— Моята игра — отвърна той нежно. Протегна ръка и прокара опакото на дланта си по нейните все още възбудени зърна. — Утре

вечер. Тук. Ще те позабавлявам наистина добре. — Гласът му звучеше съвсем различно, почти нежно.

Кора Лий не отговори. Вече бе разбрала, че е безсмислено. Франк си знаеше силата и това, че тя ще бъде тук. Остана още известно време на поляната, след като той си тръгна. Все още имаше нужда от някой, който да задоволи сексуалното ѝ желание.

Изправи се на крака, оправи роклята си и приглади назад косата си. Ще намери кой да ѝ помогне, да я освободи от веригите на тръпнещото от желание тяло. Трябваше да е някой от войниците, достатъчно млад, за да угаси изгарящите я пламъци.

Луната вече бе изгряла и фургоните се открояваха ясно на фона на нощното небе. Кора Лий стоеше до оградата за добитъка и наблюдаваше как се сменят постовите. Мъжете поговориха известно време тихо и после свободният от наряд войник се запъти в нейната посока. Кора Лий изчака, докато новият пост се обърна с гръб, отиде до далечния край на оградата и се показа на пътеката.

— Добър вечер, войниче! Свободен ли си вече?

Войникът спря. Той знаеше, че тя стоеше там, но не каза на заместника си. След няколкото часа нощна стража очите му бяха привикнали към тъмнината, докато новият постови идваше от осветените бараки. От месеци не бе говорил насаме с жена и не можеше да устои на изкушението.

— Добър вечер, госпожо. Трябва да внимавате, като се разхождате така през нощта. Може да ви сбъркат с някой конекрадец и да ви застрелят по погрешка.

— Но вие не стреляхте. Знаехте, че съм тук.

— Да, госпожо.

— А сега, след като се изяснихме, може ли да се поразходим?

— Ние не трябва да имаме нищо общо с жените, госпожо. Ако ме хване капитанът, ще ми смъкне кожата от гърба.

Кора Лий се засмя леко и хвана войника под ръка.

— Трябва да сме сигурни, че капитанът няма да ни хване. Самотна съм, войниче. Знам едно местенце, където можем да се разходим и да си поговорим.

Той се колебаеше.

— Мисля, че не е редно, госпожо.

— Казвам се Кора Лий. А какво е твоето име?

— Дабни. Редник Каспър Дабни.

— Вие вече не сте на служба, Каспър. Не искате ли да прекарате известно време с мен, преди да се върнете в бараките? Обзалагам се, че всеки един от гарнизона сега би искал да е на ваше място. — Сякаш случайно тя отърка гърди в ръката му и чу дълбоката му въздишка.

— Но капитанът каза...

— О, оставете капитана! Той не би пропуснал възможността да се поразходи с мен. — Кора Лий се засмя тихо. Виждаше как неотстъпчивостта му намалява с всяка изминала минута. — Хайде, Каспър. От известно време съм ти хвърлила око. — Тя плъзна ръка по гърдите му и той потрепери от желание. — Не искаш ли да бъдеш с мен, Каспър?

— Искам, само дето капитанът...

— Той няма да научи. — Кора Лий взе ръката му, обви я около кръста си и я положи под гърдите си. — Там, до реката, има едно място, където можем да... поговорим.

Петнадесет минути по-късно Кора Лий лежеше по гръб на полянката. Младият войник свърши почти веднага, след като я докосна. Тя знаеше, че ще стане така, но знаеше също за издръжливостта на младите и че след минути той щеше отново да е готов за любов. Сега Кора Лий лежеше тихо и потискаше желанието, което набъбваше в тялото ѝ.

— Редник Дабни! Стани! — чу се внезапна команда.

Войникът подскочи, а Кора Лий зяпна от почуда. Но знаеше, че няма смисъл. Веднага трябваше да направи нещо, за да се защити. Тя веднага се изтърколи под момчето и се разхълца.

Редник Дабни трескаво оправяше дрехите си, а сержантът вдигна оръжието му.

— Вие сте арестуван, редник.

— Сър, аз...

— О, сержанте. — Кора Лий се изправи и притисна с две ръце корсажа към гърдите си. — Толкова се радвам, че дойдохте. Той... този войник ме...

— Няма нужда да ми казвате нищо, госпожо. Аз имам очи.

— Тогава значи видяхте...

— Върнете се във фургона си — отвърна той направо и без любезности. — Движете се, редник.

— Аз не съм я принуждавал, сър. — Всичко, което се случи, това, което Кора Лий му причиняваше, го удари като гръм от ясно небе. Той отстъпи и се загледа умолително в жената: — Кажете му, госпожо.

— Какво да му кажа? — отвърна Кора Лий с дрезгав тон. — Че ме довлякохте тук и ме хвърлихте на земята? Че вие ме... че ме... — Гласът ѝ премина в жален вой.

Сержантът с прошарени коси гледаше ту към жената, ту към редника. Тия новаци никога ли няма да се научат? А този имаше много добри данни, дяволски добър войник. Не знаеше ли тоя глупак, че беше на тридесет минути от бесилото, осъден за изнасилване. Сержантът го подкара към оградата с опряно в гърба му дуло. Кора Лий подсмръкна няколко пъти и тръгна след тях. Щом влязоха във форта, сержантът спря и посочи с глава към фургоните.

— Ако искате целият лагер да разбере за това, елате утре при капитана и подайте оплакване. Ако ли не, връщайте се във фургона и си дръжте езика зад зъбите. Няма нужда да ви казвам защо!

Кора Лий се колебаеше. Не беше очаквала такъв развой на събитията. Сержантът ѝ даваше право на избор. Тя го погледна и видя твърдия му, безчувствен поглед. Той знаеше, че никой не я е насилвал. Щеше ли да се направи, че не е видял нищо и да пусне редника да си ходи? Тя кимна и той разбра какво значеше това. Кора Лий се обърна към тъмния лагер, а двамата мъже се насочиха към офицерските помещения.

Половин час по-късно сержант Малоун отвори вратата на кабинета на капитана и извика към Дабни:

— Влизайте, редник.

Каспър прекрачи, а краката му трепереха от страх. Последните тридесет минути бяха най-тежките в живота му. Той знаеше какво е наказанието за изнасилване. Знаеше още, че капитанът няма да се поколебае да изпълни присъдата. Той изпъна рамене и бодро поздрави. Щеше да понесе наказанието си като мъж, но, мили боже, какво щеше да стане с майка му и със сладката Марта Роуз, които го чакаха в Луизвил? Щеше ли неговият позор да се отрази и на тях?

— Свободно, редник. — Капитанът се облегна назад в стола си и се загледа право в Дабни. — Разочарован съм от вас, Дабни. Мислех, че сте по-различен, по-добър. Похвално е, че поне сте изчакали да

привърши службата ви и чак тогава сте завлекли жената. Тя казва, че сте я принудили. Вярно ли е, редник?

— Не, сър.

— Говорили ли сте с нея преди това?

— Не, сър.

— Тогава какъв с тоя ваш фатален чар, редник, та омагьосахте жената минути след вашата среща.

— Аз... не знам, сър.

— Беше ви наредено да стоите настрана от жените от този керван, редник. Знаете ли какво е наказанието за изнасилване?

— Да, сър.

— Мислите ли, че бих се поколебал?

— Не, сър.

— Знаете ли какво ви дели в момента от изпълнение на присъдата?

— Не, сър.

— Сержант Малоун. Видял е как жената ви е пресрещнала, видял ви е да се отдалечавате с нея. Понеже не сте се върнали, той ви е проследил и е наблюдавал вашите... занимания. Той твърди, че ако е било извършено изнасилване, то вие сте били жертвата.

Лицето на Каспър от бяло стана червено и той запрегльща учестено. Тишина изпълни стаята. Капитанът го гледа дълго с твърд, непреклонен поглед. Каспър се почувства задължен да каже нещо.

— Сър, аз... — Той преглътна и отчаяно затърси думите си.

— Да, редник? — Капитанът никак не го улесняваше.

— Аз... не съм я насилвал.

— Това вече го уточнихме, редник. Вие сте нарушили заповедите, като сте се подлъгали по тая жена. Защищавали сте форта, лежейки по корем на земята със свалени панталони. Ако е искал, сержантът е можел да забие нож в гърба ви. Толкова много ли ви се е искало, редник, та сте рискували живота си?

— Не, сър.

Капитан Дойл се изправи.

— Или ще бъдете войник на място, редник Дабни, или ви чака карцер. Наказанието ви ще бъде двадесет камшика и ще бъде изпълнено веднага. Ще имате един ден за възстановяване. Вдругиден, ако не сте в състояние да стоите на седлото, ще ви изправим пред

военен съд. — Капитанът говореше твърдо и непреклонно. Ако чувстваше някакво състрадание към войника, то го криеше много добре.

— Сержант Малоун, вие, аз и лейтенант Кросли ще изпълним наказанието. Не искам нито дума за това да достигне до гарнизоните или до цивилните. Разбрано?

Малко след полунощ четирима мъже излязоха от форта и се запътиха по същия път, по който бяха вървели през деня. Бък чу чаткането на конски копита и се зачуди каква ли ще е тази среднощна мисия. Загложди го любопитство и той се измъкна тихо и отвърза коня си. Изведе го от форта и се метна на гърба му, както правеха индианците. На около миля разстояние ушите на коня му щръкнаха, помръднаха веднъж-дваж и останаха така. Бък се смъкна от дорестия жребец, завърза го за едно дърво и предпазливо се запромъква през храстите.

Звукът от постоянно плющящ камшик го изведе на една полянка. Ръцете на някакъв мъж бяха вързани за един клон над главата му. Той беше съблечен до кръста. Сержант Малоун удряше с камшика. Капитан Дойл броеше ударите. Третият мъж държеше ризата на войника. Битият не издаваше нито звук, въпреки че Бък добре познаваше агонията от такава болка. Бруталните пазачи в затвора Юма редовно изпълняваха този род наказания. Бък бе стоял достатъчно често под ударите на камшика и знаеше, че сержант Малоун не е много ентузиазизиран от това, което върши. Всяко изплющяване на камшика ехтеше из поляната като звук от чупещи се клони. Когато стигнаха до двадесет, капитанът рече:

— Внимателно! Качете го на коня му по корем и го отведете в моята стая.

Когато мъжете се върнаха във форта, Бък вече лежеше в завивките си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

2 май

Напуснахме форт Маккавет на зазоряване. Всички жени, с изключение на тези от трите фургона, които се присъединиха към нас преди два дни, сме обути в панталони, така както нареди господин Стийл в началото на пътуването. Капитан Дойл и хората от гарнизона ще ни придружат до форт Стоктън. Когато спряхме за обяд, сержант Малоун ни помоли да приютим един от хората му да си почине в нашия фургон. Гърбът му беше разранен и не можеше да се крепи на седлото. Беше много млад войник и ни беше благодарен, че му позволихме да лежи. Днес пътувахме през песъчлив терен, където расте само див чай. Тази нощ отново лагеруваме край брега на река Сан Саба.

Такър седна с крака към малкия огън, който бе запалила не защото вечерта бе хладна, а просто защото Били бе донесъл дървата, пък и искаше да отблъсне тъмнината. Днес денят не беше приятен. Пътуваха по билото на хълмове, които се редяха един след друг в безкрайна нишка, и от време на време прекосяваха скалисти полета, лишени от всякаква растителност. Пътят бе прашен и песъчлив, духаше непрестанен горещ вятър, който жулеше лицето й, а съзнанието й се бореше със събитията от последните две нощи.

С настъпването на деня всичко избледня, сякаш изобщо не се бе случвало. Двете с Лора прекараха свободния ден с Лоти и госпожа Шафер. Когато жените отидоха да се къпят на реката, Такър се постарая и Лора да не остават сами. Не срещна Франк, наблюдаваше го от разстояние, днес той яздеше последен в колоната. Тя се боеше от деня, когато щеше да дойде техният ред да бъдат най-отзад.

Кученцето се появи в най-подходящия момент. Лора се занимаваше с него през по-голямата част от деня, така че Такър бе оставена насаме с мислите си, а те все се въртяха около проблема с Парчър, какво трябваше да прави с Парчър. Искаше да каже на Лукас, но веднага се отказа от тази идея. Знаеше, че ако Лукас или Бък започнеха да се държат подозрително или направеха опит да го предизвикат, Франк щеше да изпълни заплахите си. При първия знак за опасност той щеше да изчезне и можеше да ги нападне по всяко време на пътуването. А Такър знаеше, че Франк би убил не само Лукас, но също така Лора и Били. Тя не можеше да допусне това да се случи! Положението изглеждаше безнадеждно. Освен ако... Едно ново решение започна да блещука някъде дълбоко в съзнанието ѝ. Какво ли ще стане, ако тя самата унищожи Парчър...

— Хей, как да го нарека?

С голямо усилие Такър се върна към настоящето. Лора седеше от другата страна на огъня с кученцето в скута си.

— Мисля, че ще е добре да го кръстиш Кафявко.

— Не искам да му казвам Кафявко само защото е с кафява козина. Искам да му дам някакво специално име.

— Е, а какво според теб е това специално име?

— Спомням си, че някога виждах синьо небе и сини цветя, на които казвах синчец. Но не мога да кръстя кучето Синчец. — Тя се разсмя щастливо. — Обаче мога да го нарека Блу^[1]. Какво мислиш за това име, Такър? Ще го наричам Блу. Тук, Блу! Ела тук, Блу! — завика момичето, за да пробва как звучи това име.

— Звучи добре. Мисля, че това ще е единственото кафяво куче на име Блу. — Такър се шегуваше с Лора дори когато мислите ѝ бяха мрачни.

О, Лора, Лора, Какво ли ще стане с теб, когато те напусна? Думите напираха във възпаленото ѝ съзнание. Кой ще се нагърби с грижите за едно сляпо момиче?

Бък бе единственият друг човек, с когото Лора дружеше. В момента той се радваше на компанията ѝ, но какво щеше да стане после, когато това удоволствие му втръсне, когато загубеше интерес от това приключение? Оставаше Лоти. Нея нямаше да я грабнат бързо в надпреварата за булки в Купърстаун. Но Лоти трябваше да се грижи за себе си, едва ли имаше сили за още един. Може би Лора беше права?

Навярно женският манастир все пак бе решение? Душата на Такър се сви от болка. Господи, помогни! Направи така, че нещо да спре злото, този отвратителен Франк Парчър.

Докато си седеше и призоваваше Божията намеса, Лукас и Бък се появиха иззад фургоните. Бък вдигна ръка към периферията на шапката си за поздрав и приклепна до Лора, като се заигра с кученцето. Такър впери поглед в стоманеносивите очи на Лукас, който също я гледаше. Тя се изправи и без да каже дума, тръгна към края на фургона и заобиколи от другата страна. Лукас я последва. В тъмнината те се сляха в прегръдка. Младата жена се вкопчи в него като удавник. Беше му много приятно. Той я притисна и тя положи глава на рамото му.

— Липсваше ми — прошепна Такър задъхано и го прегърна още по-здраво. Искаше да почувства тялото му, да усети, че той е истински.

— Какво има, сладка моя? Ти трепериш?

Тя повдигна глава и се усмихна леко:

— Радвам се, че те виждам. Това е всичко.

Лукас притисна буза до нейната.

— Ти гориш. Беше ли си сложила шапката днес?

— Вятърът ми я отвяваше. — Говори му, казваше си тя. Говори му, така ще го задържиш още малко. — През първата ни вечер във форта те търсих. Ти беше с капитана. Лукас, днес денят просто беше ужасен! — Веднага съжали, че е започнала да се оплаква.

Той я целуна, устните му жадно търсеха нейните.

— Днешният ден бе просто пример за това, което ни чака занаяпред, мила моя. Ще свикнеш.

— Нямах предвид това... Просто... Притеснявам се за Лора.

Лукас я прекъсна с нежна целувка.

— Твърде много се безпокоиш за Лора. Защо не се притесняваш за мен, за това колко много искам да бъда с теб и как си намирам всякакви извинения, за да яздя назад, за да мога да зърна разкошната ти огнена коса. — Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ към разрошените къдрици, а тя се молеше:

— О, Боже, не допускай да се случи нещо лошо на моя любим! Лукас, аз се притеснявам за теб. Пази се, скъпи. Моля те, внимавай!

Мъжът я отдръпна от себе си и се опита да я погледне в очите, но тя криеше лице в ризата му.

— Какво има? — Той се усмихна леко. — Не казвам, че не ми харесва. От години никой не се е тревожил за мен.

— Скаутът от другия керван хич не ми харесва — изрече тя на един дъх и мигновено съжали за думите си.

— Не се тревожи за него. Ако те заглежда, ще го нашибам с камшика. — Той я прегърна нежно. — Не ти създава неприятности, нали? — внезапно попита Лукас със загрижен тон.

— Не — отвърна тя бързо. — Просто не го харесвам.

— Аз го наблюдавам. Бък и капитан Дойл също го следят. Ако язди край фургона ви, ние ще забележим. А ти какво имаше предвид, като каза, че се безпокоиш за Лора.

Тя се поколеба. Сега не беше подходящият момент за това, но вече бе отворила дума и трябваше да продължи.

— Става въпрос за нея и Бък. — Тя се облегна на него, благодарна за здравата му прегръдка. — Лора никога досега не е била насаме с мъж. Сега е толкова щастлива, но се притеснявам, че това няма да продължи вечно. Страхувам се за нея. Страх ме е, че сърцето ѝ ще бъде разбито.

— Ти си мислиш, че Бък ще я използва и ще я изостави? Познавам Бък от дълго време. Той няма да нарани Лора. Ако забележа и най-малкия признак за нещо такова, веднага ще попреча на Бък да излиза с нея. Бък е самотен мъж, но е добър човек. Залагам си живота, че той никога не би допуснал нещо лошо да се случи на Лора. Така че, моя грижовнице, стига си се притеснявала за тях и за мен.

— О, Лукас, обичам те. Толкова много те обичам! — прошепна тя и сля пламенно устните си с неговите. Целуваха се дълго, а ръцете му притискаха гъвкавото ѝ, нежно тяло. Той копнееше за плътта ѝ по същия начин, по който тя го желаше.

— От години си мечтая да чуя тези слова от устата ти — отвърна мъжът с дрезгав глас. — Някой ден ще ти кажа защо.

— А какво ще кажеш за този момент? — Тя го гризна леко за ухото, после го щипна закачливо.

— Аз пък ще направя това. — Той я целуна горещо. Испитваше такова удоволствие да я държи в прегръдката си. От дни не я бе държал, не беше чувствал тялото ѝ. Когато тя отвърна на целувката му, той ненадейно я погъделичка като отплата за защипаното ухо.

— Хей, ти, по-добре внимавай, или... ще насиня нечие око! — заплаши го тя, докато той се смееше.

Внезапно всичките ѝ страхове изчезнаха. Важен бе само настоящият момент. Трябваше да съхрани в спомените си всичко това, за да издържи до следващата им среща.

— Иска ми се да намерим място, където да сме само двамата.

Колко безсрамна бе станала! Наистина ли каза това? Тя зарови лице в ризата му.

— Не се стеснявай, сладка моя. И аз го искам. — Той се усмихна широко. — Само за това си мисля.

— Ей, ти — рече Такър с блеснал поглед. — Ние можем да чакаме, Лукас. Идвай при мен, когато можеш.

— Научавам разни неща за моята червенокоса Такър. Тя може да бъде чувствена, когато поиска. — Той я целуна по носа. — Изобщо не ме интересува дали другите знаят, че ми принадлежиш. Но все пак не мога да те ухажвам така, както бих искал. Сега моята главна грижа са твоята безопасност и тази на останалите жени от кервана. Но щом стигнем в Калифорния, ще имаме целия живот пред себе си, за да сме заедно. — Лукас повдигна с пръст брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Аз ще ти платя пътя до Калифорния, защото, като стигнем там, ти няма да учиш чуждите деца, а нашите. И Лора ще е с нас. — Дори в тъмнината той видя как в очите на Такър блеснаха сълзи. — Достатъчно дълго си носила този товар. Сега е мой ред.

— Какво мога да кажа? — прошепна тя с разтреперан глас.

— Кажи ми това, което най-много желая да чуя — отвърна Лукас нежно и изтри сълзите ѝ.

— Обичам те. Обичам те.

— Това е моята Червенокоска. А сега не ме хапи и не разваляй всичко — подразни я той.

Тя се засмя и се опита да го захване на шега.

— Ти си по-луд от пиян петел!

— Може и да съм, жено. Но стой кротко и ме остави да те целуна. Може да мине доста време, преди да имам възможност да го направя отново.

Набитото око на Бък зърна обувките на Такър и прашните ботуши на Лукас да се отдалечават в тъмнината зад фургона. Секунди

по-късно те изчезнаха в нощната прерия. От известно време той знаеше, че Лукас излиза с учителката. Радваше се за приятеля си.

Бък се безпокоеше обаче, че момичето, на което бе подарил сърцето си, не разбираше каква е действителната разлика между белия човек и метиса. Как ли щеше да се чувства, ако някой ден възвърнеше зрението си и разбереше, че той не е като останалите? Наблюдаваше Лора и кученцето. Щеше ли тя да отвърне поглед от него, да се отврати? Не искаше да си мисли за това и протегна ръка да хване нейната, докато се преструваше, че гали кучето.

— Един войник пътува днес в нашия фургон. Сержант Малоун ни попита дали ще го приемем. Такър каза, че лежал по корем. Блу стоеше сгушен до него.

— Знам. Аз казах на сержант Малоун, че няма да имате нищо против. Момчето не се чувстваше добре. Направих каишка за Блу — продължи той, като се опитваше да смени темата, преди Лора да започне да разпитва за войника. — Ще му върши работа за известно време, по-късно ще трябва да му направя друга. Измайсторих му и кожен ремък, за да го връзваш за фургона, като го извеждаш навън. Това вѐже, с което го беше вързала днес, ще удържи и муле.

Лора се засмя.

— Такър намери само него. — Изведнѐж усмивката изчезна от лицето ѝ. — Днес Такър не беше в настроение. Мисля, че се притеснява за нас, Бък.

— Така ли каза?

— Не, но аз мисля така. Не е необходимо тя да ми казва. С нея съм от доста дълго време и мога да отгатна това само по тона на гласа ѝ, когато споменава твоето име. Не ѝ се сърди, Бък. Тя се притеснява, грижи се за мен като майка. През по-голямата част от живота си сме разчитали единствено една на друга.

Бък се загледа в Лора на светлината на трепкащите пламъци. Лицето ѝ вечно грееше в усмивка. Излъчваше спокойствие и блаженство, също като статуята на Богородица, която бе видял веднѐж в една църква в Калифорния. Не знаеше какво да отговори, затова не каза нищо. Но някак си усети, че тя го е разбрала.

Лора протегна ръка и като по чудо намери неговата.

— Но ние знаем, нали, Бък? Знаем, че Такър няма за какво да се притеснява. Утре ще ѝ кажа.

— Искаш ли аз да ѝ кажа? — Бък стисна ръката ѝ.

— Не, аз вече съм зряла жена. Вече е време Такър да се почувства свободна, да ме остави, да си намери съпруг и да си има собствени деца.

— Може би вече си е намерила.

— Знам, влюбена е в Лукас.

— Той е добър човек. Най-добрия, когото познавам.

— Такър заслужава да бъде щастлива.

— А ти, моя любов?

— Аз ще съм щастлива — каза твърдо Лора. — Блу, Блу, къде си? Тя подръпна ремъка и кутрето притича и скочи в скута ѝ.

3 май

Този следобед навлязохме в дива долина, която се простираше на мили разстояние. Минавахме през хълмове, обсипани с лъскав чимшир, покрити с бук и трънлива мимоза. Срецнахме стадо антилопи, които изскочиха от високата трева и се скриха сред дърветата при нашата поява. Това беше невероятна гледка, която трудно бих могла да опиша на Лора. Пълно е с всякакви цветя: див зюмбюл, синчец, лютиче и глухарче. Не е за вярване, че само за един ден път успяхме да се измъкнем от пустата, безводна прерия и да навлезем в такава прекрасна долина. Със смяната на пейзажа постепенно се отпуснаха и сърцата на пътниците, след като удържаха и не паднаха духом пред непрестанния горещ вятър, жаркото слънце и болезнения блясък на прашния път. Пред нас е обширна и тучна земя, пълна с изненади.

4 май

Този ден мина най-бързо от всички останали. Минахме през проходите на тесни долини или каньони, както ги нарича господин Стийл. Колкото по на запад отиваме, толкова по-често пресичаме пресъхнали потоци, които изобщо не са отбелязани на картата. Рядко срещаме заселници, но ако съдим по знаците, тук е пълно със стада

говеда. Има и много дивеч. Почти всяка вечер Мустанг пече по някоя антилопа. Когато е стотвено, месото издържа повече и придава приятен аромат на боба и кашата.

5 май

Въпреки че това е последната нощ, преди да стигнем форт Ланкастър, фургоните са наредени в тесен кръг и охраната е подсилена. Някои от жените най-после се оплакаха от еднообразието на храната и предложиха да излязат да намерят листа от глухарчета и други треви за супа, но господин Стийл не разреши. Казаха ни да стоим само в кръга от фургони. Водачът ни обеща, че ще имаме възможност да се изкъпем и да перем, когато стигнем форта.

Такър остави дневника в сандъка и духна свещта. Беше уморена. Пътуването беше по-тежко, отколкото бе очаквала. Радваше се, че Лора се справяше толкова добре. Но тя самата се чувстваше разнебитена — боляха я и костите, и душата. От непрекъснатото друсане на капрата и постоянното напрежение да държи поводите на понякога опърничавите мулета я боляха раменете и гърбът. Тя се облегна на сандъка и за момент се отпусна.

Сега Лора излизаше всяка вечер с кученцето. Докато обикаляше вътрешния кръг от коли, винаги имаше някой да я насочва. Тя се сближи със семейство Тейлър и с Рейф Бланчет. С Рейф разговаряше за кутрето, а при гостуванията си у госпожа Тейлър пиеше от стъклена чаша.

— Беше толкова тънка, че се боях да не отхапя парченце от стъклото — разказваше по-късно на Лора.

Отначало Такър се опита да откаже Лора от тези нощни разходки, защото се боеше, че Парчър може да я заплаши или нарани като вид предупреждение. Но след като я наблюдаваше известно време, разбра, че около нея винаги имаше някой — ако не Бък, то Мустанг, младият Чата и или някоя от жените, които обикнаха Лора и се грижеха за нея.

Такър вече знаеше, че може да е спокойна за Лора поне един час в денонощието, затова се облегна назад и се отпусна.

Беше задрямала, когато внезапно се стресна от резкия шум край платнището на входа на фургона. Чу, че някой пропълзява вътре. Колата се наклони на една страна под тежестта и тя се събуди напълно. Скочи на крака, изпълнена с тревога. Преди да успее да се изправи напълно, някакъв мъж се хвърли отгоре ѝ и я притисна към разположените покрай завивките сандъци, като почти я задуши.

— Да не си издала и звук, чу ли? — каза мъжът и запуши с ръка устата ѝ. Все още зашеметена от удара в една от щайгите, Такър се опита да се съсредоточи. Ушите ѝ бучаха, сърцето ѝ прескачаше от ужас. Като си възвърна дъха, се опита да се освободи, но мъжът без усилие я държеше на пода. Той отмести ръка за секунда и тя веднага нададе вик. Не се чу нищо, защото онзи веднага запуши носа и устата ѝ. Тъкмо когато си мислеше, че ще се задуши, той приближи лице до нейното и освободи ноздрите ѝ. Тя пое дълбоко въздух и се опита да избяга от хватката му.

— Ще дойде време, когато ще крещиш, колкото си щеш, красавице. Харесва ми, когато вие, жените, се браните. Но сега ще кротуваш, иначе ще те удуша. — Парчър я хвана с една ръка за гърлото. — Чу ли?

Премаляла от страх, Такър кимна. Той махна ръка от устата ѝ.

— Изчезвай оттук! — прошепна тя с предрезгавял глас. — Лукас ще дойде и...

— Не, няма. Помага на останалите да съберат мулетата. Някои от тях, тъй да се каже, случайно избягаха. — Парчър се разкрачи над нея и доближи глава до бузата ѝ. Ако не беше толкова уплашена, сигурно щеше да ѝ прилошее от лошата миризма, която се излъчваше от него.

— Аз не съм глупак, красавице. Наблюдавах те. Когато сляпото девойче тръгне на разходка с кутрето, всички, включително и скаутът, все гледат да не стъпи в огъня или нещо друго. С теб никой не се занимава. — С една ръка той я стисна за гърлото, докато с другата започна да мачка гърдите ѝ.

Такър го изгледа с огромна ненавист, мразеше всяка частица от тоя изверг. Чувството на омраза, изглежда, ѝ вдъхна сили.

— Ако те хванат тук, ще те убият. — Тя успя да изрече това на пресекулки.

— За мен ли се притесняваш? Просто идвам да се уверя, че ти си моята женичка. Не искам да забравяш какво ти казах там, при оградата.

— Помня всяка твоя дума... нищожество такова! Но по-добре ще е да знаеш, че при първа възможност ще те наръгам и хубавичко ще развъртя ножа из вътрешностите ти.

За нейно учудване той се засмя.

— Знаех си, че си само жена за мен.

— Ще умра, но няма да ти се дам.

— Не, няма. Ще се биеш за честта си на всяка крачка. А сега те оставям, миличка. Но първо ми дай една целувчица.

Щом се приближи до нея, тя заби зъби в устните му с все сили. Той я заскуба за косата и я задърпа, докато не го пусна. Преди да успее да извика, Парчър затисна отново устата ѝ с ръка и притисна главата ѝ към пода. Страшна болка проряза врата ѝ. Усещаше горещия му дъх в лицето си.

— О, значи ще хапем, а? — изръмжа той през стиснати зъби. — И аз мога да направя същото, ако не възразяваш. — Той пусна косата ѝ и ръката му се плъзна към едно от зърната на гърдите ѝ. Стисна с пръсти нежната плът и изсъска: — Какво ще кажеш, ако ухапя някое от тези нещица?

Такър се опита да се бори, да го ритне. Насилникът стисна с длан челюстта ѝ и започна да я целува грубо, като през цялото време я държеше толкова здраво, че костите ѝ пукаха от болка. Борбата беше безполезна. Хватката му само се затягаше. Най-после той вдигна глава и Такър чу дрезгавия му смях. Възпря се да не повърне.

— Ти ще си моята най-хубава плячка, красавице. — Такър бе толкова замаяна от нападките му, че почти не го чуваше. — Сега ще си тръгна, но ти ме чуй добре. Ако не слушаш, т'ва малко девойче ще умре, и то бавничко. Ще бъде лесно, Такър, по-лесно, отколкото да я застрелям. Една подла гърмяща змия и дълга пръчка, само това ми трябва. Ще ѝ пусна змийчето в скута, докато си играе с кучето, тя ще се наежи като крастава жаба и ще умре от страх.

— В теб няма нищо човешко! — изстена Такър.

— Аз съм нищожество. Само да издрънкаш нещо на Стийл, и аз ще офейкам. Ще им трябва доста време да ме проследят. Ако се случи

нещо, ще затрия първо Стийл, а после онова момченце, дето ти носи дърва, и сляпото девойче. Тогава ще останем само ти и аз, красавице.

— Изчезвай оттук! Повръща ми се от теб! — прошепна тя.

Когато Парчър си тръгна, Такър почти премаля от облекчение. Седна, оправи дрехите си и приглади косата си назад. Болеше я стомахът. Грабна кърпата, с която бършеше челото си, скри лице в нея и заплака. Опитваше се да изплаче със сълзите си всички отвратителни спомени от това посещение.

След известно време Такър стана, преоблече се, оправи завивките и си легна. Все по-ясно осъзнаваше, че не може да избяга от тази беда, нямаше къде да се скрие от Парчър. Никога нямаше да се спаси от него, ако сама не предприемеше нещо. Бе прекалено разгневена, за да плаче, но не можеше да заспи от нервна възбуда. Дълго време лежа с широко отворени очи. Кроеше планове за спасение и чакаше Лора да се върне от разходката.

[1] От англ. blue — син цвят; тъжен. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

6 май

Един час след пладне керванът ни пристигна във форт Ланкастър. Той е построен около голям правоъгълен плац, заобиколен от двадесет и пет постройки, които приютяват гарнизона. Разположен е на река Лив Оук, която на половин миля по-надолу се влива в река Пекан. Фортът е създаден през 1785 година, за да защитава пътуващите по линията Сан Антонио — Ел Пасо.

Сержант Малоун дойде да благодари на Такър и Лора, че са разрешили на редник Дабни да пътува във фургона им. Той се забави при тях и им разказа, че е бил разквартируван в този форт още при създаването му.

— По онова време команчите бяха по-подли и коварни от млади бикове. Ще ви дам само един пример, госпожици. Те страшно много ценяха скалповете с хубави коси. Щяха да се лепят на вашата червена коса като мухи на мед. И господ не би ви помогнал.

— Сега съм по-спокойна — отвърна Такър сухо.

Сержант Малоун съжали за думите си и за глупавото си държане. Опита се да поправи грешката си по своя поетичен ирландски метод.

— Усмийте ми се, хубавици, и забравете празните приказки на един стар ирландец. Вие сте единствените красиви същества по тия пусти земи. Нито една роза в Киларни не може да се сравни с усмивката ви. Истина ви казвам. Да.

Човек не можеше да сдържи смеха си при такива думи.

— И няма друг мъж в цяла Ирландия, по-достоеен от вас да целуне камъка бларни^[1], сержант Малоун. — Такър невероятно добре изимитира акцента му.

Обветреното лице на стария сержант разцъфна в усмивка и той тупна прашната си шапка в крака си.

— Един истински ирландец трябва да знае кога го хвалят. Приятен ден, дами! — Когато си тръгна, усмивката още танцуваше на устните му.

Спряха кервана отстрани на потока, между него и форта. Жените имаха на разположение остатъка от деня, за да се измият и да изперат в бистрата плитка вода. Фургонът на Такър и Лора беше зад този с провизиите, което значеше, че утре щяха да бъдат последни в колоната. Такър трескаво се опитваше да измисли някаква причина, за да не са толкова близо до колата на Колинс и Франк.

— Такър, не издържам вече. Хайде да слезем при потока. Можем ли вече да тръгваме? — настояваше Лора.

Внезапно Такър се натъжи. Лора беше толкова приказлива, така щастлива, а за нея това бяха най-нешащните мигове в живота ѝ.

— Нека видим кога ще тръгне Лоти. Ще отидем с нея.

— Такър, можем и сами. Бък каза, че всичко ще е наред, ако стоим близо до фургоните.

— Все пак си мисля, че ще е по-добре да сме с някого. О, това са госпожа Хук и Били. Към потока ли отивате? — извика тя.

— Да. Искате ли да дойдете с нас? Лоти и госпожа Шафер ще дойдат по-късно — отвърна Мери.

Такър въздъхна с явно облекчение.

Брегът на потока беше стръмен и край водата имаше дървена ограда. Такър слезе долу с мръсните дрехи в ръце и се върна да помогне на Лора.

— Обърни се с гръб към водата и върви така, сякаш слизаш по стълби. Ще те чакам долу и ще те насочвам.

Водата бе бистра, по дъното блестяха малки, заоблени камъчета. Били нагази до средата на рекичката и извика към Лора:

— Ела тук да седнеш на камъните. Ще ти е удобно да си измиеш косата.

Мери погледна към Такър и тя кимна в знак на одобрение.

— Били, ела да ѝ помогнеш — извика тя.

Под грижовния поглед на Били Лора нагази до колене във водата.

— Как е ослепяла? — попита Мери. Дрехите вече бяха изпрани и съхнеха по храстите. Такър търкаше косата си с парче сапун.

— Не знам. Когато дойде във фермата, беше на шест години. Имаше белези по лицето и тялото. Мисля, че се е случило след жесток

побой, защото беше ослепяла неотдавна.

— Сигурно от удар в главата — отвърна Мери сякаш на себе си.
— Била ли е на лекар?

— Да, но той беше един стар пияница и не знаеше повече от мен.

Такър наведе глава да отмие пяната от косата си и не видя болезненото изражение върху лицето на Мери.

— Мамо, ние отиваме на тревата отсреща — извика Били, сочейки към другия бряг. — Ще набера на Лора от уния цветя.

— От онези цветя, Били — поправи го Мери. — Стой наблизко, да те виждам. Не отивай в храстите.

Отсрещният бряг беше обрасъл с тучна трева и големи жълти глухарчета. Лора прегазил реката, хваната за рамото на Били. Панталоните ѝ бяха мокри, а косата ѝ висеше на тежки кичури чак до кръста. Внезапно Такър се разтревожи и се огледа припряно наоколо. Не се виждаше жива душа. Зърна спокойното изражение на Мери и се отпусна. Чуваха се единствено бълбукането на потока и щастливият смях на Лора и Били.

С напредването на деня все повече жени идваха да перат. Мери и Такър седяха мълчаливо, сушаха косите си на слънце и наблюдаваха момчето и Лора на отсрещната поляна. Такър не забеляза дивия бик с извити рога, който изскочи от храстите, но Мери го зърна.

— Били! — изкрещя тя.

Огромният рогат звяр се затича до средата на поляната и започна да рие земята с копита. Такър забеляза най-напред осветените от слънцето мъхести остри рога. Животното завъртя глава и издиша шумно, бяла пяна капеше от ъглите на устата му. Мери веднага разбра, че бикът е болен от бяс и ще нападне. Били и Лора бяха на около петдесет крачки от него.

— Лора! Лора! Бягай! Бик! Бягай! — ужасени завикаха Мери и Такър.

Може би виковете на жените, които вече виждаха какво става, я объркаха или просто не можеше да разбере откъде идва командата, но Лора се затича в обратна посока, право към храстите. Спъна се, падна, но отново се изправи на крака.

— Такър! — извика момичето отчаяно.

— Спри, Лора! Спри! Отиващ в грешната посока! — изкрещя тя.

— Такър! — Жалният вик се чу отново.

Били се обърна и без да се колебае и секунда, се затича право към Лора. Бикът, изненадан от толкова много движение, се завъртя три пъти и спря.

— Стой, момче! — чу се висок дрезгав глас.

Рейф Бланчет прекоси тичешком потока и излезе зад бика. Беше със запретнати крачоли, гол до кръста. Размаха мократа си синя риза над главата си, за да привлече вниманието на животното. Спусна се към бика и застана между него и Лора.

— Не бягай, момиче! Нека първо му отвлека вниманието, после ти, момче, я грабваш и хуквате през потока.

Рейф продължаваше да размахва ризата.

— Иа! Иа! — крещеше той. Бикът следеше движенията му с кървясали очи. Рейф изтича надясно, размахвайки ризата пред себе си като плащ, и същевременно крещеше през рамо: — Движи се бавно, момче. Води момичето. Като обърна бика, бягайте през потока.

С разширени от ужас очи Такър следеше ту полуголия мъж, ту бика, Лора и Били. Бикът се канеше да атакува, бавно намаляваше дистанцията между себе си и мъжа. Рейф направи голям кръг, а Били се добра до Лора. Бикът зари с копита, наведе рога напред и се втурна към Рейф. Хвърли се там, където той бе стоял секунда преди да отскочи встрани. Животното завъртя глава и закачи с единия си рог ризата. После нападна отново, обърна се и поклати глава, сякаш да проясни погледа си. Ризата висеше край ухото му, а от устата му капеше слюнка.

Рейф запляска с ръце и закрещя, опитваше се да обърне бика още веднъж. Такър се спусна във водата, сграбчи Лора за ръката и двамата с Били затичаха през потока. Лора тичаше между тях. Рейф не смееше да откъсне поглед от бика и не разбра кога Били и Лора избягаха от поляната.

— Иа! — изкрещя той отново и плесна с ръце. — Грозен звяр такъв!

Побеснял от шума, бикът наведе глава и нападна отново, като премина на сантиметри от корема на Рейф. Той се обърна и видя как Лора и Били се катерят по отсрещния бряг. Само двете жени още бяха в потока.

— Бягайте! — извика Рейф и запляска с ръце. — Ако ви види, ще тръгне към вас.

Такър се огледа уплашено за помощ. Зърна мъж на кон малко по-надолу по течението. Ръката му лежеше спокойно на седлото. Мъжът наблюдаваше безучастно сцената. Беше Франк Парчър.

— Помогни му! — изкрещя тя, когато бикът нападна отново.

Рейф изчака до последно, преди да отскочи встрани, но острият рог разкъса панталона му и на бедрото му зейна дълбока рана. Внезапната болка го замая, той загуби равновесие и падна. Звярът усети, че е повалил противника си, завъртя се, наведе глава и нападна отново. Рейф се изправи, едва крепящ се на крака, и зачака. Знаеше, че не може да избяга, но можеше да отклони животното, което с всяка изминала минута се разбесняваше все повече.

Такър впери поглед във Франк. Той не помръдваше. Гледаше какво става край потока. Дори не направи опит да извади пушката си от калъфа.

Когато бикът нападна, Рейф се опита да отскочи на една страна, но дългият рог го закачи в ребрата и той се свлече на земята.

Такър гледаше с ужас как звярът приближава, чуваше пръхтенето му. Рейф лежеше неподвижен сред поляната.

Бикът размаха глава и синята риза се развя наляво-надясно. Заби копита в земята и отново се приготви за атака. Такър се хвърли напред, закрепя и размаха ръце, за да привлече вниманието му, но кървясалите очи на звяра виждаха единствено тялото в тревата.

И тогава проеча изстрел. Бикът се свлече на земята, улучен точно в момента, когато се готвеше за скок. Падна на колене. Чу се втори изстрел и Такър погледна към Франк. Той си стоеше безгрижно, както преди. Тя се обърна и видя Лукас на брега на потока, с пушка в ръка. Изчакваше да види дали се налага да стреля още веднъж. Бикът беше заровил десния си рог в пръстта, ризата висеше пред очите му. Помръдна няколко пъти опашка и безпомощно изопна крака, преди да грохне окончателно.

Такър се спусна задъхана към проснатия на земята мъж, Мери тичаше до нея. Спря ги строгият глас на Лукас.

— Чакай! — Той скочи от брега и прекоси тичешком потока. Приблужи предпазливо към животното. Такър обърна поглед, изпълнен с омраза, към мястото, откъдето Франк безучастно бе следил трагедията. Той бе изчезнал. Лукас насочи пушката към мъртвия бик и клекна до Рейф. Такър и Мери се появиха на мястото почти по същото

време. Лукас обърна мъжа по гръб. Мери приклепна на земята и веднага започна да опипва тялото за рани.

— Дайте ми ножа си — каза тя на Лукас, без да го поглежда. — Трябва да спрем кървенето.

— Можете да използвате ризата му. — Такър се запъти към мъртвото животно.

— Не, не го докосвай — пресече я Мери. — Не трябва да рискуваме тази пяна да попадне в раната. Подозирам, че бикът е бил болен от бяс. — Тя взе ножа от Лукас. — Иди оттатък и вземи от храстите ризата на Били. Бялата. — Говореше припряно, но явно знаеше какво прави.

От форта се стичаха хора. Такър грабна ризата от храстите и извика на Мустанг:

— Ранен е лошо. Намери нещо да го отнесем.

Отнесоха Рейф до фургона му на едно платнище. Мери бе превързала раните му, но докато стигнат до колата, ризата вече беше напоена с алена кръв. Свалиха задния капак и внимателно положиха ранения в постелята му. Такър и Мери останаха заедно в края на фургона.

— Ние ще се погрижим за него, госпожо — каза Мустанг.

— Не, аз ще се погрижа. — Мери каза това любезно, но твърдо.

— Няма нужда. Аз се грижа за ранените още от боя при Аламо.

— Мамо! — Били задърпа майка си за ръката.

— Иди да ми вземеш чантата, Били, и бохчата с чистите дрехи. — Тя гледаше Мустанг право в очите, докато говореше.

— Вече ги донесох, мамо. А също и превръзките. — Били й подаде една черна чанта и се обърна към Мустанг: — Майка ми беше най-добрата лекарка в цял Тенеси, господине. Само тя може да излекува господин Бланчет.

Мустанг понечи да отговори нещо, но от устата му не излезе нито звук. Такър се обърна смаяна към Мери. Тя вече се качваше във фургона с чанта в ръка.

— Ще имам нужда от помощта на Били. Той знае какво да прави. Трябва ми още някой да повдигне господин Бланчет. Ще ми помогнете ли, господин Мустанг? Трябва ми и малко уиски да промия раната. Такър, ще помолиш ли Лоти да стопли вода? Господин Стийл, всяко животно, което яде от трупа на бика, ще се зарази от бяс. Предлагам да

го заровим и да го покрием с камъни. Кажете на мъжете да не пипат тялото с ръце и да заровят ризата на Бланчет.

Мери даде нарежданията с такова спокойствие и увереност, че никой не посмя да ги оспори.

Лора стоеше край техния фургон и трепереше от уплаха. Госпожа Шафер и Бетси бяха при нея.

— Лора, добре ли си?

— Може би. Лоти отиде да ми донесе обувките и да вземе другите ни вещи. Дора казва, че господин Бланчет е ранен лошо. Казва още, че Мери била лекарка и че може да му помогне. Такър, вярно ли е? Никога не съм чувала за жена доктор.

— И аз не съм чувала, но, изглежда, тя знае какво прави. Лоти е тук. Лоти, те имат нужда от гореща вода. А Мустанг каза, че в колата с провизиите имало шише уиски.

— Има повече от едно шише — отвърна Лоти с отвращение. — Ще го занеса, после ще кипнем вода и ще приготвим вечеря. Кажи на оня крастав дърт койот да не се притеснява за яденето.

— Лора! — извика Бък и се затича към нея. Тя стоеше, здраво вкопчена в колелото на фургона, трепереща и раздърпана. Косата ѝ, все още мокра, висеше на сплъстени кичури, в които се бяха заплели треви и клонки. Бе пуснала навитите си крачоли надолу да скрие краката си, но прасците ѝ бяха разранени от катеренето по стръмния бряг и кървяха. — Лора!

Такър никога досега не бе чувала толкова много болка в един мъжки вик.

Бък се смъкна от седлото и се запъти към Лора. Хвана я за раменете и я привлече към себе си.

— Ранена ли си, моя любов?

— Бък! О, Бък! Толкова бях уплашена! — Лора обви ръце около врата му и се притисна плътно до него. Всички в лагера гледаха как той я прегръща здраво и ѝ шепне на ухото успокоителни слова. Внезапно Такър се почувства страшно самотна. За пръв път, откакто познаваше Лора, тя се бе обърнала към друг за утеха. Такър огледа тълпата. Част от жените ги наблюдаваха с копнеж в очите, други се усмихваха широко. Бък, изглежда, изобщо не се притесняваше от чуждите погледи. Той се пресегна, свали задния капак на колата,

повдигна Лора и я сложи да седне в края. После се наведе и взе краката ѝ в ръцете си.

— Пресвета Богородице! — промълви той.

— Бък, ще ти донеса малко вода — рече Лоти, връчи на Такър шише, запушено с коркова тапа и червен восък, и ѝ махна: — Ти по-добре занеси това. Бък ще се погрижи за Лора.

Когато Такър мина покрай фургона на Колинс, тя видя седналия с лице към колата Франк Парчър. Внезапно я обзе силен гняв. Изведнъж ѝ се прищя да запрати бутилката в лицето му. Момичето забави крачка, но се отдалечи на безопасно разстояние.

— Ти изобщо не възнамеряваше да му помогнеш! Пор такъв, по-долен си от змия — изсъска тя.

Той се захили:

— Защо да го правя? Защо да си хабя патроните за това нищожество? А иначе аз гледах да не се случи нещо лошо на женичката ми.

— Ти си звяр. — Котешките ѝ зелени очи проблеснаха от ярост. Ненавиждаше този мъж, който превърна живота ѝ в ад от деня, когато изскочи от тъмнината във форт Маккавет и я сграбчи. Тя продължи нататък. Ноздрите ѝ потреперваха, стегна се цялата. Като чу безгрижния му смях, внезапно ѝ се прииска да се обърне и да го убие.

Слънцето залезе. Над лагера се спусна тишина. След вечеря хората се събираха на малки групи и всички обсъждаха днешното произшествие — бягането на Лора и Били от побеснелия бик и смелостта на Рейф Бланчет. Дори семейство Тейлър дойдоха при общия огън. Алис, която бе по-напредничава, изобщо не се изненада, че сред тях има жена лекарка.

Такър седна при останалите край фургона с храната. Тя отказа да отиде до фургона на Бланчет по тъмно и помоли Дора Шафер да занесе вечерята на Мери и Били.

Бък изми разранените крака на Лора и ѝ даде да обуе нови чорапи, които ѝ донесе Лоти. После изчисти тревите и клонките от косата ѝ и ѝ подаде четката. След първоначалния шок да видят мъж да прави толкова интимни неща, жените постепенно се отдалечиха и престанаха да гледат към двамата. Когато се стъмни, Бък изнесе един съшит юрган и го сложи под едно дърво, така че Лора да може да се облегне на ствола му.

— Тъмно ли е вече, Бък?

— Да. Тъмно е.

— Целуни ме тогава веднъж.

— Веднъж ли? Мога да те целувам безброй пъти, ми куерида! — Каза го на испански и после повтори на английски: — Моя прекрасна любима.

В очите ѝ се появиха сълзи. Сърцето ѝ заби лудо. Едва не се задави от плач.

— Недей, Бък! Моля те, недей!

— Какво има, любима? Да не казвам, че те обичам и че ще прекарам остатъка от живота си с теб? Ще го извикам високо, ако това ще те убеди в истинността на думите ми. От днес нататък всеки вече знае, че те обичам. Сега зависи само от теб дали ще ме приемеш или не.

— Не мога да ти разреша да го направиш. Не мога да те оставя цял живот да ме водиш за ръка. Заслужаваш повече. Много повече от това, което може да ти даде едно сляпо момиче.

Той сложи пръсти на устните ѝ, погали я по бузата и продължи към ухото. Прегърна я през врата и я притисна силно към себе си.

— Ти заслужаваш повече, Лора. Не знаеш какво е да си метис. Повечето хора не ме уважават, за тях съм никой. Като моя жена те няма да зачитат и теб.

— Толкова е нечестно! Не ме интересува индианската ти кръв. Искам само да бъда с теб. Но се безпокоя, че ще ти бъда постоянен... товар.

— Искам да си останеш каквато си. За мен ти винаги ще си моята любима, с която ще прекарам живота си. — Той пое дълбоко въздух и въздъхна: — Чувствам, че излизам от ада, за да отида в рая. Не мога да те загубя!

— Не разбирам. Защо избра точно мен? — Думите изпревариха мислите ѝ.

— Повярвай, ми куерида. Ти си прекрасна! Не само ликът ти, душата ти е прекрасна. Ако ме приемеш, ще бъда най-щастливият мъж на света. — Той я прегърна и зарови устни в косите ѝ.

Лора се разсмя от сърце.

— О, приемам те, скъпи Бък!

Бък едва се сдържа да не я сграбчи в обятията си. Лора сияеше от щастие, а сладките ѝ, сочни устни се разтвориха и потърсиха неговите. Целуна я нежно, благоговейно, сякаш бе нещо крехко и съвършено. Тя обви врата му с ръце и се гушна в него. Облегна глава на рамото му и въздъхна.

Лукас се качи в добре подредения фургон на Бланчет. Под тежестта му колата се наклони на една страна и запалената газена лампа се плъзна по напречната греда, на която висеше. Били бе легнал на един сламеник, а Мери седеше на походен стол край постелята на Рейф.

— Как е той, госпожо Хук?

— Не мога да кажа, господин Стийл. Не вярвам, че ще умре от раните си. Ако умре, ще е от друго.

Лукас не каза нищо, но я погледна недоумяващо. Настъпи тишина и най-после продължи:

— Никога досега не бях чувал за жена доктор.

Мери смръщи вежди.

— Така ли? Сигурно си мислите, че ние не сме достатъчно интелигентни, за да учим медицина?

— Не съм казвал подобно нещо. Просто това е доста нетипична професия за жена.

— Не само вие мислите така. — Мери погледна спокойното лице на мъжа върху постелята. — Но аз не можех да оставя господин Бланчет да умре.

— Разбирам.

— Не, не разбирате. — Очите ѝ блеснаха гневно. — Едва ли ще разберете предрасъдъците срещу една жена, която предпочита типично мъжка професия. Учих в Шотландия, омъжих се там и със съпруга ми се върнахме в Америка, за да помогнем на съгражданите си. Установихме се в Охайо. Хората не ме приеха. Преместихме се в Тенеси. Там предрасъдъците имаха още по-дълбоки корени. Една бременна жена умря, но аз успях да извадя още живото бебе от корема ѝ. Въпреки че спасих живота на детето, те подпалиха къщата ми и убиха съпруга ми. Е, той бе пиян през по-голямата част от деня. Самият той беше лекар и не можеше да понесе, че жена му е по-способна от него. — Тя заговори с примирение: — Няма да подновя практиката си в Калифорния, господин Стийл, ако това ви притеснява.

Ще се омъжа за фермер и ще му бъда добра съпруга, ако създаде дом за сина ми. — Гласът ѝ отново бе спокоен и Мери гледаше Лукас право в очите.

— Моята работа е да ви отведа до Калифорния, госпожо Хук. Не мога да ви нареждам какво да правите, като стигнете там. Утре потегляме. Мислите ли, че трябва да оставим Бланчет във форта?

— Не. Били и аз ще останем при него и ще караме фургона.

— Един от конярите може да кара колата му за няколко дни, но ако възстановяването му продължи повече, ще трябва да го оставим. Не мога да отделия нито един коняр, след като преминем форт Стоктън.

— Кора Лий може да кара нашия фургон — заинати се Мери. — Били и аз оставаме с господин Бланчет.

— Вие не сте задължена да се грижите за него, госпожо Хук.

— Не, длъжна съм. До десет, дванадесет дни ще се разбере дали господин Бланчет се е заразил от бяс от слюнката на бика. Тогава ще трябва да го... застреляме. — Лукас зяпна от изненада. — Ще трябва да го застреляме или да го вържем за някое дърво да умре от изтощение. Не мога да му причиня това след всичко, което стори за Били и Лора.

— А възможно ли е това да се случи?

— Възможно е. Раните му доста кървяха и аз се надявам, че ще се възстанови напълно, но отказвам да го оставя в чужди ръце. Освен това тук никой не е запознат с тази болест.

— Ще направим, както казвате. Искате ли някой да язди с вас?

— Не. Ние с Били ще се справим. По-добре ще е другите да не знаят подробности за състоянието на Рейф.

— Добре. Искате ли да поседя при него, докато си свършите някоя лична работа.

— Благодаря. Трябва да взема някои наши вещи. Няма да се бавя.

Мери излезе от фургона и се стегна, за да посрещне погледите на жените. Вече всички знаеха, че тя е една от онези странни същества — жена доктор. Такър я посрещна и двете се отправиха към фургона с провизиите, където се бяха събрали почти всички.

— Как е той, Мери?

Хората мълчаливо изслушаха думите ѝ. После изведнъж всички заговориха в един глас. Ако Рейф беше героят, който спаси Били и

Лора, то Мери бе героинята, спасила Рейф. Радущият им прием изненада Мери.

— Как е Лора? — попита тя, след като се отърси от първоначалното изумление.

— Хм! — обади се Лоти. — Бък се грижи за нея. Подозирам, че май ще имаме сватба още преди да сме стигнали в Калифорния.

[1] Камък в графство Корк, Ирландия, който дарявал на докоснатите го дар слово. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Такър се обърна назад и видя как форт Ланкастър изчезва сред ранното светло утро. Огромното червено кълбо, което се търколи на източния хоризонт, предричаше още един горещ сух ден, също като предишните два. Две кошути и един елен стояха на близката височина. Няколко птички се обаждаха и пърхаха из високата трева, безразлични към фургоните, които прекосяваха добре отъпкания път към река Пекос. Те изкачиха един стръмен хълм, после се спуснаха към долината край брега на реката. Това беше единственото място на мили разстояние, където брегът не беше скалист и стръмен.

Симпатичен мъж на неопределена възраст караше сала. Той едва скри изненадата си, като видя толкова много жени, придружени само от няколко мъже. Превозиха фургоните по два на курс, като пред всеки впряг имаше по един мъж. Такър и Лора преминаха сред първите. Като акостираха, Такър отби мулетата встрани, за да може и другите фургони да преминат по пътя. Този ден тя се боеше, както никога досега. Сама с Лора, почти накрая на колоната, само с фургона на Колинс след тях, тя знаеше, че още преди да превали денят, Франк Парчър ще я посети.

Малко след пладне керванът отново се разтегна в колона. Лора я заливаше с въпроси за това какво става и въпреки че на Такър хич не ѝ беше до приказки, разговорът я разсейваше през по-голямата част от времето. Видя Франк само веднъж, когато излезе да прибере Блу, който се разхождаше на каишка край фургона. Парчър мина покрай нея и ѝ хвърли циничен поглед. Не спря при нея и тя благодари горещо на Бог за това.

Лора кипеше от въодушевление. Припомняше си всяка секунда от срещата си с Бък предишната нощ. Страшно ѝ се искаше да сподели с Такър щастието си, но се сдържаше. Дружката ѝ не беше в настроение и можеше да каже нещо, което Лора не искаше да чуе. Така че тя реши да пази малката си тайна още известно време.

Към средата на следобеда Парчър се появи, яздейки край фургона. Следваше ги мълчаливо, без да каже дума, но настойчивият му поглед накара Такър да потръпне от ужас. Тя избягваше погледа му. Лора също усети чуждото присъствие и се умълча.

През целия следобед Такър се опитваше да кара впряга възможно най-близо до предната кола. Обикновено разстоянието между колите трябваше да се равнява на две или три дължини на фургона, а ако е прашно, на двеста стъпки. Такър се бе стегнала на капрата и се правеше, че не забелязва ездача край колата.

Не разбра кога Парчър изчезна. Когато се престраши да погледне встрани, видя как Лукас и Бък се приближават към тях.

— Кой яздеше с нас? И кой идва сега?

— Скаутът от другия керван — отвърна Такър безгрижно, — а сега Бък и Лукас приближават към нас.

— Надявам се, че ще спрат.

— Аз също — отвърна Такър и наистина силно го желаше.

— Какво си мислиш, че правиш, като тикаш мулетата във фургона на Лоти? — Думите на Лукас я подразниха, но бяха толкова близо до истината, че Такър едва успя да сдържи усмивката си.

Бък обърна коня, за да се приближи към Лора.

— Лора, ела да пояздиш с мен. Земята е равна и не е горещо.

— Обичам да яздя Долоридо. Но първо ще сложа Блу в кутията му. Когато не яде — спи.

Такър се стегна, за да не разбере Лукас, че тя се страхува да остане сама. Той я погледна отблизо. О, боже, помисли си тя. Той си мисли, че аз не искам Лора да отиде с Бък! Само ако можех да му кажа, че ужасно ме е страх да остана сама с този отвратителен мъж!

— Дали на капрата ще има място за мен, учителко? Ще покарам малко впряга, за да си починеш.

Такър спря мулетата. Бък свали Лора и я взе в скута си, а Лукас привърза коня си за фургона и се качи до нея. Потеглиха отново, Лукас хвана поводите и изведнъж денят сякаш стана по-светъл. Той дръпна мулетата и увеличи разстоянието между двата фургона, но сега вече това нямаше значение.

— Как си, Червенокоске Такър?

— Добре.

— Само това ли ще кажеш? Добре?

— Сега се чувствам прекрасно — отвърна тя с възбудено сърце и светнали очи.

— Това е моето момиче. — Лицето му разцъфна в усмивка и на страните му се появиха трапчинките, които тя толкова харесваше. Изведнъж той се замисли. — Изглеждаш уморена и имаш сенки под очите, а преди ги нямаше. Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Добре съм. Не спях добре предишната нощ. Нали разбираш, от възбуда. След всичко, което се случи с Лора и Били, след раняването на Рейф и разкритието, че Мери е лекар.

— Сигурна ли си, че това е всичко? Че не става дума за Лора и Бък?

Такър стисна устни упорито и придоби надменно изражение.

— Не мисля, че Лора ще се вслуша в думите ми.

— Бък иска да се ожени за нея — каза Лукас простичко.

Такър си пое въздух.

— Никога не съм предполагала, че ще иска да се ожени за нея — призна тя. — Знам, че я харесва. Вчера го доказа.

— Той не просто я харесва. Обича я. Исква да се ожени за Лора и да се грижи за нея до края на живота си.

Такър мълча доста дълго време, преди да изрече:

— Лора е млада и хубава, и... невинна. Разбирам защо Бък се е влюбил в нея, но няма ли след време да му омръзне да води след себе си сляпа жена?

— Сигурна ли си, че не се безпокоиш заради индианската му кръв? — Лукас се загледа в равното поле пред тях.

Такър потрепери от думите му, бяха толкова близо до истината — това не бяха лични предразсъдъци, а фактите от действителността.

— В Арканзас метисите не се сближават с белите, а с червенокожите. Не зная как е в Калифорния. Лукас, ако трябва да бъда честна, притеснявам се за бъдещето на Лора с Бък.

Лукас изплющя с камшика по гърбовете на мулетата и отвърна:

— И в Калифорния е така. — И продължи с тъжен глас: — Почто, не се сближават с някои бели. Дядото на Бък е един от тях. Опърничав датчанин, дошъл преди години на борда на търговски кораб, получил земя от мексиканското правителство, сега преуспял фермер. Дъщеря му, негово единствено дете, се влюбила в метис и избягала с него. Когато старецът ги намерил, тя била бременна с Бък.

Щом се родило детето, дали го на едно мексиканско семейство за отглеждане. Бък е четвърт индианец, а не метис. — Той спря, сякаш да потвърди думите си. — Години наред дядото не го е допускарал в ранчото си, но го пратил да учи в основното училище. Там Бък разбрал, че го възприемат като индианец. Затова забегнал в планините да живее при индианците. Там го срещнахме аз и баща ми.

— А майка му не го ли е искала?

Лукас вдигна рамене.

— И да го е искала, не е имала куража да се опълчи срещу баща си.

— Какво е станало с бащата на Бък?

— Не се знае, но Бък предполага, че е станал пират някъде по чуждите морета.

— Дядо му жив ли е още?

— Беше жив, когато напуснахме Калифорния. Повика Бък малко преди да заминем, но той отказа да отиде.

— А майка му?

— Не знам дали е още жива. Преди няколко години придружих Бък до ранчото да види майка си. Той се бави в къщата около половин час.

— И?

— Никога не каза дума, а и аз не питах.

Такър се почувства объркана. Не искаше съчувствието ѝ към Бък да повлияе на отношението ѝ към връзката му с Лора.

— А къде ще живеят? — попита тя след известно време.

— Бък иска да намери някое добро място и да си построят малко ранчо. И двамата го искат. Чакат ни усилна работа и тежки години, но мисля, че ще се справим. Такър, страхуваш ли се от това? Никога не съм мислил да живея в град.

— Искам да бъда с теб, където и да си, Лукас — отвърна тя тихо.

— Не мислиш ли, че и Лора смята така за Бък? — попита той спокойно.

— Предполагам. Дори знам, че е така, но това не значи, че той е най-подходящият за нея — заинати се тя.

Денят напредваше. Огромни бели облаци, водени от южните ветрове, се кълбяха над главите им и облекчителната им сянка ги спасяваше от жаркото слънце. Пейзажът бе леко хълмист.

— Иска ми се да яздиш с мен всеки ден — рече Такър пламенно.

— Скоро компанията ми ще ти омръзне.

— Винаги мога да си намеря причина — подразни го тя.

Лукас се усмихна.

— Имаше си доста аргументи, когато се срещнахме за пръв път. Мислех си, че си най-красивата жена, която съм виждал, и най-опърничавата. Все още мисля, че си красива.

Такър се протегна и го бодна по рамото. Той хвана пръстите ѝ.

— Чудя се какво ли биха направили мулетата, ако те целуна?

— Ще извърнат глави, глупчо.

Той я дари с една бавна, сладна целувка, а тя положи глава на рамото му.

Малко по-късно, когато видя Бък и Лора да се връщат, Такър каза:

— Не ми се ще да се връщаме на края на кервана.

Лукас я погледна въпросително, но известно време не отговори нищо.

— Тази вечер, като подредим колите в кръг, ще накарам Мустанг да си смените местата.

— Няма ли да е твърде очебийно?

— На кого му пука?

Пътуването до форт Стоктън бе най-дългата и нещастна седмица в живота на Такър. Непрекъснато бе под напрежение дали Франк Парчър не я следи и все внимаваше да не остава сама, дори до тоалетна отиваше с Лоти, Мери или някоя от другите жени. Буца бе заседнала в гърлото ѝ и почти не можеше да се храни от притеснение. За разлика от Такър Лора цъфтеше. Слънцето и вятърът я разхубавиха, изостриха усещанията ѝ, а любовта към Бък я превърна от момиче в жена с всички чисто женски желания. Всяка вечер той идваше да поседи при нея, а Такър използваше това време да пише в дневника, понеже знаеше, че Парчър няма да се появи, докато Бък бе наблизо.

Форт Стоктън бе като оазис в пустиня. Керванът се измъкна от безводната гореща прерия и навлезе под дебелите сенки на дъбова гора. И тази вечер Бък изведе Лора на разходка, а Такър взе дневника със себе си, за да пише на светлината на лагерния огън.

18 май

На път сме вече повече от месец и тази вечер стигнахме форт Стоктън. Постройките са от варовик и кирпич. Открит е през март 1859 година. Според сержант Малоун тук имало голям извор, единствения на мили оттук. Команчите винаги са смятали това място за своя територия и на мен ми става мъчно, като си представя, че вече не могат да идват тук. Войниците няма вече да ни ескортират. Капитан Дойл и хората му са разпределени тук за постоянно. Ще се движим по маршрута на пощенския дилижанс, покрай изоставените станции. Така бих искала да знам какво ни чака занапред.

Лукас се притесняваше за много неща. Успя да намери само трима мъже, на които можеше да се довери за това пътуване на запад, а му трябваха четирима. Мулетата, копито купи, не бяха толкова млади, колкото искаше. Отис Колинс мрънкаше, че иска да останат във форта още няколко дни, а Мери Хук му съобщи, че Бланчет го тресе. Освен всичко това се безпокоеше и за Такър. Тя вече не беше онова живо момиче, което слезе на спирката във форт Уорт — с палави пламъчета в очите и предизвикателно вдигната брадичка. Тя твърдеше, че не е болна, но ядеше малко и чертите ѝ се изостриха от слабост. Зелените очи, които тогава го заплениха, вече не искряха, а сочните ѝ, меки устни потреперваха в пресилена усмивка.

Дали не изпитваше колебание да слее живота си с неговия? Дали не съжаляваше, че е прибързала да му открие любовта си? Изглежда, се бе примирила с бъдещата женитба на Лора с Бък, дори на моменти се радваше за тях, значи това не можеше да бъде причина. Трябваше да ѝ даде повече свобода, реши Лукас, да я облекчи при взимането на решението дали да се омъжи за него или не. О, боже, дано не това е причината за нейните терзания! Но най-напред задълженията, стегна се Лукас. Трябваше да подкара този керван.

Мустанг с помощта на Лоти подреждаше новите провизии във фургона. Лукас започна обиколката си оттам.

— Взехте ли всичко необходимо?

Лоти отговори:

— Да, вземем последните сушени праскови и ябълки. Трябваше да видите как им светнаха очите на ония, когат' Мустанг им размаха среброто под носа.

— Вярно ли е, Мустанг?

Старецът плю в прахта. Преди да успее да отговори, Лоти се обади:

— Да, вярно е.

— Мустанг, ако се нуждаеш от помощ за смазването на колелата, свирни ми.

— Той никога нищо не прави като хората, само се мотае наоколо — отсеке Лоти.

Мустанг вдигна рамене.

— От цял ден плямпане т'ва бяха най-смислените приказки. — Той нахлупи омазнената си шапка ниско над очите. — Тогава ще оставя всичко на тебе, Лоти. Макар че т'ва изобщо не е женска работа — рече това и изчезна.

— Хм — каза Лоти. — Мъжете понятие си нямат как се подреждат провизии.

— Лоти, ти си права — обади се Лукас и се подсмихна. — Разчитам на теб да държиш Мустанг под око — добави той и продължи между фургоните.

— Така и ще направя, Лукас. Ще го следя.

Мери седеше на съваем стол край фургона на Бланчет. Били разхождаше на каишка кафеникаво — бялото кученце на Рейф.

— Добър вечер! — поздрави Лукас. — Били май е доста запален по кутрето.

— Да — отвърна тихо Мери. — И компанията на Бланчет му допада.

— Как е той?

— Раните му заздравяват добре. Днес дори седна на капрата за малко. Много е горд — каза тя и се усмихна, толкова рядко се усмихваше. — Неприятно му е, че не може да се справя сам.

— Разбирам го. Още ли вдига температура?

— Не е висока, типична е за такива случаи.

— Мустанг ще намине да смаже колелата.

— Много мило от ваша страна, господин Стийл. Господин Бланчет се притесняваше, че не може да ги смаже сам. Оценява и

помощта, която му оказват конярите, като му помагат с мулетата.

Лукас махна с ръка и попита:

— А... за другото?

— Ще стане ясно след шест-седем дни.

— Изпратете Били да ме уведоми, като разберете. Моля се на Бога да не се наложи, но ако все пак се случи, аз ще се погрижа за това, госпожо Хук. Вие направихте толкова много за него.

— Благодаря. Надявах се, че ще го кажете. Ако не се бях отзовала, щях да изневеря на всичко, на което са ме учили и в което вярвам.

Лукас видя твърдостта в тези тъмни очи, видя един силен характер. Преди той не беше обърнал внимание на това. Сега осъзна, че фермерът, който я вземе за жена, ще бъде щастливец. Откакто тръгнаха на това пътуване, уважението на Лукас към жените се увеличи многократно. Всички до една бяха готови да носят товара си. Дори Кора Лий, която пренебрегваше нарежданията на Лоти, караше сама фургона си и се грижеше за мулетата.

— Ще потеглим на зазоряване, както обикновено. Оттук нататък ще броим всяка миля. — Лукас понечи да си тръгне, но се обърна назад: — Разбрах, че Колинс се заяжда с вас. — Тя вдигна вежди, но не каза нищо. — Чата има очи и уши навсякъде — поясни Лукас.

— За мен това не е нещо ново, господин Стийл. Двамата с Били сме наясно, че на тая земя има невежи и тесногръди хора и че предразсъдъците им са техни, а не наши проблеми.

Лукас поклати глава, удивен от изказването ѝ.

— Госпожо Хук, доктор Хук, вие ме изненадвате. Приятна вечер!

— Приятна вечер! — Мери го проследи с поглед, очите ѝ се усмихваха, иначе умисленото ѝ лице се отпусна, чувстваше се почти щастлива. След секунди обаче изражението ѝ отново стана мрачно, замисли се за Рейф Бланчет. Никога досега тя не бе срещала мъж, който проявяваше такова разбиране, имаше толкова разностранни интереси и бе жаден за знания. Каква ужасна загуба щеше да е, ако този човек трябваше да умре.

Лукас спря при фургона на Тейлър.

— Хей, вие, готови ли сте да потеглите утре сутрин?

Алис Тейлър, студена и недостъпна, сякаш излизаше от дворец, остави съпруга си да отговори. Той я погледна, както правеше винаги.

Тя избегна погледа му, както обикновено, за да го принуди да поеме инициативата, с надеждата, че той ще прояви някакво усилие.

— Да, разбира се. Госпожа Тейлър и аз... поговорихме и... — Гласът му потрепери и той погледна към жена си. Тя вадеше носна кърпичка от джоба си. — Идваме с вас, господин Стийл, въпреки че Колинс ни придумва да останем тук и да чакаме някой друг керван. — Тонът му бе твърд и уверен.

— Радвам се да го чуя, Тейлър. Щастлив съм, че ще сте с нас. Джеръми е добър син, чернокожото момче Попи също ви слуша. Търговецът има добра стока, ако имате нужда от още провизии.

— Госпожа Тейлър и Джеръми се погрижиха за това, докато ние с Попи смазвахме колелата.

Гласът на мъжа звучеше поверително. Лукас погледна към Алис. Тя гледаше съпруга си с нескрита гордост. По време на това пътуване научих толкова неща за жените, помисли си Лукас, които не бих научил за сто години. Алис бе още една жена, достойна за уважение.

— Как е господин Бланчет тази вечер? — Алис Тейлър заговори със странен, непознат на Лукас източен акцент, но звучеше приятно.

— Доктор Хук ми каза, че раните му заздравяват. — Вече за втори път наричаше госпожа Хук доктор, при това изобщо не се затрудняваше да го изрече.

— Тя е забележителна жена. Каза ми, че е завършила медицинския колеж в Единбург, Шотландия. Нашият лекар във Филадельфия е учил там и ни разказваше колко е трудно на всички, които търсят признание за лекарските си умения. Ние сме щастливци, че тя е сред нас.

— Така е. Е, аз трябва да вървя. Приятна вечер, госпожо Тейлър. — Лукас докосна периферията на шапката си в знак на уважение и си тръгна.

Колинс бе изтеглил фургона малко по-надалеч от останалите. Колата и всичките му вещи, както и той самият, бяха занемарени. Платницето висеше и зееше, жена му седеше на паянтов стол. Всичко сякаш бе пред разпадане.

— Добър вечер, госпожо.

Ема Колинс погледна към Лукас и отвърна очи. Държеше момиченцето в скута си. Детето спеше на рамото на майка си.

— Добър вечер!

Той едва чу гласа ѝ. Имаше измъчено лице, от ъгълчето на устата ѝ се подаваше пръчка енфие и тъмнокафява струйка се спускаше по брадичката ѝ. Вееше на малката с периферията на бонето си. Лукас се канеше да попита за съпруга ѝ, когато чу зад себе си мъжки глас.

— Искаш ли нещо, Стийл?

Всичко в този мъж дразнеше Лукас — от враждебното му държане до домашните му панталони, които упорито отказваха да стоят на кръста му, тоест около закръгленото шкембе, и висяха немарливо на тирантите. Той ги подръпна, сякаш така изразяваше независимостта си.

— Чух, че сте решили да останете тук и да чакате друг керван. Ние потегляме утре. Желая ви късмет, на вас също, госпожо. — Лукас погледна онемялата жена и я съжали.

— Задръж, Стийл. Още нищо не съм решил. Ние с Тейлър и Бланчет вървим заедно. Нали ще дойдеш да ни кажеш, като тръгвате утре?

Лукас се обърна, изпитваше силно желание да забие един юмрук в лицето на Колинс.

— Семейство Тейлър и Рейф Бланчет вече казаха думата си. Вие отговаряте за себе си. Спрях само от уважение пред жена ви. А сега имам по-важна работа от това да седя да се заяждам с вас.

Той тръгна, но тежката ръка на Колинс се стовари върху рамото му. Лукас мигом се завъртя. Вдигна юмрук и фрасна Отис по челюстта. Направи го по инстинкт. Онзи наклони глава надясно, отстъпи няколко крачки назад, преди да успее да си възвърне равновесието. През това време Лукас се приближи към него и го сграбчи за ризата.

— Никога повече не ме докосвай с лапите си, нищожество такова, или ще ти откъсна главата! — Погледът му би смразил кръвта на всеки човек, но Отис не беше от чувствителните. Той наведе глава напред като бик и се накани да нападне. Лукас заби юмрук в стомаха му, отблъсна го настрана и го удари в лицето. Колинс се олюля, но нападна отново. Засили се е вдигнат юмрук, но Лукас бе по-бърз и го цапна по устата. Дебеланкото се олюля на пети и захрачи кръв. Побеснял от гняв, той пак се нахвърли, но Лукас отскочи като котка и го удари с такава сила, че го запрати в прахта.

Колинс се претърколи, изправи се на колене, после бавно стъпи на крака. Лукас чакаше разкрячен, напълно спокоен.

— Не си чул последното — изрече Отис с надебелял глас.

— Слушам те.

— Нямахте право да ме удряш.

— Господине, господине, моля ви... — Госпожа Колинс се изправи, опитвайки се да удържи детето в скута си. Момиченцето издаваше слаби, подобни на котешко мяукане звуци. — Моята Моди е болна.

— Млъквай и се махай оттук, Ема.

Но госпожа Колинс уверено тръгна към Лукас, без да послуша мъжа си.

— Боли я коремът. Искам да я види тази... лекарка.

— Не, тая вещица няма да докосне детенцето ми! Ема, аз ти казах. — Мъст и омраза звучаха в гласа му, той втренчи зъл поглед в Лукас.

Жената сякаш повехна за миг, после внезапно се хвърли напред като настръхнала котка.

— Ти, влечуго такова! Ако оставиш детето ми да умре, ще ти прережа гърлото. Ти си само едно голямо плямпало, никаквец без капка мозък. Ще я заведа при докторката. Чуй ме добре, Отис Колинс, ако господин Стийл я помоли и тя се съгласи, ти няма да вдигнеш и пръст срещу нея!

— Жено, ти ме срамиш, като вървиш насреща ми, но аз ще ти одера кожата от бой!

— Ако вдигнеш камшика, ще ти пръсна шкембето — изсъска жената.

Тя едва удържаше детето, което се гърчеше от болки и свиваше босите си крачета.

— Моля ви, господине!

Детето крещеше от болка.

— Хайде, госпожо Колинс. Сигурен съм, че госпожа Хук ще ви помогне, ако може. — Той взе момиченцето на ръце.

Лукас видя Франк Парчър да излиза от тъмното и да слага ръка върху рамото на Колинс.

— Успокой се, Отис. Остави жената да опита да облекчи болките на детето. Няма да я нарани.

— Ако мислиш, че така е най-добре... Франк.

— Така е, Отис. И ще бъде най-добре, ако утре сутрин потеглим с кервана.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

21 май

Лагерувахме на два дни път от форт Стоктън. Наоколо са само равни прерийни полета: няма нито едно храстче или дръвче, фургонът на семейство Колинс още пътува с нас. Като напуснахме форт Стоктън, те изостанаха зад последната кола. Движим се по пътя на дилижанса. Не е много добър, но е за предпочитане пред голата прерия. Минахме покрай една от спирките — просто колиба от кирпич с кошара отзад, — един мъж и едно момче ни махнаха за поздрав. Нашият скаут язди всеки ден далеч пред нас. Рядко го виждаме, както и водача ни. Едва намират време дори за вечерята. Всички са доста напрегнати, откакто останахме без военния ескорт, но никой не се отпуска. Що се отнася до мен, чувствам се толкова отмаляла, че дори писането в дневника ми се струва непосилна задача.

Времето между залез-слънце и спускането на нощта минаваше бързо в прерията. Големи червени ивици пресичаха небето и ниско над западния хоризонт висяха розови облаци. Изведнъж захладня, без да се появи и най-малък полъх — нещо типично за прерията. Из лагера горяха огньове. Носеше се ароматът на готвено.

Такър и Лора се отправиха към фургона на Бланчет. Рейф и Били играеха шах, а Мери ги наблюдаваше мълчаливо. Рейф се изправи, като ги видя.

— Моля ви — каза Такър припряно, — не си прекъсвайте играта. Донесохме си одеяло, искахме само да поседим малко при вас. — Всъщност идеята беше нейна. Лора предпочиташе да седи близо до фургона им, в случай че Бък намери време да се отбие.

— Днес беше горещ пращен ден — рече Мери, когато момичетата се настаниха.

— Още си мисля за студения поток край форт Ланкастър — отвърна Лора с лека усмивка.

— На мен пък изобщо не ми се мисли за онова място — пресече я Такър. — Навярно и господин Бланчет е на същото мнение.

— Не знам за какво става въпрос, госпожице Хюстън. Заради този бик аз се запознах с доктор Хук и Били. И... мисля за Били. Той щеше да си въобразява цял живот, че е световен шампион по шах.

Изглежда, стеснителността на Били бе изчезнала, защото той се обади:

— Ти не ме биеш всеки път.

— Още не — подразни го Рейф. — Но след няколко седмици ще видиш.

Такър придърпа крака под полата си, сви колене и се загледа в мъжа и момчето. Тя е хубава, самотна и тъжна, помисли си Такър за Мери. Погледна към Рейф и започна да го изучава. Неговите очи бяха тъмни, а на Лукас бяха светли. Мъжът беше висок и слаб. Лукас също беше строен и слаб, но се носеше по-различно. Тя се обърна и видя, че Мери я наблюдава.

— Момичето на Колинс оправи ли се вече? — опитваше се да избие Лукас от съзнанието си и да избяга от чувството на тъга, което непрекъснато я преследваше.

— Малката не беше ходила по голяма нужда от цяла седмица. Яде само бисквити. Господин Бланчет беше така добър и ми даде малко сушени плодове за госпожа Колинс. Обясних й, че детето се нуждае от свежа храна и плодове.

— Учудих се, че господин Колинс й разреши да доведе момиченцето на преглед при вас — рече Такър с нотка на презрение.

— Мисля, че нямаше друг избор.

Мери и Били спяха под фургона. Такър забеляза добре скованите скари, сламениците до тях и завесите, готови да скрият спящите от чуждите погледи. Зачуди се какво ли е депресирало така жената на Рейф, че да посегне на живота си. Имала си е удобен фургон и грижовен мъж. Какво повече е искала?

Нощта се бе спуснала ниско над тях. Нямаше звезди. В лагера бе тихо. Повечето от жените бяха уморени и си легнаха рано. Само

мъжете будуваха край товарния фургон в очакване да застъпят на пост и пиеха силно черно кафе. Дори Мери и Били се приготвяха да си лягат.

Такър се прозя широко и въздъхна.

— Лора, ще си лягаме ли?

— Таки, ти върви. Аз ще почакам още малко.

— Съмнявам се, че Бък ще дойде тази вечер, Лора. Хайде да си лягаме. — Такър се опита да скрие нетърпението си.

— Той каза, че ще дойде. Значи ще го стори — настояваше Лора. — Ти върви да спиш.

— Ще чакам с теб. — Тя се молеше Бък наистина да не идва, защото щеше да отведе Лора нанякъде и тя щеше да остане сама.

— Такър, изглеждаш уморена. Върви да спиш. Аз ще се оправя.

— Казах, че ще чакам. — В гласа ѝ личеше раздражение и тя се ядоса на себе си. Но нямаше да се качи сама в този фургон, зарече се тя. Нямаше!

— Има ли причина да не искаш да ме оставиш сама? Преди имаше.

— Е, сега няма. О, моля те, Лора. Не ми се говори за това.

Когато Бък се появи от храстите, сърцето на Такър така подскочи, че си помисли, че ще припадне. Беше благодарна на тъмнината, че скри уплашеното ѝ лице.

— Добър вечер!

Лора се изправи.

— Знаех си, че ще дойдеш. Казах на Таки, че ще се появиш.

Бък не ѝ каза, че се е забавил, защото е следил съмнителни хора, които се движат зад тях. Не беше сигурен дали преследваха кервана, или просто пътуваха в същата посока. Тези ездаци не му харесаха и той бе уведомил Лукас. Но това се бе случило през деня, а сега беше вечер и Бък искаше да се наслади на краткото си време, прекарано с Лора.

— Яздих доста дълго. Мислех, че вече си си легнала.

— Вечерял ли си?

— Не, моя любов. Ела и седни до мен, докато се храня.

На Такър ѝ прилоша. Няколко дни успяваше да не остава сама, за да не може да я приближи Парчър, а сега Лора я изоставяше.

— Вече можеш да си лягаш. Не се притеснявай за мен — каза Лора през рамо и се отдалечи с Бък под ръка.

Внезапно краката ѝ се подкосиха и цялата се разтрепери. Препъвайки се, тя стигна до фургона им, взе един сгъваем стол и седна на десет крачки пред колата. Мина доста време, преди да започне да мисли трезво. Реши, че това е най-безопасното място за нея. Франк Парчър не би се осмелил да я нападне в тъмното. Беше глупачка, че не намери някакво оръжие за защита. Утре сутрин, зарече се тя, ще си намери дълга остра кама, ако трябва, ще я открадне.

Беше много тихо. Нищо не помръдваше. Отдясно Такър виждаше отблясъците на лагерния огън и наклекалите около него мъже. Олекна ѝ малко. Спомни си за форт Смит. В лагерните вечери по улиците горяха огньовете, хората седяха край праговете, други се разхождаха по тротоарите. Чуваха се музика и смях, някой притичваше до магазина за дантели и конци.

Някъде далеч се чу воят на койот и я върна към действителността. Звучеше толкова самотно. Такър мярна сенките на мъжете около огъня. Въпреки че нищо не помръдваше и не се чуваше нито звук, изведнъж почувства някакво напрежение и в следващия миг скочи отчаяно.

— Мен ли чакаш, красавице?

Такър замръзна от ужас. Не беше усетила нищо, а гласът звучеше точно зад гърба ѝ. Опита се да се изправи, но седна отново, решена да не мръдне от мястото си.

— Изчезвай! — изсъска тя. — Махай се от мен!

— Май те изненадах, а? Все ме държеше настрана, като се залепваше за някого — засмя се той гърлено. — Никой не може да те опази от мен, красавице. Ти си моята жена.

— Не съм твоя жена. Можеш да бъдеш сигурен!

— Само едно нещо е сигурно — смъртта.

— Да, ти ще си мъртъв, ако не ме оставиш на мира. — Такър не се обръщаше назад. Помисли си, че може би е трябвало да премести стола още по-далеч от фургона.

— Аз не ти трябва мъртъв. — Смяхът му постепенно изгони страха ѝ и го замени с гняв.

— Махай се от мен или ще викам!

— Не, няма. Ще си помислят, че си полудяла, и ще те вържат. Нали е безсмислено просто да си седиш и да крещиш. Но ако се развикаш, ще започна да следя сляпото девойче. Няма да ми бъде трудно да я отмъкна в тъмното. За нея ще е все едно.

— Ако я докоснеш, Бък ще те убие.

— Ако аз не го убия пръв. Лесно ще е, нали язди по цял ден сам.

— Какво чакаш тогава? Защо не изчезнеш и не се захванеш с мръсните си планове?

— Ти май си ми ядосана, красавице? Чакаш да дойда между хубавите ти краченца? Аз не бързам. Вече те опознах и знам що за стока си. Заслужава си чакането.

Такър онемя от ужас и гняв, задето стоеше там, в тъмното, и й говореше по този начин. Знаеше, че сега омразното му лице е ухилено. Тази усмивка, която я вбесяваше. Идеше й да му пръсне главата.

— Нищо ли няма да кажеш, а, красавице? — Не думите, а гадният му смях я предизвика.

Обърна се назад с лице към фургона. Не виждаше нищо, но знаеше, че той е там.

— Да, ето какво ще ти кажа — изрече тя с доста спокоен тон. — Ще те убия. Повече от сигурна съм, че ще го сторя.

— Точно това исках да чуя. Двамата с теб ще се разберем. Нямам намерение да...

— Ти ли си, Франк? — прекъсна го дрезгав глас. — Защо се забави толкова? Чаках те.

— Идвам. Ти върви. Аз ще те настигна.

— По-добре ела. Оня шибан водач ще дойде да провери дали сме на пост. Нямам намерение пак да ми се нахвърли — изръмжа Отис и се затътри нанякъде.

— Онзи водач още доста време няма да се появи на проверка. Тая Кора Лий знае добре как да забавлява един мъж. Сигурна ли си, че искаш да си тръгна, красавице? Наистина ли?

Такър седеше с вкопчени една в друга ръце и мълчеше. Гледаше в тъмнината, където предполагаше, че е той. Изминаха няколко минути и тя разбра, че си е тръгнал. Защо бе толкова сигурен, че Лукас няма да мине да провери този пост?

Тя стисна зъби и се опита да прогони от съзнанието си чувството на огромна ревност. Лукас не би го... не и с Кора Лий. Въпреки че

затвори очи и се опита да не си ги представя заедно, една ясна мисъл проряза съзнанието ѝ и въпросите заваляха един след друг.

Какво толкова се беше случило между тях двамата, че тя можеше да бъде убедена в чувствата му? Че бяха прекарали една нощ заедно, не можеше да бъде причина. Тя си беше повярвала, че той е мъжът, с когото би могла да бъде щастлива — но всъщност едва го познаваше. Дори и да успееше да се измъкне от Франк Парчър и да оцелееше до Калифорния, как можеше да бъде щастлива, ако се съмнява, че Лукас не е този, за когото се представя: мъж, който желае само една жена, с която да създаде дом и деца. Ако това нямаше да се случи, по-добре да знаеше отсега.

Тя се изправи сковано, краката ѝ бяха изтръпнали. Вече не се боеше, че Парчър може да я свари сама. Само една мисъл се бе загнездила в съзнанието ѝ. Трябваше да разбере.

Такър се отправи към огъня, където Мустанг правеше още кафе. Беше напълнил тенджерата с вода и изчегъртваше утайката, преди да напълни съда с ново кафе.

— Мустанг, къде мога да намеря Лукас?

— Трябва скоро да се върне, госпожице.

— Трябва ми сега. Моля те... кажи ми къде е.

Нещо в гласа ѝ го накара да се взре в очите ѝ. Нещо е станало, първо Кора Лий, а сега и тази.

— Е, добре. Тръгни покрай товарния фургон и навън, към прерията. Трябва да е някъде там, на около стотина крачки. Ако не го видиш, ще зърнеш коня му.

— Благодаря ти. — Тя се обърна и остави Мустанг да клати глава от почуда.

Като стигна до товарния фургон, Такър се обърна. Очите ѝ не бяха привикнали към тъмнината. Тръгна напред, като броеше крачките. Още преди да забележи смътните очертания на коня, тя чу потропването на копитата. Още няколко крачки и зърна шапката на Лукас. Той застана пред коня си. Не беше сам. Кора Лий стоеше плътно до него и тя долавяше гласовете им. Не можеше да различи какво си говорят, но не можеше да сбърка щастливия смях на Кора Лий.

Значи е истина! Такър се смая. Ударът бе толкова силен. Тя гледаше встрещена как Кора Лий се отдалечава от Лукас, после отново

го доближава. Видя как Лукас я хваща за ръка и осъзна колко безнадеждна е била любовта ѝ към този мъж. В отчаянието си тя се бе надявала, че Парчър я лъже. Но и сега ли да не вярва на собствените си очи?

— Връщай се, Кора Лий — казваше ѝ Лукас. — Ще дойда при теб сутринта.

Думите достигнаха до ушите на Такър и тя разбра, че трябва да запази достойнството си. Обърна се мълчаливо и се върна по обратния път. Мина покрай Мустанг с високо вдигната глава.

— Такър, намерихте ли го?

— Не, утре сутринта ще говоря с него. Лека нощ, Мустанг!

Стигна до фургона и се облегна премаляла на дъските. Кой знае как тя разбра, че Кора Лий се задава насреща ѝ и че знае, че Такър ги е наблюдавала. За нищо на света нямаше да се прибере във фургона и да остави Кора Лий да си мисли, че се бои от нея.

— Добър вечер! — изчурулика Кора Лий. Спря и вдигна бавно ръце нагоре, като протягаща се котка. — Няма нищо по-хубаво от това да се поотпуснеш малко с мъж преди лягане. — Разлюля подканящо снага: — И ти не би имала нищо против, нали? Вие двамата не смятахте ли да се жените или?...

Такър отчаяно се опитваше да намери подходящ отговор, докато си мислеше, че навярно никога няма да преживее това унижение.

— Дали имам нещо против? Да. Не искам да пристигна в Калифорния с надут корем. Смятам да се омъжа за богат земевладелец и да се правя на кралица сред селяните — изстреля тя.

В един момент Кора Лий се стъписа.

— Искаш да кажеш, че не ти пука?

— Да ми пука? Че защо? Лукас ми е забавлението по време на това пътуване, но аз искам повече от един водач на керван, когато се установя. — Тя почти се заслепи от приказките си.

— Тогава няма защо да си губиш времето с мен. — Гласът му прозвуча в ушите ѝ като внезапен изстрел.

Такър бе толкова погълната от задачата да заблуди Кора Лий, когато всъщност сърцето ѝ се късаше, че изобщо не бе усетила приближаването му. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване след инцидента с Парчър и едва не припадна, като видя Кора Лий и Лукас в тъмнината. Сега Такър стоеше напълно безпомощна и няма пред тези

последни емоции, които заплашваха да я разкъсат. Ударът бе така ненадеен — като внезапна смърт, не усещаше вече нищо. Успя само да каже:

— Е, не бих казала, че е загуба. — О, боже, помисли си тя. Как мога да говоря толкова спокойно? Свършено е с мен.

— А според мен е загуба — отвърна той спокойно в тихата нощ.

Последва болезнена тишина. Наруши я Лукас:

— Хайде, Кора Лий, ще те изпратя до фургона ти.

— Разбира се, Лукас. Още ли си на пост тази нощ?

— Чак до утре сутринта. — Той хвана Кора Лий за ръка, точно над тюркоазната гривна, и си тръгнаха.

— Лека нощ, Такър! — извика Кора Лий през рамо.

Такър остана втрещена, все още не осъзнаваше какво се бе случило. Изведнъж тя се отблъсна от фургона, вдигна глава и започна да диша дълбоко, опитвайки се да запази контрол над себе си. Някъде далеч, отначало слабо, после по-ясно, се чу воят на койот. Вятърът понесе нанякъде този звук на отчайваща самота, която отекваше в сърцето ѝ. Тя се качи във фургона, легна на сламеника и покри очите си с ръка.

— О, Лукас — прошепна момичето. — Защо всичко трябваше да свърши така? И защо не мога да спра да те обичам?

Въпреки че преди няколко дни го бе отрекла, Такър разбра, че не е била убедена в чувствата на Лукас към нея. Всичко се случи толкова бързо... толкова лесно. Знаеше само едно: нищо в живота не идваше лесно. Проблемът беше в нея. Тя повярва в това, в което ѝ се искаше да вярва. А не бе трябвало. Било е грешка. Тя му дари девствеността си, а не знаеше нищо за него, вярваше единствено на думите му. Повярва му, защото чувстваше, че той е някаква закрила, едър, силен мъж. Изглеждаше така, сякаш нищо на света не би могло да го изненада или уплаши. Беше мъж, който знаеше силата си, познаваше нейните слаби места и я използва да си поиграе на любов.

Дори Франк Парчър бе по-честен в действията си. Той бе такъв, какъвто е. Желаше я и бе готов да убие, за да я притежава. Сега тя не можеше да очаква никаква помощ от Лукас. Трябваше да се бори сама с Франк. Трябваше да го убие.

Опита се да забрави за болката, която разяждаше сърцето ѝ, и започна наново да крои планове как да премахне Парчър. Трябваше да

запази спокойствие, да пресмята, да се подготви. Утре щеше да претърси сандъка на Лоти за нож или пистолет и да го открадне. Ако не намереше нищо, щеше да открадне нож от фургона с провизиите. Щом взе това решение, мозъкът ѝ заработи.

Ще се преструва и ще заблуди Франк, че ще тръгне с него, но ще чака до последно, преди да напусне сигурността на кервана. Знаеше, че следващите ѝ действия ще зависят от момента. Но самият факт, че има някакъв план, ѝ даваше сили. Надяваше се това да запълни поне малко празнотата на сърцето ѝ.

Чу гласове пред фургона и разбра, че Лора и Бък са се върнали. Платнището се вдигна и Лора се качи във фургона и се придвижи с уверени стъпки покрай постелята на Такър към собственото си легло. Съблече се и си легна. Такър я видя на фона на лунната светлина, която се прокрадваше през вдигнатото за проветрение платнище на входа.

— Таки, спиш ли? — прошепна Лора за всеки случай.

Такър дълго се колеба.

— Не, но почти бях заспала.

— Съжалявам, че те оставих сама тази вечер. Предполагах, че ще си с Лукас. Може би утре вечер той ще дойде и ще се поразходите.

— Не мисля, че го искам, Лора. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ и Такър знаеше, че така е по-добре. Нали сега, след като всичко приключи, тя искаше да забрави Лукас и всичко останало?

— Какво имаш предвид? — Лора се надигна на лакът. — Какво имаш предвид? — повтори тя.

— Това, което казвам. По-добре ще е да не излизам с него. Аз не го... обичам и не искам да му давам напразни надежди.

Лора се слиса от тая новина. Двете винаги бяха споделяли най-интимните си мисли. Такър ѝ бе разказала за онази нощ, която двамата с Лукас са прекарвали заедно на отсрещния бряг на реката. Не беше навлизала в подробности, но каза на приятелката си, че когато нейното време настъпи, ще бъде прекрасно, чудесно. Шепнеха си часове наред в нощта и говореха непрекъснато по време на пътуването си през деня какъв ще е животът им в Калифорния с Бък и Лукас до тях. А сега изведнъж... това. Сякаш всички мечти се стопиха във въздуха.

— Сигурна ли си? — Лора успя да каже само това.

— Абсолютно убедена съм — отвърна Такър спокойно или поне така й се стори. Раните бяха твърде пресни. Не можеше да сподели дори с Лора. А и не искаше да помрачава щастието й.

— Добре — каза Лора и си легна. — Ти знаеш най-добре, предполагам. — Сред последвалата тишина Лора отново се обади: — Затова ли напоследък беше толкова мрачна? Опитвала си се да вземеш решение?

— Не се затрудних при вземане на решението — каза Такър твърдо. — Тревожех се какъв начин да измисля, за да ти го кажа — излъга Такър.

— Таки, аз щях да те разбера. Приемам всичко, което вършиш. Само че... съжалявам. — От невидждащите й очи потекоха горещи сълзи и закапаха по дланта й.

Такър се обърна на една страна.

— Е, нали знаеш поговорката: „Както дошло, тъй си отишло“. Когато стигнем в Калифорния, ще си намеря някой богат, стар и болен земевладелец. — Засмя се леко, доволна, че не прозвуча прекалено пресилено. — А сега по-добре да спим. Съвсем скоро ще съмне. — Борейки се с изтощението, тя остана будна, с широко отворени очи. Страхуваше се от безсънната нощ, която я очакваше.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят бе непоносимо горещ, но колите се движеха към планини и тъмните им сенки обещаваха на пътниците прохладни ветрове и спасение от непрестанно жарещото слънце и прахта. За час пътуване те не срещнаха нито едно живо същество сред пустинята. Само лешоядът летеше над главите им и им напомняше, че рано или късно всеки в пустинята умира и птицата просто трябва да чака за храната си.

Едва напредваха. Това беше коварната земя, за която им говори Лукас в началото на пътуването. Беше сурова, безводна, напукана от сушата. Пътят се виеше през келяви дървета и бодливи храсти, а около тях се простираха полета от пясък, камъни и кактуси. Слънцето се издигна в небето и жегата стана непоносима. Гърбовете на мулетата потъмняха от пот. Пътуваха в пълно мълчание, а слънцето се издигаше все по-високо над хоризонта. Друсането и люшкането на фургоните действаше приспивно и Лора задряма с шапка, нахлупена над очите.

Такър махна шапката ѝ и прокара длан по влажното ѝ чело, за да приглади кичурите, паднали по лицето ѝ. Бе прекарала безсънна нощ, мислите не ѝ дадоха почивка. Тази сутрин, докато Лора закусваше, Такър претърси сандъка на Лоти и откри кама с осеминчово острие и лека дръжка. Точно от това имаше нужда. Закрепи камата на бедрото си с една връзка и проби дука в джоба на панталоните, за да я достига по-лесно. Пипна я през плата. Пареше и тежеше на крака ѝ, но действаше успокоително. Спряха за обяд край пресъхнал поток. Мулетата бяха благодарни за почивката и послушно седяха в хомотите, докато Такър и Лора им донесоха по кофа вода. Въздухът не помръдваше, небето бе непоносимо ясно. Такър се запъти към малка купчина камъни и като провери за змии, седна с лице към планините. С учудване разбра, че обичаше тази страна. Въпреки всичко се радваше, че двете с Лора се съгласиха да тръгнат на запад. Носталгията от предишната нощ бе изчезнала.

Лукас заобиколи фургона и се насочи към скалите. В първия момент понечи да отстъпи. Такър бе прекрасна въпреки прашните дрехи и разрошената коса. Слънцето огряваше огнената ѝ коса и тя блестеше на фона на лазурното небе. Изглеждаше тъй крехка, миниатюрна и... самотна. Крехка и самотна като паяка Черната вдовица, който изяждаше мъжкия, напомни си той и се запъти към нея с искрено нетърпение.

— Сложи си шапката. Да не искаш да получиш слънчев удар?

Тя извъртя глава по посока на гласа и погледна небръснатото му лице и втренчените, немигащи очи. Около стиснатите му устни се очертаваха дълбоки бръчки. Седеше на седлото отпуснат, но тя знаеше много добре, че всяко мускулче от тялото му беше напрегнато.

Такър се изправи и застина на значително разстояние от коня.

— Разбира се, забравих.

— Чакай! — каза той, когато тя се обърна да си върви. Сякаш някой друг извади думата от устата му.

Такър поклати бавно глава.

— Нямам какво да ти кажа. — Погледна надолу, почувства се празна, прилоша ѝ.

— Аз трябва да ти кажа нещо. Попита ме как така чувствам, че те познавам от дълго време. Ето я причината. — Той хвърли в краката ѝ малко вързопче. — Сега разбирам, че сигурно е била курва от някой бордей в Ню Орлиънс — някоя, за която не си е струвало да мечтае човек. Задръж я. Вие двете сте си lika-прилика. — Той погледна злобно към спокойния ѝ лик и стисна здраво зъби, сякаш да удържи гнева и болката.

Обърна коня и пясъкът под копитата му се посипа по вързопчето на земята. Тръгна си, съжалявайки, че изобщо е срещнал Такър Хюстън. Когато мислеше за тая проклета жена, не можеше да мисли за нищо друго: нито за кервана, който трябваше да отведе в Калифорния, нито за Рейф, който можеше да побеснее всеки момент и да се наложи да бъде убит, нито дори за бандитите, които ги следваха. Сигурно беше, че са бандити. Не виждаше никаква друга причина, поради която четирима бели, трима мексиканци и един негър да пътуват заедно. Нарече се глупак и пришпори коня.

Такър се наведе да вдигне пакетчето, увито в еленова кожа. Когато се изправи, пред очите ѝ притъмня и загуби равновесие. От

слънцето е, помисли си тя. Трябваше да се махне оттук. Тя взе пакетчето и отиде до сянката на фургона, където Лора търпеливо си вееше с бонето и държеше каишката на Блу, който се търкаляше на земята.

— Това Лукас ли беше? — От сутринта бяха разменили едва няколко думи.

— Да. Каза ми да си сложа шапката.

Такър отиде до края на фургона и бавно отви еленовата кожа от велурената кутийка. Натисна закопчалката и капачето се отвори. Лицето, което я гледаше от портрета в кутийката, я стресна. Жената имаше нейните зелени очи, червената ѝ коса и беше на почти същата възраст. Беше красива, пленителна, може би малко своенравна; жена, която можеше да изпитва силни чувства и да страда. На тази жена ли приличаше?

Изведнъж нещата започнаха да ѝ се изясняват. Лукас е бил влюбен в жената от портрета и понеже Такър приличаше на нея, бе привлякла вниманието му. Той не е обичал жената от плът и кръв. Обичал е другата, от портрета. Такър въздъхна дълбоко. Независимо от това, което ѝ каза, тази жена не беше курва. Душевната ѝ чистота се отразяваше в леко присвитите ѝ очи, в правилно очертаните прави устни.

Такър пожела да намери огледало, за да сравни себе си с изображението от портрета. Несъзнателно тя посегна към косата си и я придърпа напред. Косата на жената бе сресана в стил помпадур, а на шията си носеше верижка. Това беше жена със стил, от сой, тя никога нямаше да бъде такава. Затвори кутийката и я уви отново в еленовата кожа. По-късно, на раздяла, тя щеше да върне портрета на Лукас.

Денят едва напредваше. Слънцето се носеше безжалостно по небето и накрая изчезна на западния край на хоризонта. Когато на небето останаха само червените му отблясъци, фургоните се събраха в кръг за през нощта. С помощта на Лора Такър разпрегна мулетата и един от конярите ги отведе. Когато седнаха да вечерят, се свечеряваше, а когато се нахраниха, вече беше нощ.

Лора седеше край фургона с Блу, опъващ каишката. Беше мълчалива и за пръв път не изведе кученцето на разходка из лагера. Такър наблюдаваше Лора с притеснение, но въпреки това не забравяше и не можеше да прости на Лукас това, което ѝ причини. През целия ден

бе мислила за това как Лукас е бил с Кора Лий, за нейния преследващ го поглед. Никоя жена не гледаше толкова нагло, освен ако не поощряваше някой мъж. По никакъв начин не можеше да си обясни действията на Лукас.

— Лора, не искаш ли да се поразходим?

— Не мисля, Такър. Страшно съм уморена.

— Тогава си лягам. Ти идваш ли?

— След малко. Ще пусна Блу да се поразходи и после ще го вържа до кутията му под фургона.

Такър се качи в колата и се изтегна на сламеника. С ножа под възглавницата се чувстваше смела. Сега най-малко от всичко си мислеше за страха. Когато настъпеше моментът, щеше да решава как да постъпи с Франк Парчър. Онова, което бе сграбчило здраво душата ѝ, се наричаше самота. Бък ѝ отне Лора, а Кора Лий отвлече Лукас. Не. Последното не беше вярно. Тя не бе загубила Лукас, защото никога не бе го имала истински. Само си бе въобразявала. Представи си как учи чуждите деца в някоя далечна долина в Калифорния, самотна, без никого до себе си.

Лора си легна, като остави платницето леко вдигнато, за да влиза свеж въздух. Не каза нищо и Такър я наблюдаваше мълчаливо как си пусна косата, разреса я и отново я сплете на плитка. Такър попипа собствената си разрошена коса. Не се бе сресала преди лягане. Лора си легна, а тя се загледа към входа на фургона. Мислите ѝ постепенно забавиха ход и скоро се унесе.

Събуди се внезапно. В първия момент бе тихо, после чу чаткането на конски копита по спечената земя. Тя се приведе зад капрата и се огледа, но не можа да види нищо, освен осветеното от луната платнище на съседния фургон. После забеляза, че някой е довел мулетата до фургоните и ги е заградил. Един от новите коняри водеше техните мулета до фургона. Виждаше го ясно на лунната светлина. Такър се извърна и погледна към колата с провизиите. Там гореше огън, котлето с кафе за нощната стража висеше над пламъците, мъжете мълчаливо се движеха край огъня.

Върна се отново в постелята си, но сънят бягаше от очите ѝ. Нощта се изтърколи бавно и отстъпи място на зората. Някъде се обади пьдпьдък, друг му отвърна. Най-последно съвсем се разсъмна.

Такър се реши, когато Лоти навря глава през платницето.

— Будни ли сте? Облечете си полите, сложете си бонетата, пуснете си ръкавите. Побързайте! Май ще си имаме гости.

— Гости ли?

— Диваци! Нищожества... — Лоти плю на земята.

— Индианци ли? — попита Такър.

— Хайде. Давай да ги разкараме — прекъсна я Лоти и изчезна от входа.

— Какво има? — прошепна Лора.

— Лоти казва, че са индианци. — В гласа ѝ се чувстваше недоверие. — Каза да си облечем поли. Ето, вземи една. — Тя отвори капака и взе първите две, които ѝ попаднаха.

Минути по-късно двете се присъединиха към развълнуваните, уплашени хора край товарния фургон. Лукас стоеше гологлав до Мустанг. Вдигна ръка за тишина.

— Натъкнахме се на апачи, които се движат на север. Около четиридесет мъже с жени и деца, значи не са военен отряд. Лагеруваха на по-малко от две мили от нас и ще се появят по изгрев-слънце.

— Знаели сте, че са там, и никой не ни е казал нищо! — оплака се Колинс.

— Млъквай, Колинс, и слушай! — Лукас хвърли на мъжа ядосан поглед, останалите го последваха. — Проблемът ти е, че много говориш. И докато приказваш, нищо не научаваш!

Водачът вдигна отново ръка за тишина, защото хората обсъждаха тихо пререканието му с Колинс.

— Казах, че не са воители, но това не значи, че няма да отнесат всичко, което докопат. Може и да скалпират някого. Сега слушайте. Бък ги проследи и предлага да направим нещо, с което аз съм съгласен. Някои от конярите ще се смесят с жените, сякаш сте семейства. Останалите ще се разпръснат с пушки в ръка, да се виждат. Индианците се респектират от показването на сила. Ако се изплашите, ще ни отмъкнат всичко, включително и скалповете. Някой от вас има ли Библия? Ще им спретнем един спектакъл.

— Аз имам Библия — рече Рейф.

— Вземи я и си намери черно палто и шапка. Ще се престорим на ревностни пастори, които водят поклонници към свещените земи. А сега се раздвижете. Нямаме много време.

Мери погледна загрижено към Рейф, но кимна одобрително.

— Щом другите могат, ти също ще можеш — рече тя тихо.

— Сигурно ще ни нападнат, за да видят дали ни е яка гърбината — каза Лукас, когато Рейф тръгна за Библията. — Те мислят по-различно от нас. Покажеш ли страх, за тях си по-долен от змия. Не им обръщайте внимание. Никой да не зяпа насам-натам, а вие, мъжете, да не сте посмели да гръмнете, преди да съм ви дал знак. Иначе ви убивам на място.

Рейф се появи сред тълпата, облечен в черно палто, с широкопола шапка. Държеше голяма книга в ръка.

— Историческа е — засмя се той. — Но е по-голяма и вдъхва повече респект от моята Библия. — Протегна шия от бодящата яка и продължи: — Господ знае, че не съм Божи служител, но с пеенето ще се справя.

— Идеята е добра. За мен е все едно дали ще е „Хей, Сузана“ или „Поли Уедъл“, само пей високо. — Лукас погледна над тълпата и кимна с глава.

— Пейте „Вечната скала“! — изкрещя Рейф.

Вечна скала, дръж ме, нека се скрия под теб.

— По-високо! — крещеше Рейф. — По-високо!

Нека пия от водата и кръвта, течаща от раните ти, пречисти греховете ми, спаси ме от порока, пречисти ме.

Такър държеше здраво Лора за ръка. Усети нечие присъствие зад себе си и видя, че Франк Парчър се приближава плътно до нея.

— Тия проклети диваци няма да ми отмъкнат жената — чу го да казва тя въпреки високото пеене на околните. Не му обръщаше внимание, докато той не я хвана за ръката. Тя го отблъсна и го настъпи с все сила с тока на обувката. Усети как кокалчето му изхрущя и го чу да ругае.

Зад тях се чу чаткането на копита и крясъци. Такър преbledня. Ехтящият тропот изведнъж спря, прахът обви конниците в димна завеса.

— Чети! — рече остро Лукас.

Отначало гласът на Рейф потрепери, после стана по-твърд.

— Господ разполага със съдбите на народите и той ще намери приятели, които да се бият за нас в битките. — Той крещеше и размахваше драматично ръка: — Битката не е за силните, а за бдителните, за будните, за смелите. Ние нямаме избор! — Рейф усети

зад себе си миризмата на потни коне, но продължаваше: — Какво имаме ние? Толкова ли е скъп животът, толкова ли е сладък покоят, че да се купят с вериги и робство? Прости им, всемогъщи Боже! Не знам за другите, но аз предпочитам свободата. Ако ли не, дари ме със смърт. — Сърцето му биеше лудо, той се обливаше в пот, но се обърна с лице към индианците: — Здравейте, братя! — каза им със спокоен тон и посочи към земята пред себе си, приканвайки ги да слязат от конете и да застанат пред него.

Фургоните бяха заобиколени от индианци на неспокойни мустанги. Имаха сурови лица и дълги до кръста коси. В момента, в който Рейф спря да говори, настъпи гробна тишина. Чуваше се единствено жалното лаене на Блу, който се дърпаше от каишката. Любопитни тъмни очи се впериха в белите хора, събрали се пред облечения в черно мъж.

Индианец с гарванов нос махна с копие във въздуха:

— Искаме храна! Тютюн! Месо!

— Не! — Бък сякаш изникна от нищото. Стоеше до Рейф, с разкрасени крака и скръстени ръце. — Не! — повтори той. — Няма да дадем на апачите воители месо. Апачите са добри ловци. Нека си хванат сами дивеч.

Войникът го измери с поглед. Бък го загледа право в очите и плъзна лявата си ръка към колана. Лукас стоеше край фургона с пушка в ръце.

— Ще вземем каквото имате — каза индианецът с дрезгав глас и нагъл тон.

— Това, което имаме, не струва. Вие, воители, трябва да умрете, за да го вземете. Елате, ако искате, но първо си изпейте погребалните песни и подгответе жените и децата, че ще гладуват, докато стигнат земите ви на север. Ще умрете.

Той извади револвера от кобура и го взе в ръка.

— Мустанг — рече той тихо, — извади торбите с храна от фургона. Бавно. Чат, Лоти — каза малко по-високо, — покажете пушките, за бога, не стреляйте, просто ги покажете. — Цевите на пушките щръкнаха от околните фургонали. Мустанг започна да трупа пред Бък чували с храна.

— Имамем малко храна — каза Бък. — Но ще я поделем с жените и децата ви. Апачите воители трябва да ловят храната си — рече той

презрително.

Индианецът махна с ръка към земите зад себе си и отвърна:

— Там няма дивеч.

— Не могат ли апачите да отидат по-далече? Ние прекосяваме тази земя в мир. Убихме три антилопи. — Той вдигна три пръста и посочи към хората зад себе си. — Ние не искаме децата ви да гладуват. Тази храна е, за да не плачат децата ви през нощта. Ние не воюваме с апачите, които са смели мъже и велики воители.

Настъпи тишина. Внезапно Рейф заговори:

— Напред с Господа! — Вдигна ръце, като държеше историческата книга над главата си. — Вървете! Напред със Светия Дух! Той ще донесе дъжд, бизони и лосове.

Индианецът с гърбавия нос слезе от коня, без да каже дума, и четирима други го последваха. Той им посочи да вземат провизиите, после се изправи пред Бък с разкрачени крака и скръстени пред гърдите ръце, почти в същата поза като скаута.

— Ще се пазаря за жената с коса като огън.

Сред жените около Такър се чу въздишка и всички впериха поглед в нея. Тя видя, че тъмните очи на воина се плъзнаха по нея, но не й направи впечатление, помисли си, че той оглежда всички по този начин. Усети, че Франк Парчър се напрегна. Каза му тихо:

— Ако мръднеш, Лукас ще те убие. Тогава няма да се наложи аз да го правя. — Загледа се право пред себе си.

Бък се изненада, но с нищо не се издаде.

— Жената с коса като огън не е моя, не мога да я продам.

Индианецът впери поглед в Бък.

— На кого е жена?

— Моя е — каза Лукас и застана до Бък.

— Един мустанг. — Индианецът гледаше Лукас право в очите.

Лукас поклати глава.

— Два мустанга, едно куче.

Лукас сякаш се поколеба. Мили боже, помисли си Такър. Сигурно сънуваше. Те наистина се пазаряха за нея! Накрая Лукас каза:

— Тя е слаба. Не може да одере една сърна. — Вдигна рамене и продължи: — Мързелива е. Но косата й струва много.

Индианецът кимна в знак на съгласие.

— Добра ли е в леглото?

Лукас отново вдигна рамене и погледна през рамо към Такър. Отново погледна към индианеца и бавно се почеса по брадичката.

— По корем става.

Колинс се изхили, а на Такър й прилоша от объркване и срам.

— Няма деца?

— Няма деца — отвърна Лукас с тъжен глас и повдигна рамене.

Индианецът погледна към Такър, после отново към Лукас. В очите му се четеше презрение.

— Едно пони. — Тонът му бе нагъл.

— Едно пони за жена с коса като огън? — отвърна Лукас с присмех. — Такър, свали си бонето! — рече й той през рамо.

— Няма — изсъска му тя.

— Три мустанга и две кучета — каза Лукас твърдо.

— Не. — Устните на индианеца се извиха презрително. — Такава цена за безполезна жена!

Той се обърна и се метна на коня си. Погледна още веднъж с отвращение Такър и вдигна ръка. Пришпори жребеца си, воините го последваха, оставяйки само прах след себе си.

Няколко секунди никой не помръдна. Когато осъзнаха, че индианците вече ги няма, изведнъж всички заговориха в един глас.

— Впрягайте мулетата! Потегляме — рече строго Лукас.

— Да изчезваме оттук.

Такър бе пребледняла и трепереше. Все пак успя да стигне Лукас, като влачеше Лора след себе си. Пред цялата тълпа тя се засили и го ритна с крак с все сила в пицяла.

— Ако бях мъж, щях да те убия! — изсъска момичето.

Лукас трепна от удара.

— Във всеки случай и жена не си! — Присмехът му засегна гордостта й, а стоманените му сини очи се забиха в нея.

— Все едно ще ти е дали съм жена или не, ако изскоча от храстите и те понижа.

Той я погледна с присвити очи и я отряза:

— Иди да си играеш игричките с някой по-заинтересован. Аз си имам работа.

Този път въздишката дойде от Лора. Такър бе забравила за присъствието й. Обърна гръб на Лукас.

— Хайде, Лора! Да не пречим на великия мъж да си върши работата. — И тя поведе Лора с най-явното достойнство, на което бе способна.

Били настигна Рейф и взе историческата книга от ръцете му.

— От вас ще стане добър пастор, господин Бланчет.

Рейф бе свалил тежкото черно палто. Ризата му бе подгизнала от пот. Изтри чело с кърпичката си.

— Не, Били. Няма да ставам нито пастор, нито лекар... Уууух, изплаших се до смърт.

— Поне не го показва, Рейф — каза Лукас. — Справи се чудесно. Много добре се получи, като заговори.

— Дали щяха да ни убият?

— Трудно е да се каже. Индианците са много импулсивни. Харесва им да си показват силата, обичат шоуто. Дадохме им и двете. Бък се представи чудесно. Те много държат на децата си и Бък заложи на това.

Слънцето вече беше над хоризонта. Небето потъмня и излезе вятър, който вдигна пясък във въздуха и заплющя по платнищата.

Мери се изравни с Били и Рейф.

— Вие бяхте великолепен, господин Бланчет. Сигурно сте пропуснали призиванието си.

— Не ме дразнете, докторке. На моменти не можех да разчета думите, спаси ме само опакият ми учител, който някога ме наказва да науча наизуст речта на Патрик Хенри.

Мери се засмя.

— Тогава трябва да вдигнем наздравица за стария учител. — Те стигнаха до фургона и Рейф започна да запряга мулетата. — Добре ли сте, господин Бланчет? — попита Мери небрежно.

— Е, не се чувствам върховно. Още ме боли от едната страна, но това е всичко. — Той се засмя: — Не искам да оздравявам бързо, защото ще загубя кочияша сменник и партньора си по шах.

Мери доведе едно от мулетата и Рейф го запрегна. Тя броеше наум дните, откакто бикът го бе нападнал. Тя и Били трябваше да се върнат във фургона си още преди няколко дни и Мери се чудеше какво ли мислеше Рейф за тяхното оставане. Още три дни. Само да издържи още три дни без стомашни болки и температура! Той бе толкова мил и

отзивчив човек в този свят, в който имаше толкова малко добрина и разбиране.

23 май

Днес, на три дни път от форт Стоктън, се състоя първата ни среща с индианците. Според скаута ни, господин Гарет, те бяха апачи, тръгнали на север, след като са прекарали зимата в планините на Мексико. Не бяха воители, но се държаха враждебно. Водачът и скаутът ни наредиха да се държим смело и за тяхна радост всички до един се представиха великолепно и не показаха никаква паника. Накрая господин Гарет води преговори с индианците и след дълги пазарлъци им даде чували с храна. Не видяхме жените и децата, но по пътя забелязахме следи от дървените им шейни, теглени от понита.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Планините все още бяха далеч, синееха примамливо. Такър бе вперила поглед в тях, поглъщаше ги с очи, защото знаеше, че следобед ще се движат право срещу слънцето и няма да може да ги вижда. Сутринта мина бързо и спряха за обяд в една обрасла с храсти долчинка. Такър помогна да съберат дърва и клонки и да ги складират в скарата под фургона.

Цял следобед двете с Лора дремеха върху капрата. Горещината им се отразяваше зле, както и безконечното друсане в колата и пълното еднообразие на сивия, сух пейзаж. Дълго преди свечеряване темата за индианците вече беше изчерпана. След избухването на Лора, която каза: „Лукас трябва да се срамува от себе си. Този човек вече изобщо не ми харесва!“ — никой не споменаваше името му. Лора все говореше за ролята на Бък при срещата с индианците, а Такър трябваше да признае, че той наистина се бе държал великолепно.

Фургонът отпред набра скорост и Такър грабна камшика, за да накара мулетата да спазват дистанцията. Движеха се доста бързо, когато Лукас ги настигни с коня си.

— Бък провери пощенската станция надолу по пътя. Ако се движим с тази скорост, вечерта ще лагеруваме там. — Говореше, без да поглежда към Такър, докосна периферията на шапката си и продължи нататък.

Станцията беше обикновена кирпичена постройка с две стаи, поддържана от един мъж и съпругата му. Когато фургоните се наредиха в кръг, мулетата бяха напоени и заградени, Лоти дойде да попита дали Такър и Лора имат нещо против да отидат с нея до къщата и да поканят домакините на вечеря.

Жената от станцията, изглежда, копнееше за разговор с други жени, макар и за малко. Тя им показа с гордост стопанството си. Голямата стая се използваше за столова за гладните пътници, а вечер масите се преместваха до стената и се използваша за легла. Имаше огромна камина, над огнището на куки висяха голям казан и всякакви

други кухненски съдове. Малката стая бе жилището на пазача на станцията и жена му.

— Не се ли чувствате самотни? — попита Такър, когато се отправиха към фургоните.

Жената се засмя, а смехът ѝ бе топъл и сърдечен.

— О, ние с Бил обичаме да посрещаме пътниците, обичаме и да ги изпращаме. Не можем да сме самотни, докато сме заедно. — Гласът ѝ бе изпълнен с нежност. — Съгласихме се на тази работа, за да сме заедно, да работим заедно. Това е домът ни.

След вечеря мъжете останаха около огъня, а жените се отдалечиха и се отделиха на групички. Такър и Лора седнаха малко подалеч от огъня и се заслушаха в разговорите. Жената от станцията разказваше невероятни истории за пътници, които са минавали през спирката им.

— Казвам ви, тая жена, дето се появи тук, беше страхотна гледка. Бил казва, че не бива да разправям, но, боже, тя беше най-красивото създание, което някога съм виждала, и говореше толкова приятно. Водеше със себе си слугиня, която вършеше всичко, госпожата не пипваше нищо. Случи се така, че къщата се препълни с пътници... А тая жена, другата я наричаше мадам Жинийн или нещо подобно, беше родом от Бордо, Франция. Цялата се разтреперих, когато разбрах каква важна гостенка си имам за вечеря. Но тя запретна ръкавите на хубавата си рокля и замеси такива хубави бисквити, най-вкусните, които съм яла, и ги поля с млечен крем. Тази мадам направи всичко. Другата си седеше на стола като някоя кралица. Но като се нахранихме, се разбра кой командва. Мадам Жинийн рече с леден глас:

— А сега, Жосефин, си размърдай задника и почисти масата. Ние с тези хора ще поиграем малко карти.

Та... коларят, пазачът и още един пътник играха карти с нея до никое време и тя ги обра до шушка. Да, наистина. Та Били каза, той си помисли...

Бък се бе промъкнал тихо зад Лора и сложи ръка на рамото ѝ. Попита я нежно:

— Да се поразходим ли искаш, или ще слушаш разказите на жената?

Лора се усмихна.

— Иска ли питане! — прошепна тя.

Той ѝ помогна да се изправи и двамата потънаха в тъмнината. Като ги видя да тръгват, чувството за самота отново сграбчи Такър, стомахът ѝ се сви, болката пропълзя към сърцето ѝ. Толкова бързо губеше всичко!

Вечерта бе топла и приятна, от лагера смътно се чуваха нощни звуци. Отминаващ облак пусна луната — негова затворничка за малко, и светлината ѝ освети силуетите на прегърнати мъж и жена и сля сенките им в една.

— Сега ли? — попита Лора.

— Сега. — Той спря и я взе в обятията си. Лора вдигна глава. Бък я целуна нежно по устните, после погали косата ѝ, вдъхвайки сладкия ѝ аромат. Тя обви ръце около врата му, той я целуна отново, отпиваше от устните ѝ един дълъг, блажен миг, после ръцете му се плъзнаха по гърба и гърдите ѝ и погалиха стегнатия ѝ бюст. Страните ѝ пламнаха от удоволствие, когато пръстите му накараха зърната ѝ да настръхнат от възбуда.

— Липсваше ми през последните дни — прошепна тя.

— И ти ми липсваше — промърмори той на ухото ѝ. — О, моя любов, копнея да те сграбча и да те отведа далече, в най-високите планини, където да бъдеш само моя.

Лора прекъсна словата му с целувка.

— Бък, все още не мога да повярвам, че ме обичаш. — Тя докосваше с пръсти лицето му. Погали веждите, спусна се надолу по носа и бузите му. — Кожата ти е толкова гладка.

Той се усмихна и хвана леко с устни пръстите ѝ.

— Как мислиш, че ще дойда при моята любима с мустаци, които да драскат нежната ѝ кожа. Обръснах ги с ножа си.

Тя се разсмя и отметна глава назад, а косите ѝ се развяха чак до кръста. Пъхна ръка в пазвата му, наслаждавайки се на топлината на неговото тяло. Приблужи устни до неговите и се сляха в сладка, сластна целувка, която спря времето. Притисната плътно до тялото му, Лора чуваше ударите на сърцето му и накъсаното му тежко дишане. Ръката на Бък се плъзна надолу по гърба ѝ и нетърпеливо притисна бедрата ѝ към тялото си.

— Любов моя, моя девствена любима! — шептеше той. — Няма да ти причиня болка... но когато те държа в обятията си, едва се

сдържам. Копнея за теб всеки миг. — Приглади косата ѝ назад и я целуна нежно по шията.

— Няма да се разпадна. Искам да се държиш с мен като с обикновена жена — отвърна тя и притисна устни до косата му. — Бък, искам някой път да... — Тя се поколеба. — Искам да се обичаме като... мъж и жена. Такър ми каза, че е прекрасно, великолепно, когато е с мъжа, когото обичаш.

Бък си пое дълбоко въздух. Гласът му трепереше.

— Лора! Някоя жена не може да се сравни с теб! Говориш ми такива неща точно в момента, когато бих дал живота си, за да те обичам точно по този начин.

Лора сложи треперещи пръсти на устните му.

— Не живота си, скъпи. Никога не казвай това!

Той целуна меката ѝ длан, дългите ѝ пръсти, китката. Това внимание събуди в гърдите ѝ несравнимо чувство на нежност. Лора се облегна на гърдите му и го прегърна.

— Ти си ангел, моя любов! — прошепна той. — Когато легнеш до мен мека и топла и ме оставиш да те любя жадно, ще бъдеш вече моя жена. — Повдигна брадичката ѝ с пръсти, за да я погледне. — Когато стигнем в Ел Пасо, ще намеря свещеник да ни венчае и тогава ще бъдеш завинаги моя.

Изведнъж значението на тези думи достигна до съзнанието ѝ, Лора се сепна.

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това? — Въпросът увисна във въздуха, тя притихна.

— Повече от всичко на света. — Тонът му бе сериозен, звучеше съвсем искрено.

Двамата замълчаха. Все още хванати през кръста, те тръгнаха отново да се разхождат.

— Бък, нещо се е случило между Такър и Лукас. Тя твърди, че не го обича, но аз чувствам, че не е така. Нещастна е, а аз вече не мога да говоря с нея. Сякаш ме отблъсква.

— Лукас е бесен като ранена мечка — отвърна Бък. — Не трябваше да се държи така тази сутрин. Можеше просто да каже, че иска шестнадесет мустанга, и да прекрати този пазарлък.

— Чувствам се виновна, че съм толкова щастлива, когато Такър е нещастна — промълви Лора замислено. — Няма ли да е прекрасно, ако

те се оженят и живеят близо до нас в Калифорния?

Бък не отговори веднага. Първо се наведе да целуне челото на любимата си.

— Само ако се обичат, сладка моя.

— Мислиш ли, че Лукас я обича?

— Мислех си, че е така, любов моя. Но не мога да кажа със сигурност какво изпитва той. Знам само какво чувствам аз.

Лора спря, обви ръце около врата му и го целуна.

— Не се безпокой, ще стане, каквото е писано. Аз те чаках, търсих те, копнеех за теб... и ти се появи при мен. Сигурно същото ще се случи и с приятелката ти. Тя ще намери любовта си.

Силни, грижовни пръсти прихванаха златните ѝ кичури, Бък притисна топли, жадни устни към издължената ѝ шия. Тя се гушна в него и притвори очи. За миг сърцето ѝ сякаш спря, после заби лудо. Най-после Бък вдигна глава и я целуна по затворените клепки.

— Трябва да се връщаме, любов моя. Така ми се иска времето да мине като миг, за да сме отново заедно цяла нощ, всяка нощ.

В лагера бе тихо. Мустанг стоеше с котлето с кафе в ръка и сочеше към Бък, питайки го дали иска една чаша за ободряване. Лукас седеше на един дънер близо до гаснещия вече огън. Бък клекна и Мустанг напълни чашата му.

— Третата смяна на поста ли ще поемеш? — попита Бък, като се опитваше да не гледа право в огъня.

— Мисля, че ако имаме гости, ще се появят по това време. — Лукас отговори, въпреки че намираше разговора за безсмислен.

— Защо според теб Парчър се държи толкова кротко?

— И аз се чудех. Нямам за какво да се хвана. И с Колинс се оправя много добре. Стои на пост и язди последен в колоната. Все пак не му се доверявай.

— Коварният му нрав личи от километри — обади се Мустанг. — Хич не може да му се вярва.

— Подъл е, но е от дребните бандити. Ако реши да действа, ще го направи сам. Не виждам връзка между него и ония, дето ни следят. — Бък изля остатъка от кафето в огъня и се изправи. — Ще си лягам. Смятам да потегля два часа преди зазоряване.

— Учудвам се, че изобщо оставяш малката госпожица да поспи — рече Мустанг, като гледаше закачливо към Лукас.

— Какво знаеш ти, дядо! — засмя се Бък. — От години никое хубаво момиче не е поглеждало грозното ти лице.

Той си тръгна, но внезапно в съзнанието му изплуваха думите и той усети какво е казал: „... поглеждало лицето ти“. Дали щеше да се влюби в него, ако можеше да го види? Или би отвърнала поглед и никога не би му дала възможност да се запознаят? Още докато се питаше, разумът му отхвърли тази идея. Не би могъл да понесе мисълта за това.

Лукас изтръска утайката от кафето в края на фургона с провизиите. Мустанг бе изчезнал някъде по работа и той бе сам до тлеещата жар. Погледна към звездите. Бяха по-големи от обикновено и на небето не се виждаше нито едно облаче. Дори луната още не се бе показала. Наоколо властваха единствено тъмнина и самота.

Лукас се облегна на фургона и огледа лагера. Очите му се спряха на всеки фургон. Във всеки един от тях някой се обръщаше към спътника си и споделяше впечатленията си от деня: какъв е бил пейзажът, колко е уморен, как се е уплашил при появата на индианците. Но нямаше кой да заговори Лукас Стийл, водача на кервана. През последната нощ и днешния ден самотата го разяждаше отвътре. Думите на Хюстън се забиха в съзнанието му като змийски зъб и отровата им действаше. Защо непрестанно мислеше за тая проклетата жена? С болка в душата Лукас се изправи рязко и тръгна напред. Излезе от очертанятията на лагера.

В първия момент не знаеше накъде върви. После забеляза силуета на постовия на една височина. На сто ярда от лагера той извика тихо паролата и някой му отговори. Приблужи и зърна Чата, който чакаше, разгърнал постелята си на земята. Беше полегнал на една страна. Пушката лежеше до него.

— Случило се нещо, сеньор?

— Всичко е наред. Аз ще поема поста. Връщай се да починеш малко.

— Си, сеньор. Ще вземете моята пушка, нали?

— Твоята пушка? О, да, благодаря. Ще я взема — отвърна Лукас разсеяно.

— Конят ми е вързан ей там — посочи Чата. — Оставям го.

— Добре.

Младият мексиканец се запъти към лагера. Лукас стоеше тихо и се чудеше на себе си как, по дяволите, бе излязъл извън лагера, без да вземе пушката си. Изруга наум, после започна да се разхожда нагоре-надолу.

Какво трябваше да прави? Как да изгони от мислите си тази червенокоса вещица? От момента, в който я видя във форт Уорт, тя се вля в кръвта му като отрова. Защо го принуди да я унижи така? Дори езичникът индианец забеляза красотата ѝ, беше заплепен от нея. Коса като огън! Повече прилича на адските огънове, помисли си Лукас ядосано. Кракът още го болеше от ритника ѝ. Идеше му да я шамароса, да я нашиба с камшика, но знаеше, че и без това достатъчно се бе унижил. Знаеше също, че Бък не одобряваше постъпката му. По дяволите, той също бе наясно, че не трябваше да се държи така. Обходи с измъчен поглед тъмния лагер и внезапно забеляза сянката на жена, която идваше към него.

По дяволите! Не се помръдна, когато тя приближи в тъмнината. Жената спря на десетина крачки и го заговори:

— Лукас?

— Кора Лий? Какво, по дяволите, правиш тук? Можех да те застрелям.

— Но не го направи. — Тя се засмя при спомена за друга нощ и друго място, когато изрече същите тези думи.

— Не го направих. Но друг можеше да го стори.

— Знаех, че това си ти. Видях, че напускаш лагера, видях и да се връщаш.

— Следила си ме? Защо?

— Исках да бъда с теб. — Тя приближи и сложи ръка на рамото му. — Лукас, поговори малко с мен. Толкова съм самотна.

— Можеш да си говориш с толкова други хора — сряза я той.

Кора Лий се завъртя и се отпусна на постелята. Лукас я погледна, протегна ръка и я изправи отново на крака.

— Моля те, ела и си поговори с мен! — Гласът ѝ бе дрезгав.

Прокара ръка по челото си. Трябваше да я изгони, но не искаше да нарани чувствата ѝ. Но тя прекъсна неговите мисли. Той искаше да прекара тази нощ сам, не искаше да си губи времето с нея.

— Кора Лий, тази сутрин проверих осите на колелата ти. Нямах причина да се притесняваш, че ще се счупят, не и по този равен път.

— Знам. Просто си търсих причина, за да говоря с теб. — Дръпна го за ръката. — Седни за минутка.

Лукас погледна към нея. Беше красива жена. Хубава на външен вид, но това бе всичко. Не изглеждаше много умна. Господ да пази оня фермер, който щеше да я вземе за съпруга, помисли си той. Приклекна до нея с намерение да ѝ каже да си върви.

Кора Лий прие това за знак на сближаване и посегна да го погали по косата. Лукас отметна глава, но преди да успее да се изправи, тя обви ръце около врата му и се притисна към тялото му.

— Люби ме, Лукас! — Тя разтвори корсажа си и големи, напращели гърди се бялнаха в тъмното и се притиснаха в лицето му, когато жената се изправи на колене. — Мога да те накарам да почувстваш неща, за които не си и мечтал, Лукас. Остани, скъпи! Остани и ми позволи да ти направя всичко онова, което желая.

На Лукас му причерня от почуда. Тя почти го катурна върху постелята. Въпреки разума си той се възбуди. Никога по-рано жена не го бе сваляла по този начин. Кора Лий се премести и разтвори влажни устни, а ръката ѝ, отначало нежно, после с бързи, умели движения започна да разкопчава токата на колана му.

Лукас имаше чувството, че го разкъсват, че го изнасилват.

— Мили боже! — извика той, отблъсна я и се изправи. — Мили боже!

Кора Лий остана да лежи на земята с напълно разголени гърди. С бавни движения започна да вдига полата си и да разголва крака.

— Ела, скъпи! — промълви тя нежно. — Ела при мен! Не ме ли желаяш?

Лукас я гледаше — бледото лице, белите гърди, раздърпаната рокля. Обвиненията на Такър сега изплуваха в съзнанието му. Мислите му започнаха да се подреждат. Откакто пристигна в кервана, Кора Лий все го преследваше за това-онова. Идваше при него ту заради фургона, ту заради мулетата или за някоя друга глупост. Лукас смяташе, че това са просто женски глезотии. А какво излезе? Тя беше курва!

— По дяволите! Изобщо не те желая. Изправи се! — сопна се той ядно. Тя продължаваше да лежи безмълвна. — Стани! — Тъкмо щеше да я издърпа, когато чу зад себе си тихия вик.

— Халуу! — Беше Бък. Не можеше да сбърка, използваха този сигнал от години.

Лукас се наведе и дръпна Кора Лий.

— Оправи се! — изръмжа той. Обърна се с гръб и сложи ръце пред устата си, за да отговори на сигнала.

Секунди по-късно Бък се появи пред Лукас с безшумни стъпки. Още от петдесет ярда той забеляза, че при Лукас има жена. Нали можеше да вижда и на тъмно. Тя стоеше до него с едва прикрити гърди. Лукас се обърна ядно към нея:

— Кора Лий, разкарай се оттук и утре си събери нещата. Ще те оставя във форт Дейвис. Ще ти платя обратния път с дилижанса или ще останеш там. Те ще имат нужда от курва — рече той с дрезгав глас, изумлението и самообвиненията надделяха.

— Аз те обичам, Лукас — отвърна тя със сълзи на очи. — Никога досега не съм го казвала на друг, само на теб. Обичам те! — Кора Лий се отдалечи с походка на отчаяна жена.

Лукас я изчака и се обърна към Бък:

— Е? — рече той през стиснати зъби.

— Тая банда, дето върви след нас, се изниза покрай кервана. Сега са пред нас.

— И осмината ли?

— Да. Конярят, който нае във форт Стоктън — Валдез, — ги е видял и ме събуди. Проследихме ги. Заобиколиха ни отдалече и на половин миля по-нататък пришпориха конете. Дяволски добри коне.

— Смяташ, че ще ни причакат?

— Не вярвам. Мисля, че ще ни ударят при форт Дейвис.

— Ако утре тръгнем рано сутринта, ще бъдем във форта по залез-слънце.

— Ще проследя тия бандити, за да се убедя, че няма да се върнат обратно — каза скаутът.

— Що се отнася до тая жена, Бък, аз... — Гласът му потрепери.

— Не е моя работа какво правиш, Лукас — прекъсна го Бък. — Ако искам да си свърша работата, трябва да вървя. — Запъти се обратно към лагера и остави Лукас разстроен и ядосан.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят започна като всички останали дни, хората се надяваха да потеглят рано, както бе планирал Лукас. Мустанг заудря по чугунения тиган, даде сигнал, че закуската е готова. Ароматът на бекон, горящи дърва и варено кафе се носеше из въздуха. Жените се заизмъкнаха от фургоните с прибори в бричовите ризи и вдигнати на кок коси. Мъжете вече бяха закусили и водеха мулетата.

— Елате и си вземете! Напълнете си устите и да тръгваме. Ще бъдем във форт Дейвис по здрач. Там ни чакат дървета, сенки и студена изворна вода.

Лора и Такър си взеха бекон, царевичен хляб и кафе и се върнаха при фургона. Мулетата вече бяха запрегнати и двете изгълтаха набързо кафето, защото очакваха всеки миг да чуят сигнала за тръгване. Но никой не тръгваше и мулетата взеха да стават неспокойни. Раздразнена от закъснението, Такър тъкмо бе започнала да си мисли разни недотам приятни неща за водача, когато той се появи насреща им.

— Виждали ли сте Кора Лий тази сутрин? — Пъргавият му кон танцуваше по земята и риеше с копито.

Такър тръсна глава. Леко хванатата ѝ коса се пръсна по раменете ѝ, а очите ѝ заблестяха гневно.

— Да не си я изгубил? — попита тя саркастично.

Лукас дръпна грубо поводите и конят се укроти. Втренчи поглед в Такър.

— Нямам нужда от хапливите ти забележки. Виждала ли си я или не?

— Не. Пък и хич не ми пука дали ще я видя повече — срязва го тя.

— Дявол те взел! — изруга той и пришпори коня.

— За какво ли е всичко това? — попита Лора.

— Не знам. Предполагам, че Кора Лий е избягала.

— Мисля, че не е много мило от нейна страна да ни кара да чакаме.

— Доста от хората тук не са много мили, Лора. — В гласа на Такър се усещаше цинична нотка.

— Таки, аз се сецам само за няколко. Всички останали са мили с мен.

— Това е, защото си...

— Защото съм сляпа — прекъсна я Лора.

— Не това исках да кажа и ти го знаеш — ядоса се Такър. — Всички са мили към теб, защото ти си добра и се държиш мило с тях.

Просветляваше. Слънчевите лъчи озариха небето. Такър се показва от страни да види дали първият фургон бе готов за тръгване. Видя единствено Лоти с ръце на кръста. Лукас спря при нея, слезе от коня и го върза за колелото на фургона с провизиите. Малко по-късно Лоти заудря по чугунения тиган.

— Хайде, Лора. Великият мъж ще произнася реч.

— О, Такър, не се шегувай така.

Отначало хората бяха раздразнени, после се разтревожиха.

— Не можем да намерим Кора Лий Уотсън — каза Лукас на един дъх. — Нещата й са още във фургона. Не мисля, че е избягала, без да си вземе поне дрехи. Ако някой от вас я е виждал тази сутрин, нека каже.

Почака малко, но никой не се обади.

— Добре. Тогава ще направим следното. Ще пуснем добитъка в ограденото пространство между фургоните, а жените ще го наглеждат. Мъжете да се качат на конете и да се разпръснат да търсят Кора Лий.

Мъжете разпрегнаха животните и ги пуснаха в кръг, а Такър заведе Лора до колата им. Чувстваше празнота и неясни опасения. Думите, които изрече Лукас, се върнаха в съзнанието й, почувства се виновна. Не ги бе казала буквално.

Лукас се притесняваше. Опасяваше се, че той и Бък са били последните, които са я видели. Не можеше да избие от главата си думите й, нито сцената, когато тя обезсърчено вдигна рамене и си тръгна. Той събра мъжете и им нареди да се разгърнат и да се движат в широк кръг около лагера.

Слънцето бе вече високо на небосклона, когато Лукас видя Бък да язди към него. Конят бе разпенен и изтощен от дълго препускане. Той бе чакал кервана на няколко мили напред по пътя и когато никой

не се появи, бе пришпорил Долоридо обратно. Дръпна силно юздите, за да накара възбуденото животно да спре.

— Какво се е случило? Защо не се движите?

— Една от жените липсва — отвърна Лукас.

— Коя по-точно?

— Кора Лий. Не са я виждали от предишната нощ.

Бък благодари на Бога, че не е Лора.

— Проверихте ли в станцията?

— Не е там. Изглежда, ние сме я видели последни.

Бък изруга и избърса потното си чело с ръкава на ризата. Претърси с поглед околността и отново се загледа в загриженото лице на Лукас.

— Тая жена създава само неприятности — рече той.

— Мислиш ли, че просто е избягала в пустинята? — зачуди се Лукас.

— Не мога да кажа какво би направила, но не мисля. Ако е искала да бяга, щяла е да вземе кон. Липсва ли някое от животните?

— Не — мрачно отбеляза Лукас.

Бък се умълча за момент. Видя жените, които пазеха добитъка, вързаните за фургона мулета, тънката струйка дим от новия огън. Накрая каза:

— Виж там!

Лукас проследи с поглед пръста на Бък и видя лешояда, който се спускаше все по-ниско и по-ниско над земята.

— Мислиш ли, че?...

— Има само един начин да разберем.

Намериха я почти на миля разстояние от лагера, сред редки храсти. Лешоядът бе кацнал на хрусталака и литна, щом приближиха. Гледката бе отвратителна. Кора Лий лежеше просната, с изкривена на една страна глава, със зейнала уста, лешоядът вече бе изкълвал очите ѝ.

Мъжете слязоха бавно от конете. На Лукас му прилоша... Отиде до тялото и покри лицето ѝ с шапката си. Бък огледа земята около трупа. Почвата бе леко песъчлива и вятърът бе отвял всякакви евентуални следи.

— Или е дошла сама дотук, или са я донесли. Няма следи от кон — поясни Бък. — Някой я е натикал в храстите, затова главата ѝ е

наклонена така неестествено.

— Убили са я — промълви Лукас.

— Със сигурност не е дошла дотук сама, за да се пъкне под храстите и да умре — отбеляза сухо скаутът.

— Кой ли го е направил? — попита Лукас невярващо и втренчи поглед в Бък. — Предишната нощ тя искаше да я любя, но аз не бих я докоснал дори с петметров прът. Никога досега жена не ми се е предлагала така открито. Дори курвите в Сокуро не се държаха по този начин.

— Чувал съм за жени като нея. Казвам това, защото може да те успокои малко. Тя беше и при мен. Мисля, че самата тя е страдала и е имала нужда от помощ. Нещо като болест е.

— Не мога да я върна в лагера в този вид.

— Да, но ще трябва.

Лукас се наведе над вкочаненото тяло и закопча роклята чак догоре. Повдигаше му се. Думите ѝ продължаваха да звучат в ушите му: „Обичам те. Не съм казвала това на никой друг досега.“ Свали ризата си и покри с нея главата и гърдите ѝ.

— Ще доведе коня.

Лукас се върна в лагера с тялото на Кора Лий. Жените се бяха скупчили и мълчаливо чакаха приближаването му.

— Мъртва е — съобщи той.

Последва тягостна тишина, а Лукас почувства как го обзема гняв. Кой би могъл да го стори? Парчър? Колинс? Новите мъже, които нае във форт Стоктън? Тейлър? Негърчето Попи? Можеше да вярва единствено на Бък, Рейф и Мустанг. Рейф е бил с Мери. Или се е изнизал през нощта? Трябваше да провери всички версии.

— Някоя от жените ще се погрижи ли за нея?

За момент настъпи тишина, после Мери каза:

— Отнесете я във фургона ѝ. Аз ще се погрижа за нея.

— Аз ще помогна — обади се Лоти, а останалите видимо си отдъгнаха.

— Мустанг, иди до станцията да съобщиш за нещастieto и провери дали наблизно няма някакви гробове, за да я погребем до тях.

Измери с леден поглед групата пред себе си.

— Вие, жени, се пригответе за погребението — нареди той сухо.
— А мъжете да ме чакат на петдесет крачки зад товарния фургон.

Бък и Лукас пришпориха конете към фургона на Кора Лий. Бък свали капака и се качи вътре. Пое тялото от Лукас, който веднага тръгна, и го положи на сламеника.

— Госпожо, гледката не е приятна — предупреди той Мери Хук, която го чакаше вътре. — Заради лешоядите.

— Благодаря, че ми казахте, господин Гарет. Ще се оправя.

Бък остави жената вътре и се върна да наглежда добитъка.

Останалите мъже чакаха на уреченото място. Лукас се втурна сред тях с коня си и веднага заяви:

— Това момиче е било убито! Знам много добре, че не е излязло навън само за да умре!

Колинс се разкиска.

— Тишина! — извика Лукас вбесен. Чувстваше се много отпаднал, но гневът го крепеше. — Колинс, теб нали те е страх да приказваш? Да започнем от теб.

— Какво имаш предвид?

— Това, което казах, глупако! Ти беше на първа стража. Какво прави после?

— Нямах право да ми говориш така, ама все пак ще ти кажа. Бях с мойта в леглото.

— Тя ще потвърди ли? — не преставаше Лукас.

— Сигурно, иначе ще я изкормя от бой — захили се той, но всички останали мълчаха.

— Парчър?

— Защо ни разпитваш, Стийл? Нямам какво да ти кажа. Бях на пост, после отидох в станцията и играх карти със съдържателя.

— Цяла нощ?

— През по-голямата част.

— Валдез? — Лукас се насочи към един от новите коняри.

— Сеньор Бък казал на мен и Чата да гледа мъже, дето яздят след нас. Ние отишли, сеньор.

— Газарес? — попита той следващия.

— Ние били с Кътлър, сеньор. Пазили, спали.

Лукас извика поред всички мъже и всеки имаше логично алиби. Накрая ги освободи и призна пред себе си, че нямаше никакъв напредък. По дяволите, дори не можеше да предположи кой е убил момичето!

Изкопаха гроба на Кора Лий близо до гробовете на двама починали от холера пътници от друг керван. Лукас я отнесе дотам, облечена в най-хубавата ѝ рокля, наметната с красив пъстър шал. Поради липса на ковчег, Мери Хук я бе увила в едно одеяло, което извади от собствения си сандък.

Такър и Лора, облечени в официалните си дрехи от уважение към мъртвата, стояха накрая на групата, обградила гроба. Рейф запя. Такър се учуди колко много от жените знаеха наизуст текстовете на химните. Пееха с пълно гърло, сякаш това щеше да помогне на Кора Лий. Господин Тейлър, който се потеше обилно в тъмния си костюм, прочете откъс от Светото писание.

По време на четенето Такър усети, че Франк Парчър се приближава към нея. Тя се отдалечи, доколкото бе възможно, без да дърпа Лора след себе си. Той я последва. Беше принудена да изтърпи нахалната му ръка по гърба си. Когато хората запяха отново, той се наведе по-близо и прошепна в ухото ѝ:

— Малката курва ще липсва на доста жадни за секс мъже.

Смаяна от объркване и отвращение, че той си позволява такива забележки наред погребението на момичето, Такър едва се сдържа. Безчувствена свиня! Тя стисна зъби и си го представи в ковчег вместо Кора Лий. Тъкмо когато вече едва се сдържаше да не избухне, той се отмести. В следващия миг Бък беше при Лора и надничаше над главата ѝ към Такър. Дали бе видял, че Франк ѝ говори? Затова ли се бе преместил до тях?

„Службата“ свърши и жените се върнаха при фургоните. Въпреки че Кора Лий не си бе направила труда да се сближи с тях, почти не им говореше, и въпреки че жените знаеха за нощните ѝ похождения, никоя не обели лоша дума за нея. Испитваха съжаление, съжаление и вина, че не се бяха опитали да я разберат.

Сега, след като погребението свърши, в главите на всички се въртеше един-единствен въпрос: „Как е умряла?“ Първоначалният стрес отшумя, остана само фактът, че една от тях е мъртва.

Докато сгъваха дрехите във фургона си, Лора изказа на глас мислите си на Такър:

— Страшно е. Как мислиш, кой ли я е убил?

— Де да знаех.

Такър бе напълно изтощена. Чувстваше се като пребита, устата ѝ сякаш беше пълна с пясък. Не смееше да изкаже мислите, които се въртяха из главата ѝ. Не знаеше кой я бе убил. Не искаше да знае. Само един мъж бе способен да убие по такъв начин, но тя не смееше да го обвини. Дали мъртвата бе предизвикала с нещо Франк Парчър? Дали той бе играл с Кора Лий същата игра, която играеше с нея?

Когато Лукас отиде да говори с Мери Хук, слънцето бе точно над главите им. Тя беше във фургона, който двамата с Били бяха делили известно време с Кора Лий. Лукас слезе от коня, а тя излезе да го посрещне.

— Аз ще карам фургона. Били ще остане с господин Бланчет. Обясних му, че господин Бланчет може да се почувства зле, и му казах за какви признаци да следи. Той е умно момче.

— Искан да говоря с вас за това, доктор Хук. По-добре ще е да останете с Бланчет. Аз ще изпратя някой коняр да кара фургона.

— Ще бъде твърде очебийно, господин Стийл. По-добре да се спрем на първия вариант. Има цели четири дни, докато разберем със сигурност дали господин Бланчет ще се оправи.

— Не разчитате ли твърде много на Били?

— Като син на лекари Били порасна доста бързо. Мога да разчитам на него.

— Благодаря ви, че помогнахте за Кора Лий. Знаете ли какво я е убило?

— Да, знам — отвърна Мери. Почака няколко секунди, сякаш за да си вдъхне кураж за това, което щеше да каже. После заговори с твърд, безпристрастен глас: — За вас ще е по-трудно да чуete това, отколкото за мен да го кажа, господин Стийл. По правило мъжете избягват да говорят с жените на такива теми. Но аз съм лекар. В Шотландия ни учеха, че трябва да се справяме с всяка възможна ситуация. Уверявам ви, че ни най-малко не се притеснявам от това, което ще кажа.

— Кажете го, докторе.

— От известно време подозирах, че Кора Лий е нимфоманка. Това е медицински термин за жена с прекалено силно изразено сексуално желание. Малко хора в тая страна изобщо знаят, че

съществува такава болест. Желанието, което е мъчело Кора Лий и я е тласкало към мъжете, може да се сравни с пристрастяването на пияницата към алкохола. Била е за съжаление.

Дори и да беше шокиран от новината, Лукас се владееше добре.

— Но... какво я е убило?

— Умряла е или от силен удар в сърдечната област, или някой е запушил носа и устата ѝ и я е задушил. И двете са възможни. Като я съблякохме, видях белезите от ударите. Намерих и сперма по бедрата и корема ѝ. — Мери усети как гняв и ярост обземат мъжа до нея, но продължи: — Като имаме предвид състоянието на Кора Лий, можем да предполагаме, че е отишла доброволно с някой мъж. Сигурно го е направила. Но дотам със свободната ѝ воля. Господин Стийл, от белезите по тялото и ръцете, от състоянието на дрехите ѝ, от следите от борба смея да заключа, че тя очевидно е била насилвана — брутално е била изнасилена, бита и оставена да умре.

— Боже мой! — Загорялото лице на Лукас доби тъмносив цвят. — Боже мой! — повтори той.

— Знам, че това е доста стряскащо, господин Стийл — каза Мери тихо. — Но на този свят живеят различни хора. Някои от тях са чудовища и причиняват на жените немислими неща.

Лукас се изненада от спокойствието на тази жена.

— Благодаря, че ми казахте, докторе. — Докосна с ръка периферията на шапката си и яхна коня.

Керванът потегли след обяда. Лукас зае същата позиция, която заемаше всеки ден, откакто напуснаха форт Уорт. Изтегли се с коня си встрани от пътя и започна да наблюдава как се подреждат фургоните. Когато колите се изтеглиха, той се премести начело на колоната. Пред него бяха безкрайните мили на прерията и вятърът.

Тази нощ лагеруваха в подножието на планините Дейвис. Подредиха фургоните в тесен кръг около няколко пинии. Добитъкът бе напоен и вързан наблизо. На здрачаване се чу сигналът за вечеря. Жените се събраха около походната кухня. Всички мълчаха. Бяха изнервени и наплашени. Дори Лоти не казваше нищо, докато сипваше яденето в чиниите. Повечето от жените, включително Такър и Лора,

седнаха да вечерят край големия лагерен огън. Сякаш смъртта на Кора Лий ги сближи.

Ема Колинс бе притеснителна жена. Не говореше много. Единственото удоволствие в живота ѝ бе малката ѝ дъщеричка Моди. Би умряла за нея. Тя желаше за детето си същото, което желаше госпожа Тейлър за нейното, въпреки че то се хранеше в чинии от китайски порцелан и пиеше от стъклени чаши. Ема отдавна се бе примирила с факта, че мъжът ѝ е жесток и глупав човек, неспособен да се грижи за нея, да ѝ осигури поне едно задоволително съществуване. Но с простичкото си мислене тя възприе това пътуване към Калифорния за Божия намеса и бе твърдо убедена, че там ще намери всичко, което бе мечтала за детето си.

Ема осъзна, че Отис се бе променил от онази нощ във форт Стоктън, когато тя отказа да му се подчини и заведе Моди при жената лекар... и когато Лукас Стийл така лесно го повали на земята. Бе станал по-капризен, по-коварен, ако това бе възможно. Побесняваше от ярост, когато тя или Моди му се противопоставяха и по най-незначителния повод. Днес например запрати детето в стената с един удар, защото се разплака за бучка захар. През целия следобед седя на капрата, мърморещ и бесен, и говореше само с Франк Парчър, когато той яздеше до тях. Ема го бе виждала и друг път в такова настроение и се боеше от това, което щеше да последва. Щеше да си намери причина да я набие.

Тя приготви вечерята и Отис и Франк дойдоха да ядат. Седнаха край огъня и си наляха кафе в канчетата. Ема и Моди се качиха във фургона. Моди се качи в скута на майка си, а Ема седна в люлеещия се стол, останал ѝ наследство от нейната майка.

— Татко е луд — каза Моди и обвини ръце около шията на Ема.

— Той няма да те нарани, миличко — обеща ѝ Ема. — Мама няма да му позволи да те нарани.

— Татко си има едно хубаво нещо — рече детето, сякаш искаше да зарадва майка си.

— И мама си има едно хубаво нещо. Това си ти, миличко.

— Ама това на татко е истинско. Искаш ли да го видиш?

Моди се смъкна от скута на майка си и отиде при сандъка, където Отис си държеше нещата. Това беше неговото място, Ема никога не се бе осмелявала да го отвори. Тя примря от страх, като видя Моди да вдига капака. Но страхът ѝ се увеличи многократно, когато видя какво измъкна детето оттам.

— Миличко!

— Не е ли красиво?

— О, Моди! Дай го насам! Ще го скрия в джоба си. Не казвай на татко, че сме го намерили.

— Мамо, мога ли да го взема? Видях как татко го слага в сандъка.

— Ще видим, миличко. А сега е време да си лягаш. Лягай, аз ще ти разкажа за времето, когато бях малко момиченце и моят татко ми направи люлка. Вдигаше се толкова нависоко, че се чувствах като птица.

Минутите, докато приспи Моди, бяха най-дългите в живота на Ема. Накрая, когато детето спеше вече дълбоко, тя стана и отново отвори сандъка. От години не беше го отваряла, още помнеше боя с камшика от последния път, когато се наведе над него. Сега обаче, кой знае защо, не се боеше от камшика. Бръкна дълбоко в сандъка и намери револвера на баща си. Провери дали е зареден. Ема разбираше от оръжие. Беше израсла на границата, в Арканзас, където умираш, ако не си в състояние да се защитиш. Тя затъкна револвера в колана на полата си и пусна ризата свободно отгоре. После седна и зачака. Знаеше много добре, че не след дълго Отис ще я извика и ще ѝ каже да се отдалечи от фургона.

Ема седеше на стола и си мислеше за Моди, това пътуване не значеше нищо за нея на тази крехка възраст. Мислеше си и за порутената ферма на баща си, която продадоха, за да купят фургона. Погледна ръцете си, които бяха отгледали Моди, работили тежката фермерска работа, карали мулета, цепили дърва, готвили и... покри лице, сякаш да се предпази от юмруците на Отис.

— Ема! Излизай!

Тя чу очаквания вик. Излезе от предната страна на фургона, мина през капрата и слезе по голямото колело. Обходи с поглед лагера. Огньовете бяха загаснали и бе тихо. Всички се бяха прибрали, чувстваха се добре...

— Мърдай! Искам да говоря с теб.

Тя прескочи теглича и се насочи към дърветата. Дълбоко в сърцето си Ема усещаше, така както чувстваше нещата всяка жена, че ако се противопоставя на Отис твърде често, той ще я убие. Какво ли щеше да стане тогава с Моди? Трябваше да се бори. Това беше отговорът. Този път щеше да се бори за себе си и за Моди! Не бе сигурна, че ще победи — нямаше почти никакъв опит в това да се опълчва срещу Отис, но знаеше, че тази битка трябваше да бъде спечелена. Стигна до дърветата и спря.

— Така достатъчно ли е? — попита тя.

Отис спря, после мина още няколко крачки напред. Ема стоеше здраво на земята, с вдигната глава, спокойна, горда от себе си за пръв път в живота си... но се боеше.

— Стийл ще идва да слухти и да те пита за т'ва къде съм бил предишната нощ. Иска да припише убийството на т'ва момиче на някого, ама няма да е на мен. Ако дойде да души наоколо, кажи му, че съм си бил в леглото цяла нощ. Чу ли?

— Но ти не беше, Отис. И го знаеш.

— Никой не е казвал, че съм бил. Рекох ти да му кажеш, че съм бил.

— Но не беше.

— По дяволите, жено! Заслужаваш един хубав камшик и ще го получиш, ако не му кажеш, каквото ти рекох. — Отис извади камшика от колана си, а Ема отстъпи няколко крачки.

— Отис, във форт Стоктън ти казах, че няма да ти позволя да ме биеш повече.

— О, така ли?

— Ти си убил онова момиче.

При тези думи ръката с камшика увисна във въздуха.

— Какво каза? — изрече той бавно, а в гласа му се усещаше заплаха.

— Ти уби онова момиче.

— Не знаеш какво говориш. Това бедно момиче беше едно нищо. Дори ти струваш повече от нея, Ема. Тя спеше с всичко живо.

— Това не е причина да я убиеш.

— Не съм казал, че съм я убил.

— Не, аз го казвам. Модри те е видяла да слагаш тая красива изумрудена гривна в сандъка. Това е нейната гривна, носеше я постоянно. Тук е, в джоба ми.

Отначало Отис се смая. Вцепени се на място. После си пое дълбоко въздух. Всъщност трепереше от гняв. Проговори чак след минута.

— Ти позволяваш на това дяволско изчадие да бърника в сандъка ми? — Той издаде брадичка напред и се приготви да се нахвърли отгоре ѝ. — Ще я убия!

— Не, ти няма да нараняваш Модри.

— Тебе ще убия, а не оная повлекана. Най-после тя направи нещо за мен. Взе, че затъпя. Тъпа и опърничава кат' майка си! — Гласът му бе спаднал, прегракнал, леден.

Камшикът изплющя и удари Ема през лицето. За секунда тя замръзна от болка. Първата ѝ реакция бе да побегне към лагера. Завъртя се. Следващият удар я пресече през раменете и гърба и почти я събори на земята. Тя се препъна, но запази равновесие. Отис бе бесен, шибаше с всичка сила. Ема затърси револвера в колана на полата си, а през това време Отис я удари още веднъж. Когато се обърна, държеше пистолета в ръката си. Отис дори не успя да го види. Стреля веднъж, после втори път. Изстрелите отекнаха в ушите на Ема. После настъпи тишина. Ударната вълна бе отпратила Отис назад, той лежеше проснат на земята. Ема стоеше със заредения револвер в ръка, само да мръднеше, и щеше да стреля отново. Кръвта от удара с камшика през лицето ѝ се стичаше надолу по устните ѝ, но тя не забелязваше. Когато разбра, че Отис няма да помръдне, тя се довлече до едно дърво и се облегна на ствола. Виеше ѝ се свят, стомахът ѝ се бунтуваше. Затвори очи, наведе се напред и повърна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

25 май

Вече писах за убийството на Кора Лий Уотсън и за това как Отис Колинс, нейният убиец, бе застрелян от собствената му жена. Днес ще добавя само, че той бе погребан близо до мястото, където го застреляха. Присъстваха само няколко мъже, те изкопаха гроба. Госпожа Колинс е била бита жестоко с камшик, преди да застреля мъжа си. Всички до един са потресени от събитията, но скритите сили на хората се появяват и мисля, че взаимната полза и уважение ни сближават все повече. Щастливи сме, че доктор Хук е между нас. Тя се погрижи за раните на госпожа Колинс и ѝ даде приспивателно, за да поспи. Госпожа Тейлър пое грижата за Моди, докато майка ѝ се възстанови.

Пристигнахме във форт Дейвис през късния следобед. Фортът е голям и е разположен в началото на един каньон, на миля и половина от река Лимпия. Селището е кръстено на Джеф Дейвис и е създадено, за да пази пътниците от апачите и команчите. От всички фортове, през които минахме, този най-много прилича на град. Има много сгради, бараки, магазини, офицерски жилища и дори жилища за семействата на офицерите. Искаше ни се да поостанем тук, но господин Стийл е решил, че сутринта потегляме.

Точно преди да стигнат форт Дейвис, се случи нещо, което Такър не можа да запише в дневника. Поне не веднага. Беше от изключителна важност за Такър и облекчението, което почувства, бе едновременно приятно и болезнено.

Небето бе ясно, не се виждаше нито едно облаче. Беше приятно да се седи на капрата. Лекият ветрец галеше лицата им.

Тревата тук бе сочна, имаше много дърва за огъня, а изворната вода беше бистра и студена. На запад синееха планини. Пустинята остана зад тях, пред тях бяха планините, но сега Такър и Лора се наслаждаваха на момента.

Франк Парчър се появи до фургона.

— Здравей, красавице!

Видя как ядна червенина заля страните на Такър, забеляза отровните й зелени очи, които го стрелнаха ледено и се отклониха встрани. Не бе говорил с нея от такова разстояние от онзи първи път, когато излезе, за да пресрещне кервана при Браунууд. Такър не му обърна внимание и размаха силно камшика над гърбовете на мулетата. Лора усети напрежението и притихна.

— Когато стигнем форта, аз ще си тръгна. Няма да ме има дълго време. — Такър гледаше право напред. — Ще ти липсвам ли, красавице? — захили се той. — Ти ще ми липсваш, ще ми липсва и огнената ти коса, която блести на слънцето. Няма да мога да те гледам как се движииш край огъня. — Той яздеше край фургона, без да сваля очи от нея. — Нищо не се е променило, красавице. Абсолютно нищо. Пак ще се срещнем, можеш да бъдеш сигурна. Мога да чакам. Ще чакам, докато назрее моментът. Не забравяй какво ти казах. — Парчър погледна през рамо и после отново към мрачната, напрегната Такър. Засмя се. — Кълна се, че ти си най-красивата жена, която съм виждал някога. Зла си като оса, а аз още не съм направил нищо, засега. Е, стига толкова, красавице.

Той обърна коня си, пришпори го право през фургоните и изчезна сред прерията. Чата, който водеше мулета на повод, се изравни с фургона, но не приближи. Наблюдаваше Такър и когато тя го видя, разбра, че младият мексиканец умишлено се е приближил до тях, като е видял Франк край фургона. Запита се откъде ли мъжете знаеха за Парчър. Усмихна се на Чата и му махна с ръка, той също й отвърна с усмивка.

Такър се обърна и видя намръщеното лице на Лора.

— Това беше скаутът от другия керван, нали? Не ми хареса как говори с теб. Какво имаше предвид? Говорил ли ти е и друг път?

Такър се засмя. За пръв път не беше пресилено. Наистина се смееше. Парчър напускаше кервана. О, Боже, благодаря ти!

— Той просто смята, че жените не могат да му устоят. Аз не му обръщам внимание. Това е всичко — измърмори тя щастливо.

— Но той и друг път е разговарял с теб. Никога досега не си ми споменавала за това.

— Боже мой, Лора. Кълна се, че наистина не си струваше да ти казвам. Не беше важно. Бих искала да забравя напълно за това... влечуго.

— Виждаш ли? Казах ти, че не го харесваш. Боиш ли се от него?

— От него? — изсмя се Такър. — Че какво може да ми стори?

— Не зная, но не го харесвам. Не мисля, че на Лукас би му се понаправило да ти говори така.

Дори споменаването на името на Лукас не можеше да затъмни облекчението, което почувства Такър.

— Аз нямам намерение да му казвам за това. Не искам и ти да споменаваш каквото и да било.

— Все пак си мисля, че той трябва да знае. Може да те защити от този мъж.

— О, глупости! А защити ли Кора Лий от Отис Колинс?

— Не е честно, Такър. Всички знаем, че Кора Лий обикаляше нощем и не обръщаше внимание на реда и предупрежденията.

— Нека да не говорим нито за Кора Лий, нито за Парчър. Нека просто се наслаждаваме на това, че излязохме от пустинята.

Лукас преведе кервана по горния път, точно през центъра на форт Дейвис. Те минаха покрай военния склад, армейските конюшни и кошари, покрай каменни постройките и дълги редици офицерски къщички с кухнички пред тях. Всички спираха работа, за да гледат преминаващия керван.

Такър вече си мислеше, че изобщо няма да спрат, когато почти в края на форта Лукас вдигна ръка. После разбра, че мястото е добро, отделено от постройките, така че жените можеха да се изкъпят без компанията на зажаднели за любов мъже.

— Не е ли прекрасно отново да си чист! — каза Лора малко покъсно. Тя сушеше косата си. Жените се редуваха, като едните се къпеха в реката, а другите стояха на пост. Сега, когато панталоните и ризите

им се сушаха на слънце край фургона и чистите им тела бяха облечени в памучни дрехи, Такър и Лора седяха на брега да пазят къпещите се.

Откакто Кора Лий бе убита, жените започнаха да другаруват пооткрито. Всичко започна още когато Лора и Били бяха нападнати от побеснелия бик. Сега към групичката се присъединиха госпожа Тейлър и госпожа Колинс.

— Ще се справиш ли, ако сляза при госпожа Тейлър да ѝ помогна с Моди? — попита Такър загрижено.

— За бога! Ще се оправя! Отивай и не се притеснявай за мен — увери я Лора.

С набитото си ухо Лора усети, че нещо се е случило и приятелката ѝ вече не е така напрегната. От седмици не бе говорила толкова ведро, нещо типично за нея по-рано. Не бяха обсъждали поведението на Лукас от онази ужасна нощ, когато тя заяви, че не го обича. Лора още вярваше, че те може да се сдобрят. Щеше да говори с Бък за това. *Днес ще бъда с моя обичан Бък*, спомни си тя щастлива. Аз съм най-щастливото момиче на света!

Днешната вечеря беше едно рядко угощение. Купиха хляб и кейкове от пекарницата във форта.

— Днес си страшно хубава — каза Такър, когато Лора излезе от фургона след вечеря.

— Аристократичната ми жилка се обажда — обясни Лора щастливо.

— А, значи затова си вързала косата си назад с тая нова синя панделка.

Лора вдигна ръце и пипна панделката.

— Добре ли ми стои?

— Като прясно говеждо лайно в зелена трева — подразни я Такър.

— О, Таки, ти си луда като дива котка!

— Може и така да е, но днес ти изглеждаш прекрасно.

— Благодаря, Таки. От доста време не съм ти казвала, че те обичам.

— Знам това, глупаче! — отвърна весело Такър, като си мислеше, че е скрила чувствата си от Лора.

— Такър, ако ми викнеш... ще те ударя с нещо.

— Пак ли с твоите стари номера, Лора Фостър? Ще те поваля и ще седна отгоре ти.

Последва минута мълчание. От доста време не бяха се чувствали така. Толкова много неща се случиха от момента, когато Такър прочете обявата във вестника и кандидатства за учителското място. Сега бъдещето на Лора бе едно цяло с това на Бък. Такър щеше да остане сама за пръв път, откакто бе на осем години. Не можеше да понася повече тази тишина.

— Докато си с Бък, ще почистя фургона — каза тя.

— Защо не ме изчакаш да ти помогна.

— Ти достатъчно чисти и носи вода за миене. Тази вечер аз ще чистя.

Чак след мръкване Лукас успя да приключи с безбройните задачи, свързани с кервана. Чувстваше се отпаднал и душевно, и физически. Какво ли не трябваше да изживее! Ужасът, когато намериха Кора Лий мъртва, убийството на Отис Колинс, напрегнатото чакане ще оздравее ли Рейф Бланчет или ще трябва да го застреля... А над всичко това висеше разяждащата сърцето му болка от изненадващото поведение на Такър.

Не можеше да реши повечето от проблемите си, но един от тях, този с Такър, зависеше от него. Трябваше да отиде при нея, за да се изяснят. Ако се убедеше, че всичко между тях с приключило, може би щеше да я прогони от мислите си.

Първо трябваше откровено да помоли Бък да задържи Лора подалеч от фургона за известно време. Той показа доброто си чувство за хумор, което се случваше рядко, като каза, че така или иначе планирал това, но не за да улеснява ухажването му. Следващата работа на Лукас бе да си вземе чисти дрехи от товарния фургон и да отиде на реката да се изкъпе.

Такър се справи бързо с почистването на фургона. Нямаше какво толкова да се чисти. Тя само изтупа завивките, обра праха по сандъците и кутиите и помете пръстта от пода. Свърши всичко това и тъкмо се канеше да излезе навън, когато се появи Лукас.

Той я хвана безмълвно за раменете и бързо я вкара обратно във фургона. Тя започна да отстъпва от изненада, Лукас я последва, докато се свря в края на колата и вече нямаше накъде да отстъпва. Стомахът ѝ се сви.

— Какво искаш? — промълви момичето.

— Седни — нареди ѝ той. — Не мога да стоя прав в тая теснотия.

— Тогава излез.

— Не и щом ти ми казваш. Седни — повтори остро Лукас.

Леко изненадана от факта, че този нагъл мъж си позволяваше да влиза във фургона ѝ без покана, тя се подчини. Той седна срещу нея и в тясното пространство коленете му докоснаха нейните.

— Имах време да премисля. Не беше много, като се има предвид какво се случи през последните няколко дни, но поне за едно съм сигурен, а то е, че ти имаш нужда от строга ръка. — Тя понечи да го прекъсне, но той продължи властно: — Мълчи и слушай! Не зная каква игра играеш, но знам, че си лъжкиня.

Такър усети как почервява от гняв заради презрителната нотка в гласа му. Прииска ѝ се да го удари и сви ръка в юмрук.

— Недей! — каза той и тя видя скритото възхищение в очите му, преди да се свият в леденостудени цепки върху загорялото му лице. — Ти лъжеш. Измисли си всички тези неща, които каза на Кора Лий, заради нещо, с което те е подразнила. Не искам да знам какво те е накарало да ги кажеш. Просто искам да знаеш, че няма да приема детинските ти заявления, че ще ме зарежеш като играчка, която ти е омръзнала. — Говореше тихо, но отчетливо. Всяка дума падаше в зловещата тишина като студен, тежък камък. Изглеждаше дяволски спокоен. — Разбираш ли какво ти казвам?

Ситни капчици пот се появиха по горната устна на Такър. Тя преглътна и после нарастващият гняв я предизвика да говори — без да се замисля, дори заекваше от бързане:

— Ти си най-наглият мъж на света! Изобщо не ти е хрумвало, че може да не те харесвам, че може да не искам да имам повече нищо общо с теб. Аз... не те искам в моя фургон. Твоята длъжност на водач не ти дава право да влизаш тук без покана. Може би дойде да си прибереш портрета? Добре, ето го.

Тя се пресегна назад, грабна вързопчето от еленова кожа и го тръсна в ръцете му.

— Млъквай! — Той остави пакетчето настрана и стисна китките ѝ като в менгеме. — Ще се научиш да си мериш приказките.

Заповедническият му тон я накара да потръпне, но гордостта я принуди да му се противопостави:

— Ти не си тоя, дете ще ме учи!

Тя дишаше тежко, устните ѝ трепереха, опитваше се да се овладее. Още докато казваше това, знаеше, че не трябваше да го предизвиква.

— От тази нощ трябва да влезеш в правия път, Червенокоске. Уморих се да се боря с гневните ти настроения. Една погрешна стъпка и ще се намериш на земята. — Той говореше много спокойно, но заплахата бе истинска. — Не съм чакал толкова време да те открия, за да съсипеш живота ми.

Думите заседнаха в съзнанието ѝ. Той отново мислеше за жената от портрета.

— Ще се ожения за теб, Червенокоске Такър.

— Аз дори не приличам на нея — рече тя припряно. — Не приличам на тази... курва!

— Тя не е курва и ти го знаеш. И приличаш на нея, но не това е причината, заради която ще се ожения за теб. Ще го направя, защото те обичам, не портрета, а теб; защото ти ме обичаш и имаш нужда от мен; защото никой друг не може да заеме моето място в живота ти. Ти ме обичаш, Червенокоске!

— Не те обичам! — изсъска тя.

Лукас я грабна в скута си с един замах и докато младата жена успее да си поеме въздух, угаси свещта.

— Ти си най-опърничавата и упорита жена, която съм виждал — рече той решително и покри устните ѝ със своите.

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се събуди споменът, че Лукас ѝ беше казвал тези думи и преди.

Целуваше я настойчиво, твърдо, сякаш така можеше да потуши част от яда си. Тя се бореше, гордостта не ѝ позволяваше да се отпусне покорно в ръцете му. Той хвана с една ръка главата ѝ и я притисна към себе си. Вдигна устни за малко, колкото да промълви:

— По дяволите, стой мирно или наистина ще има за какво да се дърпаш.

— Не, Лукас, не... недей!

— Червенокоске, искам да те любя — каза той дрезгаво.

— Но Лора ще...

— Лора няма да се върне дълго време.

— Ти си го... планирал! — извика тя слисана.

— Да, планирах го. Мечтаех за този миг и ще те любя, дори после да умра. Ще бъде прекрасно, Червенокоске. Съблечи си роклята!

— Той обходи с устни лицето ѝ и повдигна главата ѝ, за да я погледне.

— Мислиш си, че като съм те допуснала веднъж...

— Не говори така — отвърна Лукас остро. — Не хвърляй сянка върху онова, което правихме при Колорадо. Стани и свали роклята си или, по дяволите, ще я разкъсам.

Тя се изправи с гръб към него и започна да разкопчава дрехата си. Такър знаеше, че го желае, и би се радвала да може да избяга от подигравките му. Искаше ѝ се да я люби нежно, както при Колорадо, но той бе толкова настоятелен, че се уплаши.

Когато се обърна, той вече бе готов и я чакаше. Виждаше очертанията на голото му тяло на фона на лунната светлина. Лукас хвърли завивките на пода.

— Ела и ме целуни, Червенокоске.

Гордостта се бореше с желанието. Не трябваше да става по този начин, помисли си тя, толкова преднамерено. Да я люби, воден от яда и злобата. Трябваше да стане с любов.

— Бих искала да не го... правиш.

— Не, искаш. Ела тук. — Той я придърпа в обятията си и полегна на сламеника.

Целувките му бяха настойчиви, твърдите му устни почти насила разтвориха нейните, а езикът му навлизаше все по-навътре в устата ѝ. Гърдите ѝ, предпазвани само от тънката материя на ризата, се притиснаха към тялото му, бедрата му се обвиха около нейните. Тя трепереше, опитвайки се да не отвърне на телесните си желания, но всичко бе напразно; харесваше ѝ това, което той правеше с нея. Плътта и кръвта ѝ, подтикнати от любовта ѝ към Лукас, отговориха на желанието му.

Кожата му бе гладка и нежна като коприна и тя погали ръката му с длани, спусна се назад по раменете и гърба му. Той се размърда, с бързи движения свали ризата ѝ и обгърна тялото ѝ. Изведнъж движенията на ръцете му станаха изключително нежни, обвиха неотстъпчивостта ѝ с ефирна паяжина от леки, приятни докосвания, така че тя спря да оказва съпротива и му позволи да я докосва с ръце и устни навсякъде.

— Ти си прекрасна — прошепна той в лицето ѝ с дрезгав от желание глас. Устните му започнаха да се придвижват бавно по тялото ѝ, сякаш Лукас се боеше да не пропусне някое местенце от него. Пръстите му се плъзваха по всяка част от плътта ѝ с нежната увереност на любовник, който бе твърдо решен не само да получи, но и да достави удоволствие. Такър жадуваше за него, чувстваше топлината в тялото си и набъбващото желание, което можеше да бъде утолено единствено от тежестта и силата на неговото тяло.

След една дълга, прекрасна, блажена целувка Лукас покри тялото ѝ със своето. Дланите ѝ се плъзнаха по гърба му, а той посегна към нейните гърди. Това беше любовта. Тялото му, цялото му същество безмълвно разкриваше дълбините си с пламенно благоговение. Той ѝ се отдаде и усещанията избухнаха, когато те се сляха в едно. Устните му покриха нейните, когато тя нададе лек вик, погълнаха го и любовта забърза да се излее навън, за да утоли страстта.

Най-после те притихнаха. Ръката на Такър се спусна по рамото му, главата му почиваше на гърдите ѝ. Леко разтворените му устни докоснаха топлата ѝ влажна кожа. Лицето му бе потно. С галеци движения тя махна един черен кичур от челото му. Постепенно напрегнатото му тяло се отпусна и устните му потърсиха възбудените ѝ зърна. И двамата усещаха странното чувство на покой и тишина. Тя го бе притиснала в обятията си като уморено дете, сякаш се опитваше да го защити от проблемите и нещастията. Тя галеше косата му; обичаше неговата топлина, тежестта на тялото му и искаше да го запази, за да го защити в прегръдката си, докато свърши това опасно пътуване.

Лукас се раздвижи, вдигна глава и се взря в очите ѝ. В неговите се четеше безмерна любов. Започна да я целува бавно, леко, с наслада.

— Ще се държиш ли вече, както трябва, Червенокоске? — попита я нежно той.

— А ако не се държа прилично, ще ме накажеш ли пак по този начин? — Ръцете ѝ се плъзнаха от раменете надолу по стройното му тяло.

Той се засмя леко.

— След като те напляскам по дупето! — Думите му бяха последвани от мила целувка.

Чувстваше се щастлива, отпусната, задоволена. Устните му галеха нейните с нежност. Той простена от удоволствие и я притисна по-плътнo към себе си, нежността отстъпи място на страстта. Тя усети между бедрата му завръщащото се желание.

— По дяволите! Като те опита веднъж човек, иска да си гризне отново. Бих могъл да се въргам с теб в леглото по цял ден, без да ти се наситя.

— Какво толкова лошо има в това?

— Ще забременееш още преди да сме стигнали в Калифорния — поясни ѝ между целувките, с които я обсипа.

— Какво лошо има в това? — повтори тя.

Лукас я погледна учудено.

— Това не те ли притеснява?

— Разбира се, че не. Искам една дузина деца и... мисля, че ще ни доставя удоволствие да ги правим.

— О, Червенокоске — промълви той дрезгаво, — никога повече не ме плаши така. Бъди подла и коварна, колкото си искаш, удари ме, ако трябва, но никога не заплашвай, че ще ме оставиш, и не казвай, че не ме обичаш!

Тя почувства болката в гласа му.

— Съжалявам, Лукас. Наистина съжалявам. Някой ден, когато това отвратително пътуване свърши, ще прочетем заедно записките ми в дневника и ще си разкажем за всичко онова, което се случва сега, във всеки един момент. — Такър обхвана главата му с длани и го накара да я погледне. — Никога досега не съм обичала така. Понякога е доста... болезнено — прошепна тя.

— За нищо на света не бих пропуснал да изпитам тази болка. — Лукас се засмя щастливо. — Изглеждаш ужасно. Цялата си се разрошила.

— И ти не изглеждаш по-добре. Трябва да се подстрижеш.

— Искаш ли ти да ме подстрижеш?

— Разбира се. В сандъка ми има ножици.

— Хайде тогава. — Той се изправи и ѝ помогна да стане. При това главата му се удари в дървената напречна греда, която държеше платнището.

— По дяволите!

Такър се разсмя.

— Ти май се разсмя и миналия път, когато си ударих главата. — Той я сграбчи, притисна я до себе си и я захапа игриво по ухото. — О, Червенокоске Такър. Искане ми се да те погълна, да те прибера някъде дълбоко в себе си и да те нося навсякъде с мен...

Пред фургона, на светлината на газената лампа, Такър подрязваше косата на Лукас. Пътниците от кервана минаваха насам-натам, отиваха на гости при съседите или просто се разхождаха, наслаждавайки се на хладния планински въздух. Те се усмихваха или махваха за поздрав, но не забавяха крачка. Знаеха, че водачът им и учителката ще се женят. Две двойки вече бяха срещнали любовта и се канеха да минат под венчило. Всяка жена от кервана се надяваше, че също ще намери щастието си в Калифорния.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Франк Парчър бе убеден, че тази нощ червенокосата жена ще бъде негова, веднъж и завинаги. Бе планирал да се движи с кервана, докато наближат Ел Пасо, откъдето до Мексико имаше една крачка. Но не можеше да чака повече. Поздрави се за търпението — наистина то му бе нужно, за да издържи с кервана и със заповедите на Стийл. Франк се подсмихна и свали шапка, за да изтрие потта от челото си с ръкава.

Бе напуснал кервана при форт Дейвис миналата вечер около полунощ. Сега си почиваше под пъстрата сянка на един дъб. Погледна назад към втория кон, който водеше със себе си. На гърба му бяха закрепени дисагите за вещите, които щеше да открадне, и седлото, на което щеше да отведе своята жена в Мексико. Той трескаво обмисляше как да я отвлече от кервана. Със сигурност знаеше, че ще трябва да убие Лукас Стийл. Щеше да стане лесно, при това да му достави удоволствие. Пушката лежеше пред него напреки на седлото, с дулото надолу, държеше я с една ръка, а пръстът му галеше спусъка.

Докато беше още в лагера, бе подслушвал разговорите сред сенките. Разбра, че не е единственият, който проявява интерес към кервана. Толкова много жени можеха да донесат на някого страшно много пари, ако се продадяха на подходящото място. Някой бордей на юг би дал хиляда долара в злато за бяла жена. Беше чул, че някакви безделници искат да ограбят кервана, и бързаше да ги изпревари. Нямаше да позволи някой простак да му отмъкне жената.

Мислите за тази жена го разсейваха. Сръга коня в ребрата и пое нагоре. Мина доста време, преди да стигне билото. Ако човек искаше да оцелее в тази страна, трябваше да умее да се прави на незабележим. Франк никога не рискуваше, ако не бе наложително, независимо дали наблизко имаше враг или не. Познаваше мъже, които се движеха на открито, спяха край огъня, отдалечаваха се за миг от оръжието си... Всички те сега бяха мъртви.

Само едно нещо притесняваше Франк Парчър и това беше Бък Гарет. Рано или късно този метис щеше да се изпречи на пътя му. Когато премахнеше Стийл, той със сигурност щеше да ги проследи. Замисли се за това. Ако Лоун Бък още следваше обичайния си план, щеше да е на около пет мили пред кервана, а мексиканчето следеше на опашката му. Ако жената на Колинс караше сама фургона си, конярят щеше да е отзад с мулетата, а мексиканчето щеше да е само на опашката. Но то не го притесняваше. Страхуваше се само от Гарет.

Времето бе горещо и влажно, облаците от югозапад, изглежда, щяха да доведат буря. Франк се захили доволно. Една хубава гръмотевична буря би могла да му помогне. Потърси добро място за наблюдение, откъдето да следи кервана, без да го забележат. Сигурно беше малко след пладне. Когато напусна фургоните предната нощ, тръгна право към хълмовете и подремна малко, за да даде време на Бък Гарет да напусне лагера. Сега разбра, че е между кервана и Гарет, и вече беше време да помисли за Лукас. Щеше да го свали от седлото с един изстрел, а с втория да го довърши. В бъркотията, която щеше да настане, той щеше да отвлече женичката си. Тя щеше да тръгне доброволно, когато насочи револвера към главата на сляпото момиче.

Вдясно, малко под него, имаше няколко храста и голям валчест камък. Той премери височината му и тази на мястото, където стоеше, и се огледа къде да върже конете.

Бък напусна лагера един час преди зазоряване. Беше още тъмна, беззвездна нощ. Той пое предпазливо по пътя и се насочи към хълмовете на югозапад. Свърна от пътя, по който сутринта щеше да се движи керванът, и тръгна направо през равнината. Растителността тук бе оскъдна — хилави кедри и чепати дъбове висяха по ръба на каньона, на места растяха храсталаци с кулообразни бодли, които можеха да осакатят някой непредпазлив кон.

Когато се върна от разходката си с Лора, Чата го чакаше. Бък беше изпратил момчето до форта да се опита да научи нещо за осмината мъже, които следваха кервана от няколко дни, а също така да разузнае какво смята да предприеме Франк Парчър. Бък знаеше, че никой няма да обърне внимание на мършавото мексиканче, което се мотае наоколо.

Скаутът се подсмихна. Колко са глупави някои хора! Бяха толкова заети да гледат външността на човека, че изобщо не обръщаха внимание на това, което се крие в главата и сърцето му.

Парчър бе купил кон, седло и провизии за няколко седмици. Осмината мъже бяха купили уиски от амбулантния търговец и лагеруваха извън форта. Чата не бе успял да ги приближи достатъчно, за да чуе разговора им, но бе разбрал, че те знаят за жените от кервана и за това колко струва една бяла жена в бордеите в Мексико.

Бък прати Чата да следи Парчър, докато той обсъждаше информацията с Лукас. Парчър бе непосредствената опасност, щеше да предприеме нещо в най-скоро време. Засега другите само си говореха. Когато Чата се върна с известието, че Парчър е напуснал лагера, Лукас и Бък обсъдиха собствения си план на действие. После Бък легна да поспи за един час.

В момента Бък гледаше към небето и към приближаващата буря. Видя едно изворче и слезе от коня. Докато утоляваше жаждата си, Бък огледа склона със скептичен поглед. Усещанията му се бяха изострили от живота на границата. Познаваше планините и живота в тях. Беше по-тих от котка, имаше по-зорко око от бухал, беше по-бърз от сърна. Индианците го бяха научили да живее чрез сетивата си и сега тези сетива му подсказваха, че се намира по средата между Парчър и кервана.

На известно разстояние отпред каньонът се стесняваше, после отново се разширяваше и преминаваше в откритата прерия. Ако Парчър чакаше някъде, то щеше да е точно на това място.

Бък яхна коня, прекоси поточето и продължи напред, като се движеше покрай дърветата. Насочи се малко над храсталака. Оглеждаше небето за уплашени, излитащи от храстите птици и извърташе глава при всяко търкулващо се камъче, при всеки шум. Следеше ушите на жребеца си. Беше го избрал от стадо диви коне, чиито предци бяха оцелели, защото са усещали рано опасностите. Животното притежаваше силен инстинкт за самосъхранение.

Бък си проправяше път нагоре по хълма, като внимателно подбираше маршрута си. Тъкмо излезе от групичка смърчови дървета, когато усети някакво движение под себе си. Дръпна юздите и конят спря на място. Ушите на животното се наостриха и останаха изправени. Бък се смъкна внимателно от седлото. Видя задницата на

кон, който махаше с опашка да прогони тормозещите го мухи. Като се огледа по-добре, видя и втори кон. На какво разстояние бяха? Може би на четвърт миля?

Пред него имаше малко затревено пространство. По-нататък растяха храсти. Щеше да се изложи на показ за няколко секунди. Докато слизаше надолу, Бък откъсна шепа сочна трева. Спря зад първите храсти, после се придвижи до следващите и се спусна по склона в противоположната посока на тази, от която бе дошъл. С изключителна предпазливост, като се снишаваше до земята, той приближи конете откъм главите им, така че да го видят и да не се изплашат. Приближи се към тях и им даде трева от ръката си. Оттук Бък разбра, че Парчър можеше да причаква на едно-единствено място. Той извади револвера от кобура и провери дали е зареден. Напипа ножа, препасан отзад на кръста му. Прихлупи шапката над очите си и започна да изучава внимателно терена, като измерваше разстоянието. От доста време не му се беше налагало да се концентрира така. Нищо не трябваше да му се случи. Изведнъж животът му бе станал скъп — откакто това малко ангелче с медноруса коса се появи.

Знаеше, че не бива да го прави, но си позволи за момент да си помисли за Лора. Когато мислеше за нея, сякаш вдъхваше свеж, чист въздух, след като е бил затворен в карцера в Юма. Понякога най-важните неща в живота на човека идват в най-неочаквания момент. Поне така се случи с него. Той нямаше желание да придружава Лукас в това пътуване с жените до Купърстаун. Съгласи се само защото знаеше, че Лукас има нужда от тези пари, за да се установи някъде. Сега не минаваше и час, без да мисли за Лора. Тя беше навсякъде с него. Не вярваше, че е в състояние да обича толкова всеотдайно някой друг човек.

Бък клекна край чакащите коне. Те го бяха приели и стояха спокойно, махайки с опашки. Той дъвчеше замислено стръкче трева, обмисляше позицията на Парчър. Добро място си беше избрал. Конят непрестанно риеше с копито зад Бък. Той се надяваше, че техните звуци ще му бъдат добро прикритие, докато се приближи. Бък беше търпелив човек и сега изчакваше спокойно. Чакаше за някакъв знак по-надолу по склона. Движение! Появи се за миг и изчезна. Изчака малко и отново го видя. Парчър наместваше гърба си на ствола на дървото. Седеше с пушка на коленете.

Докато чакаше и наблюдаваше, Бък отново си позволи да мисли за Лора. Зарейн в блянове, той помръдна на милиметър, но това бе достатъчно и няколко камъчета изхрущяха под краката му. Търкулнаха се безшумно надолу по затревения хълм. Бък се наруга наум и затаи дъх, за да види къде ще се спрат. Но едно от камъчетата продължи да се търкаля по склона, набирайки скорост, и улучи ствола на дървото, под което седеше Парчър, като отхвъркна със звънко свистене.

Парчър веднага се раздвижи, сниши се, готов за нападение, като внимаваше да остане зад прикритието на камъка. Насочи пушка и започна да оглежда склона, като въртеше глава във всички посоки. Бък се укриваше, все още затаил дъх. След десетминутно изчакване и наблюдение Франк се подаде предпазливо на няколко крачки, за да се увери, че е сам. Видя конете, които си седяха спокойно, махаха с опашки и риеха от време на време земята с копита, и като заключи, че всичко си е на мястото, се върна отново в скривалището си да наблюдава кервана.

Бък изчака половин час, после безшумно се плъзна по тревата. На десетина крачки от Франк той се изправи и сложи ръце на кръста.

— Чакаш ли някого, Парчър?

Видя как Парчър се стегна и издаде глава напред от изненада, но това бе всичко. Той имаше достатъчно опит из прерията и знаеше, че ако мръдне, ще умре. Бък чакаше, като остави тишината да изнервя Парчър. Най-после, когато разбра, че може да го направи, той се изправи бавно на крака.

— На твое място щях да внимавам с тая пушка.

— Не съм глупак — изръмжа Парчър и се обърна.

— Мисля, че си. Дори новак не би си избрал по-открито място за наблюдение.

Бък разбра, че подигравката засегна противника му, защото Парчър стисна по-здраво пушката.

— Казвай, каквото имаш да казваш. Аз си тръгвам.

— Само един от нас ще си тръгне оттук и вярвам, че това ще съм аз.

Франк се разкрачи и наведе рамене напред.

— Да не мислиш, че ще си стоя така и ще чакам някой вонящ индианец да ме застреля?

— Ти нямаш думата. — Бък говореше спокойно и отпуснато, сякаш водеха съвсем обикновен разговор. — Ще те застрелям, Парчър, заради госпожа Бланчет.

— Какво? Кой ти е казал? — изръмжа Франк. Така, както стоеше, той приличаше на вълк — със смръщено лице и втренчени жестоки очи.

— Попи, слугата на семейство Тейлър. Той е видял как изнасилваш госпожа Бланчет в храстите, но робите не говорят за това, което вършат белите на други бели. Разказват го само на мексиканци и на... индианци.

— Негри, мексиканци, индианци! Всички сте един дол дренки! — изфуча Франк.

Бък се усмихна, гледаше го право в очите. Ако онзи решише да помръдне, щеше да разбере по очите му.

— Като гледам дисагите ти и втория кон, май не си смятал да пътуваш сам, а, Парчър? — Бък почака гневът да обсеби Франк Парчър, преди да извади последния си коз. — Между другото чу ли, че Лукас Стийл е взел една от жените за своя съпруга? Хубавата учителка с пламтящата огнена коса вече му е жена.

Франк присви очи и Бък се наведе настрана, докато той стреляше. Всъщност двете пушки гръмнаха едновременно. Франк не улучи, но Бък не пропусна. Франк отхвъркна назад цели шест стъпки. Търколи се и изпусна пушката от ръцете си. Бък се наведе и зачака.

Противникът му се гърчеше на земята. Изведнъж той извика и заби пети в пръстта, като се опитваше да се премести от мястото, където бе паднал. Бък видя главата на огромна гърмяща змия, която се извиваше наблизко. Франк бе паднал отгоре ѝ и я бе стреснал. Опашката ѝ потрепери в знак на предупреждение, но Парчър не можеше да помръдне.

— Убий я! — изкрещя той. — За бога, убий я!

— Защо? — попита спокойно Бък и се наведе да вземе пушката му. — Тя само се опитва да се защити.

Франк притисна раната си с ръце и се опита да се премести, но движенията му само раздразниха още повече змията и тя се приготви за нападение. Той се извъртя по гръб и вдигна глава, като гледаше безпомощно как смъртта се приближава към него. Като гледаше как Бък седи безучастен, без намерение да помогне, в съзнанието на Франк

изведнъж изплува картината на един друг танц със смъртта. С болезнена яснота той си представи драмата на мъжа, преследван от бика, докато той самият наблюдаваше безгрижно отстрани, Франк въздъхна силно, когато влечугото заби отровния си зъб в ръката му. Лицето му се изкриви в гримаса и пребледня. Бък се наведе над него и го погледна.

— За госпожа Бланчет и за всички останали, на които си съсипал живота.

Устата на Франк зейна и очите му се разшириха от ужас.

— Не ме оставяй така! Остави ми... револвера! — простена той.

— За да ме застреляш в гръб ли? — Погледът на Бък бе леден и безчувствен. — Жалко само, че няма да се мъчиш толкова дълго, колкото заслужаваш. Змията те отърва...

— Застреляй ме — замоли се Парчър. — Застреляй ме. Дори на кон би спестил тия мъки.

— Белият мъж можеше и да го стори, но индианецът не. Аз пък съм метис. Парчър, замисли се над това, докато чакаш лешоядите да закръжат над теб. Един метис те довърши.

Бък се заизкачва обратно по склона с пушка в ръка. Чу виковете на Парчър — отначало се молеше, после започна да псува. Без да се обръща назад, пъкна пушката под седлото и яхна коня на Парчър. Отведе и втория кон, изкачи хълма, отвърза своя жребец и прехвърли юздите на седлото му.

— Хайде, момче. Да се връщаме при фургоните.

Взе поводителите, свирна на Долоридо да го последва и се насочи към горния път.

След известно време Лукас забеляза, че долината, през която минаваха, криеше опасности. Склоновете от двете страни на пътя бяха добро прикритие. Това беше съвършеното място за нападение. Така му се искаше Бък да се покаже отнякъде.

Яздеше край първия фургон, когато чу изстрелите. Бяха два и прозвучаха почти едновременно, човек можеше да ги вземе за един. Но Лукас разбра, че са два. Ослуша се уплашено и огледа околността. Последва тишина и страхът му нарасна. Станало е, каквото е станало,

помисли си той. Не можеше да стори нищо, по дяволите, освен да чака да види кой ще слезе от хълмовете.

Те се губеха в далечината. Изведнъж на Лукас му се прииска да стигне там по най-бързия начин. Той изкрещя на Мустанг да пришпори мулетата и посочи към откритото пространство отпред. Обърна коня си и се насочи към края на кервана, покрай колоната от фургони, като крещеше на конярите да засилят темпото. Колите се движеха тромаво, жените караха впряговете спокойно и съсредоточено, като се отзоваха на нарежданията. Не се поддадоха на паниката и скоро керванът набра скорост.

В края на колоната Лукас видя Чата, който препускаше с бясна скорост. Яздеше ниско приведен на седлото и намали чак когато стигна последния фургон. Дръпна рязко юздите и конят се изправи на задните си крака.

— Те идват, сеньор!

— Ще ни настигнат ли?

— Движат се бързо, сеньор.

— Видяха ли те?

— Не, аз правих, както казал сеньор Бък.

— Тогава ще бягаме, трябва възможно най-бързо да излезем на открито. Чата, ти ще яздиш отзад. Ако видиш, че ни нападат, стреляй два пъти.

Лукас извика на конярите, които водеха на повод мулетата, да се изтеглят напред. Последният фургон в колоната бе товарният. Конярят изплю на земята дъвката си от тютюн и кимна, като чу нарежданията да кара последен, но да не изостава. Следваше фургона на семейство Тейлър. Лукас не бе сигурен как ще реагира мъжът при евентуално нападение.

— Осем бандити се движат след нас с голяма скорост. Насочваме се на открито, в случай че трябва да им се изплъзнем.

— Ще караме бързо — изкрещя Тейлър на Лукас, а после на жена си: — Вземи пушката, Алис.

Слугата на Тейлърви, Попи, караше колата на Ема Колинс.

— Момче, можеш ли да стреляш? — попита го Лукас, когато стигна при фургона.

— Не, сър. — Очите на негърчето се разшириха от ужас.

— Аз мога — извика Ема и с мъка се качи на капрата.

— Карай! Карай! — викаше Лукас на всеки от водачите на колите.

Като стигна при фургона на Такър, той зърна бледото й лице. От голямата скорост вятърът бе отвял шапката й и огнената й коса се развяваше след нея като червен облак. Тя погледна към него, после обратно към мулетата.

— Давай! Движи се! Безполезни инатливи магарета такива! — изкрещя им тя и Лукас не можа да сдържи усмивката си. Камшикът изплющя във въздуха и удари задницата на едно от животните. Лукас продължаваше да се удивлява. Лора държеше камшика! Тя отново изплющя над гърбовете на мулетата. Такър погледна към Лукас и го видя да се усмихва. Тя събра устни за целувка. Той й отвърна със същото. Боже! Каква двойка сме, помисли си той и продължи напред.

Керванът, който се бе разтегнал на разстояние от половин миля, сега се събра. Лукас оглеждаше околността за следи от Бък. Наближаваха мястото, където долината преминаваше в открита равнина. Около миля оставаше на мулетата, за да излязат на открито.

Лукас почти бе стигнал началото на кервана, когато чу двата предупредителни изстрела. Обърна коня и се втурна към усилено жестикулиращия Чата. Разгърнатата група конници нападаше кервана в пълен галоп. Сега щеше да настъпи паника, понеже нямаше къде да се скрият. Лукас знаеше, че има само един вид защита срещу конна атака — кръговата отбрана. Тази тактика се бе доказала във времето срещу множество нападения, когато превозваше товари с баща си.

Лукас нададе индиански вик и пришпори коня към началото на кервана.

— Кръг! — крещеше той. — Извийте фургоните в кръг!

Мустанг го чу и зави с фургона надясно. Другите го последваха, привикнали вече да правят това през многото нощи лагеруване в кръг. Уплашените животни се дърпаха, но все пак следваха Мустанг. Водачите се опитваха отчаяно да се задържат върху седалките на трясещите се из голата прерия коли.

Лукас крещеше като дивак от фургон на фургон и даваше нареждания:

— Движи се! По-близо! Задръжете ги!

От края на кервана се чу стрелба. Боят бе започнал. Лукас измъкна револвера си и се втурна да пресрещне бандитите. Прекоси

откритото пространство и стреля. Един кон се свлече на земята заедно с ездача си. След секунда насочи револвера към друга цел и стреля веднъж, после още веднъж. Вторият изстрел улучи мъж с черна брада, който се олюля от удара. Внезапно той пришпори коня и се насочи към Лукас. Когато приближиха на едни гърди разстояние, мършавият космат мъж се приготви да стреля, но изведнъж разпери ръце и се преметна през седлото. Уплашеният кон мина покрай Лукас, влачейки след себе си ездача с лице в прахта. Един фургон мина край него и Лукас видя Ема Колинс в гръб, с пушка в ръце — прицелваше се внимателно и стреляше хладнокръвно.

Уплашените мулета продължаваха да тичат, въпреки че кръгът вече беше затворен. Когато започна боят, конярите пуснаха добитъка и обърканите животни се бяха скупчили в центъра на кръга, а около тях кипеше див хаос.

Очевидно нападателите се бяха разделили, едните нападаха от едната страна, другите ги пресрещаха от противоположната. Когато кръгът се затвори, те се разпръснаха. Лукас се оглеждаше и си търсеше жива мишена. Нито един от четиримата ездачи в кръга не се спираше на едно място. Той се отправи към външната страна на фургоните, когато едно от мулетата бе улучено от куршум. Слисаното животно падна на колене, тегличът заора в пръстта, фургонът се наклони и се преобърна.

Нещо се надигна от земята и смъкна Лукас от седлото. Беше мъжът, който падна от коня, когато Лукас го простреля. Мъжът бе едър, отчаян и се биеше за живота си. Те се вкопчиха един в друг и се затъркаляха в тревата, бореха се, налагаха се. Тежък юмрук се стовари върху главата на Лукас. Той посегна към револвера си. Усети, че нещо го бодна през дрехите, почувства острия нож в хълбока си. Успя да удари мъжа през лицето с цевта на револвера.

Битката свърши така бързо, както бе започнала. Цялото нападение продължи не повече от няколко минути. Двама от ездачите отстъпиха и препуснаха към хълмовете, оставяйки умиращите и мъртвите членове на бандата сред хаоса, който сами бяха създали.

Стреляха още няколко пъти по отстъпващия враг, после стрелбата спря. Мулетата потреперваха в хомотите си, навели глави надолу, и дишаха тежко. Ужасът бе отминал. Хората започнаха да излизат от фургоните и се спускаха да помагат на ранените.

Лукас стоеше над изпадналия в безсъзнание бандит. Прибра револвера в кобура, вдигна си шапката и я сложи на главата си. Движенията му бяха машинални. Усещаше топлата кръв, навлажнила дрехите му. Главата му пулсираше от удара. Огледа се наоколо и изведнъж го обзе панически страх.

— О, боже! Господи! — промълви той и хукна като луд.

Умиращото муле се опитваше да се освободи от хомота край преобърнатия фургон на Такър. Тя стоеше на колене, онемяла от ужас, с разрошена коса и разкъсани дрехи.

— Лора! — викаше обезумяла. — Лора! — Погледна към Лукас, който прилекна до нея и проплака. — Не мога да намеря Лора...

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Блу скимтеше. Такър седеше на колене край преобърнатия фургон и чуваше скимтенето на изгубилото се кутре.

— Лора! — Грозен страх бе заседнал в гърлото ѝ. — Лора! Чуваш ли ме? Помогнете! — викаше Такър. — Някой да ми помогне!

Лукас срязва хамутите и освободи умиращото муле, после разпрегна другото от впряга. От всички страни се спуснаха хора, отзовавали се на виковете за помощ. Те се наредиха около фургона и го повдигнаха. Блу изскочи изпод колата. Лукас пропълзя под разкъсаното платнище, покрай кутии и сандъци. Лора лежеше бездиханна, все още стискаше камшика и бе мъртвобледа. Той я подхвана внимателно под мишниците и я изтегли навън от отломките.

По лицето и главата ѝ имаше кръв, ризата ѝ бе разкъсана. Такър падна на колене пред нея и започна да разтрива ръцете ѝ, опитвайки се да я съживи.

— Лора! Лора! — крещеше тя над смълчаната тълпа. — Лора, отговори ми! — Но отговор нямаше. — Лора, събуди се! О, Лора, не умирай! Ти не си мъртва! Не може да бъде! — стенеше тя. Опита се да изтрие с ръце кръвта от лицето ѝ. — Лора! — хълцаше Такър. — Ти ще се справиш!

Лукас премалая и си спомни за собствената си рана. Отначало си помисли, че е само малка драскотина, но сега вече не беше сигурен. Пристъпи към Такър да я утеши и разбра, че раната му кърви силно. Спря, свали кърпата от врата си и превърза с нея бедрото си. Скоро вдигнаха Лора и я понесоха при Мери Хук, а Лукас хвана Такър здраво през раменете и я отведе настрана, все още ридаеща.

Петнадесет минути по-късно нещата в лагера започнаха да се изясняват. Чата и двама от конярите бяха сериозно ранени. Няколко други, в това число и госпожа Шафер, имаха леки наранявания. Мери и Рейф с помощта на Били бяха наредили около техния фургон сламеници и се грижеха за ранените. Занесоха Лора там и я сложиха в постелята на Рейф, а Такър седна до нея.

Беше едва ранен следобед, а се случиха толкова много неща. Лукас обикаляше с коня си около кръга и за стотен път поглеждаше на югозапад. В момента страхът му за Бък надделяваше над останалите му грижи. Някой бе запалил огън и тънката струйка дим се издигаше към небето. Изглеждаше толкова нормално, че гори огън и някой вари кафе. Сякаш винаги ставаше така. Спомни си, че майка му запалваше огън и започваше да готви след първия шок, било то при смърт, буря или някакво нещастие. Толкова беше просто. Обикновен огън, а даваше на човека такава опора и сигурност. Лукас засенчи очи с ръка, за да види по-добре движението по хълма. Минути по-късно това движение сякаш се материализира в три коня, двата от тях без ездачи. Единият се отдели от групата и препусна към лагера. Скоро Лукас разпозна дорестия жребец на Бък, идваше без господаря си. Огромна скръб, чувство за празнота и гняв обзеха Стийл.

Тогава ездачът, който водеше след себе си другия кон, се понесе с бясна скорост надолу по склона. Вълна на облекчение заля Лукас. Никой друг не яздеше коня в седнало положение по стръмнините. Единствено Бък. Той тръгна да го пресрещне.

— Мътните те взели! Изкара ми ангелите, като пусна Долоридо сам.

— Какво се е случило тук? Чух стрелбата.

— Бандитите ни нападнаха в гръб. Това конят на Парчър ли е?

Бък кимна.

— На него няма да му трябва. Има ли ранени?

— Чата, Валдез и Кътлър са ранени доста зле. Останалите са с по-леки рани. Убихме четирима, двама са на смъртно легло, а другите двама избягаха.

Бък подкара коня покрай Лукас. Приятелят му знаеше, че търси Лора. По дяволите, помисли си той. Нямаше да е лесно да му го каже.

— Бък, почакай... Лора е ранена, фургонът се преобърна и... тя беше под него.

Бък гледаше право напред и Лукас се учуди дали го беше чул. Той сръга коня си и приближи към него. Бък се бе вкаменил, седеше със затворени очи.

— Има няколко рани по главата, охлузвания и белези. Мери не откри счупени кости. — Лукас се опитваше да утеша приятеля си, но все пак с усилие на волята добави: — В безсъзнание е.

— Къде е?

— Във фургона на Бланчет. Такър е с нея.

Бък пусна поводите на коня и се смъкна от седлото. Запъти се към фургона на Бланчет, без да вижда ранените около колата. Платнището бе вдигнато, за да влиза чист въздух. Надникна вътре и видя Такър да седи на един сгъваем стол до постелята на Лора и да ѝ вее с ветрило. Студена пот обля Бък, той премалая от страх. Качи се вътре. Сърцето му се сви при гледката, която се разкри пред очите му. Одраното лице, дълбоката рана от едната страна на главата ѝ. Беше толкова бледа, така безмълвна, толкова мъничка. Тялото ѝ едва личеше под завивката. Мокра, окървавена кърпа лежеше на челото ѝ.

Такър погледна нагоре с насълзени, зачервени от плач очи.

— Все е така. Не мърда — прошепна тя и по страните ѝ потекоха сълзи.

Бък гледаше Лора със скръбен поглед. Припомни си думите, които му прошепна тя предишната нощ: „Дръж ме здраво, Бък! Не ме пускай да си отида!“ О, боже! Ако сега можеше да я задържи, да не пусне да се изплъзне от него!

Такър стана и се премести.

— Искаш ли да поседиш малко при нея? Ще донеса прясна вода и ще изплакна тези кърпи.

Бък седна на стола и започна да вее на Лора с шапката си.

Такър излезе от фургона. Искаше да остане сама, за да се наплаче на воля. Плачеше за Лора, която бе толкова щастлива в любовта; за Бък, който бе толкова съкрушен, и за себе си, защото чувстваше, че няма да понесе, ако Лора умре и я оставят в някой гроб наскре прерията като Кора Лий.

По залез-слънце умря един от нападателите, погребяха го при другите. Мери неуморно се грижеше за ранените. Нейните спокойни, уверени обноски всяваха ред у хората и щом помолеше за леген с вода, чиста кърпа или уиски, с което промиваше раните на пострадалите, някой се втурваше да ѝ го донесе. Рейф се справяше доста добре с пациентите. Помогна да наместят счупената ръка на Чата и го държа, докато Мери извади куршума от раната му. Ранените гледаха Мери, сякаш беше господ. Никой не оспорваше решенията ѝ. Когато по-късно тя си спомняше за този ден, осъзнаваше, че това е бил първият път,

когато са я възприемали най-напред като доктор, а едва на второ място — като жена.

— Мери. — Рейф я хвана под ръка и ѝ помогна да се изправи. — Знам, че трябва да те наричам доктор, но може ли да ти кажа Мери поне веднъж?

— Разбира се. Нали и аз ти казвам Рейф.

— Качи се във фургона да хапнеш нещо. Аз съм тук и ще те повикам, ако се наложи — настоя той нежно.

— Мисля, че ще отида — усмихна се тя. — Вие с Били можете да се грижите за ранените за малко.

Тя се запъти към фургона все още с усмивка на уста. „О, мой скъпи Рейф — помисли си Мери. — Днес е последният ден и ти си добре! Изчаках два дни повече и те също минаха. Някога ще ти кажа за това, но не сега. Твърде рано е!“

Привечер умря и вторият от бандитите, но вината не беше на Мери. Тя направи всичко, което беше по силите ѝ.

Лукас трябваше да се подчини и да се остави да промият и превържат раната на бедрото му. Мъжете взеха тези части от преобърнатия фургон, които можеха да се използват отново, и подредиха сандъците и кутиите. Вечерята приключи. Всички насядаха около големия лагерен огън да поговорят за нападението и да чакат новини за Лора. Ема Колинс бе простреляла двама от нападателите. Сега двете с Мод седяха и разговаряха с другите. Изглежда, че жената от Луизиана се бе оживила, откакто сянката на мъжа ѝ вече не тегнеше над нея.

Алис Тейлър седеше до съпруга си и почти не говореше. Според нея той се бе държал великолепно и самочувствието му се бе повишило, така че свободно разговаряше с останалите. Тя се гордееше с него. Винаги бе знаела, че някой ден, някъде той ще намери себе си. Тя вярваше, че той е намерил мястото си тук, на запад.

Мислите на всички бяха насочени най-вече към Лора. Тя не беше просто един от кервана. Нейната сила, увереност и жизнерадост бяха спечелили симпатиите на всички, било то мъже, жени или деца. Тайно в себе си всеки един от тях си мислеше, че щом Лора със слепите си очи може да издържи трудностите на това пътуване, значи и те ще успеят. Мери не даваше напразни надежди за подобряването на състоянието ѝ. Тя обясни, че Лора е ударена много лошо по главата и

отокът може да причини възпаление на мозъка. Единственото, което можеха да направят, бе да сменят студените мокри кърпи на главата ѝ, за да спадне по-бързо отокът.

Бък остана при Лора през цялата нощ, като се помръдваше само за да направи място на Мери или Такър. Отвън пламъците от огъня хвърляха игриви сенки по платницата на фургоните.

Имаше достатъчно дърва за огъня, взимаха дъските от преобърнатия фургон. Хората се движеха на пръсти из лагера, сякаш така можеха да помогнат по някакъв начин на Лора.

Нощта бе приятно хладна. Буреносните облаци се бяха отклонили на юг и небето бе ясно. Някъде далеч койот огласяше нощта с жален вой — любовната му песен. Мокасините на Бък скърцаха по ситния чакъл на излизане от лагера. Мuletата размахваха опашки и хрупаха сочната трева. Това бяха познати звуци. Ушите на Бък бяха привикнали да различават шумовете, да отделят странните и непознати звуци от останалите. Сега до ушите му достигаха само приглушените гласове край фургона, където тази, която бе център на неговия свят, се бореше за живота си. Никога досега Бък не се бе сблъсквал с такава заплаха, с която да не може да се справи или да отmine без съжаление. Просто никога не му бе идвало наум, че една жена може да го докара дотам, че животът му да се обезсмисли, ако я загуби.

Той се върна при фургона и продължи да бди край леглото на Лора. Наведе се напред и целуна нежно безмълвните ѝ устни. Такър не можеше да понесе тази гледка. Той не съзнаваше, че шепти на Лора, че я обича и... повтаряше това отново и отново.

Времето преди зазоряване течеше особено бавно. Минутите сякаш бяха часове, а часовете — дни за чакащите. Такър и Бък бдяха заедно. Лукас спеше на пресекулки върху постелята, която бе изнесъл до фургона. Мери и Рейф седяха при ранените и от време на време наливаха горещо кафе в канчетата им.

Най-сетне дойде утрото и лагерът се раздвижи. Днес нямаше да пътуват. Не бе нужно да се съобщава, всички бяха наясно. Денят щеше да е слънчев и топъл, но лекият ветрец, който опъваше платницата на колите, обещаваха облекчение от жегата. Опънаха едно платнище над главите на ранените — да ги предпазят от слънцето.

Лукас отиде до края на фургона и извика на Такър:

— Сладка моя, ти си страшно уморена. — Свали я от колата и тя се притисна към него.

— Тя не помръдва, изобщо не помръдва, Лукас — каза Такър с отпаднал глас.

— Легни да поспиш малко. — Той я остави на постелята си. — Ще те събудя, ако настъпи промяна.

Такър легна покорно и изтощението я надви. Унесе се в сън.

Предобед мина пощенският дилижанс. Лукас го настигна и изпрати съобщение до форт Дейвис за нападението. Малко по-късно събуди Такър и тя продължи бдението си над Лора. Бък отиде до варела с вода, изля няколко ведра върху главата си, изми се и си наля кафе. Отиде до другия край на фургона, облегна се на колелото и се загледа в планините пред себе си. Очите му се премрежиха и сълзите се застичаха по бузите му. Не се опитваше да ги крие. Седеше там, без да го интересува дали хората, които минаваха покрай него, забелязват слабостта му.

Малко след като Бък излезе от фургона, Лора започна конвулсивно да помръдва ръцете си. Такър смени мократа кърпа на челото ѝ и забеляза, че устните ѝ се движат леко и диша по-тежко. Внезапно раздвижи глава и смръщи вежди, вероятно от болка. Такър извика Мери.

Мери се наведе над Лора, преслуша сърцето ѝ и премери пулса.

— Сигурно скоро ще дойде на себе си. Сложи възглавници около главата ѝ, за да не я върти.

Такър се премести към главата на Лора, а Мери си взе стол. Зачакаха заедно.

— Ох — простена Лора. Опита се да вдигне ръка към главата си, но Мери нежно хвана ръката ѝ. — Ох, главата ми!

Лора произнасяше думите ясно и това вдъхна нова надежда у Такър. Клепачите на болната потрепераха, тя отвори очи, затвори ги, после отново ги отвори. Премигна няколко пъти, сякаш се опитваше да се събуди. Такър понечи да я заговори, но Мери поклати глава и тя замълча.

— Свърши ли битката? — внезапно попита Лора.

— Да, свърши — каза Мери твърдо.

— Такър? — Лора отвори очи. — Такър добре ли е?

Сълзи започнаха да се стичат по лицето на Такър.

— Добре съм, глупачето ми. Но ти ме изплаши до смърт.

Очите на Лора останаха широко отворени. Тя протегна ръце да улови нещо. Мери взе дланите ѝ в своите. На лицето на Лора се изписа ужас.

— Какво е това? — прошепна тя. — Какво се е случило с мен?

Като държеше здраво Лора за ръце, Мери се наведе над лицето ѝ и се взря право в очите ѝ.

— Нощ ли е? — В гласа на Лора се чувстваше паника.

— Защо питаш, Лора? — попита Мери спокойно.

— Не знам. Различно е! Не е тъмно! — Гласът ѝ започна да трепери.

— Всичко е наред. Затвори очи за малко и ги отвори бавно. Не се страхувай и не мърдай глава.

— Страхувам се! Виждам нещо! Сънувам ли? Мъртва ли съм?

— Виждаш ли нещо да се движи? — Мери размаха ръка пред лицето на Лора.

— Да, това моята ръка ли е? — проплака тя.

— Не, това е моята ръка. Ще я махна. Сега виждаш ли нещо?

— Виждам бяло. Всичко е в бяло!

— Виждаш бялото платнище на фургона.

— Виждам лицето ти! О, боже! Мери, аз виждам лицето ти!

— Не се стряскай — каза спокойно Мери. — И не плачи. Сълзите ще ти пречат да виждаш. Лежи спокойно и мигни няколко пъти с клепачи.

Мери се премести и направи място на Такър. Тя сграбчи ръцете на Лора. Очите, които се спряха на лицето ѝ, бяха толкова различни!

— Таки! О, Таки, аз мога да те видя! Наистина те виждам. Виждам лицето ти и косата като огън... изглеждаш, както си ми казвала, само че... по-хубава! О, толкова се радвам, че най-после те зърнах! Моля те... Боя се, че може да свърши... преди да съм видяла Бък! Искам да видя Бък! О, Таки, да не изчезне, преди да съм го видяла! — Това беше не просто стон, а жален, сърдечен копнеж.

Такър се запрепъва към изхода.

— Бък! — изкрещя тя. — Бък! — Почти истеричните ѝ викове отекнаха из целия лагер. — Бък, ела бързо!

Бък се появи след секунди, лицето му бе пребледняло, сърцето му биеше лудо. Още преди Такър и Мери да кажат каквото и да е, той

вече бе на колене пред Лора. Очите ѝ бяха отворени и тя протягаше ръце към него.

— Лора! Моят живот! Благодаря ти, Боже! — Той притисна ръцете ѝ до устните си.

— Бък! Мой любими Бък! — прошепна тя. Отдръпна едната си ръка и го погали по бузата. — Ти си... прекрасен! — Бък се наведе пониско и се взря в очите ѝ. — Аз те виждам! Случи се нещо невероятно и аз мога да те видя! — Лора се опита да се усмихне. — О, Бък! Толкова се боях, че чудото ще свърши, преди да мога да те видя! — Устните ѝ потрепериха, сякаш всеки момент щеше да се разплаче, но се сдържа, не позволи на сълзите да замъглят гледката ѝ. Устните на Бък се движеха, но не излизаше нито звук. Той погледна към Мери и тя се засмя.

— Тя е добре. Случи се нещо невероятно. Ударът по главата я излекува, поправи вредата отпреди толкова години. Чувала съм за подобно нещо, но никога не съм предполагала, че ще стане свидетел на всичко това.

— Тя ще се оправи ли?

— Предполагам, фактът, че излезе толкова бързо от кома, говори, че няма сериозни увреждания. — С тези думи Мери излезе от фургона.

Такър се наведе и целуна Лора по бузата.

— Лора, толкова съм щастлива. О, мила, толкова е прекрасно, че не мога да повярвам! Ще изляза, преди да съм се разревала. Не искам да ме виждаш сополива и със зачервени очи. — Тя я целуна отново и излезе навън.

Останал насаме с Лора, Бък сграбчи ръцете ѝ и приглади влажната ѝ коса назад, като внимаваше да не докосне раната на главата. Тя му се усмихна леко. Очите ѝ бяха широко отворени и ясни — те като по чудо се бяха върнали отново към живота и тя го виждаше, наистина го виждаше. И внезапно се засрами.

— Бък! — рече Лора тихо. — Всичко изглежда толкова... странно. — Сякаш измина цяла вечност, преди да продължи, това бяха мигове на напрегната несигурност за Бък. Очите ѝ се взираха в лицето му, прямо и изпитателно. — Исках да видя много неща, но най-вече исках да видя теб. — Момичето премигна, опитвайки се да задържи сълзите си. — Отдавна не съм виждала мъж. Мислех си, че си... по-стар. — Устните ѝ потрепериха и тя сложи длан на бузата му. — Ти си

толкова хубав!... Никога не съм предполагала, че ще мога да видя скъпото ти лице! — Бък не знаеше какво да каже. — Излиза, че не съм знаела колко си красив — прошепна Лора. — Искам да затворя очи и да чуя гласа ти, за да разбера, че това си ти! — Лицето ѝ се сгърчи. Не успя да спре сълзите. — Сега... се боя, че няма да ме искаш, въпреки че мога да... виждам! — В гласа ѝ се четяха едновременно болка, страх и молба. Вик на протест излезе от устните му.

— Че няма да те искам? — Той се наведе и я целуна пламенно по устните. — Ти си единственото същество, което някога съм обичал. Не познавах любовта, докато не те срещнах. Ти си моето сърце, моята душа — всичко! — Гласът му трепереше от вълнение.

— Сигурен ли си? — попита тя възбудено.

— Никога не съм бил по-сигурен! — Щастие то струеше от гласа му, той се наведе да я целуне отново. Тя взе нежно лицето му в дланите си и го привлече към себе си.

Лора затвори очи само за секунда. Искаше да го гледа, да го гледа непрестанно.

— Скъпи Бък, едва сега започвам да вярвам, че наистина те виждам — прошепна тя. — О, Бък! Просто си помисли... Ще видя планините и всичко отгук до Калифорния. И Блу! Ще видя Блу... и Лукас, и... Лоти, и... Ще видя дърво! И ще видя себе си! Такър казва, че съм хубава, но аз никога не съм ѝ вярвала. — Тя се разплака.

Буца заседна в гърлото на Бък. Той преглътна няколко пъти.

— Повярвай ми, живот мой! Ти си не просто хубава. Прекрасна си! Когато те видях за пръв път, си помислих, че си най-прекрасното същество на този свят! Дори и да не си, ти си моят живот. Ще видиш всичко, а аз ще съм до теб, ще те обичам и ще се грижа за теб. — Той наведе глава, за да не може Лора да види сълзите му. Целуна я нежно, отново и отново и започна да ѝ шепти за живота, който щяха да прекарат заедно.

Празнуваха през целия ден. На всеки член от кервана разрешиха да навести Лора, за да може тя да види всички. Имаше много усмивки и насълзени от радост очи, когато тя ги поздравяваше и обменяше с тях по някоя добра дума. През цялото време държеше Бък за ръка, сякаш той бе единствената ѝ опора в нейния разклатен из основи свят. Лицето му, само допреди няколко часа изпито и измъчено, сега грееше в

усмивка. Когато спреше поглед върху Лора, в очите му се четеше благоговение.

Керванът нямаше да продължи пътуването, докато Мери не сметнеше, че то е безопасно за Лора и останалите ранени. Като имаха предвид това, хората промениха плановете си. Изведоха добитъка на свежа паша, поправяха колела, проветряваха завивки, чистеха фургоните и си пренареждаха багажа. Лора и Такър щяха да се преместят във фургона на Мери, а тя и Били щяха да отидат при Рейф. Изглеждаше толкова просто и естествено.

По-късно вечерта Такър и Лукас си откраднаха няколко минути, за да останат насаме.

— Трябва ли да се движиш с този ранен крак, скъпи? — Такър прегърна Лукас и сложи ръката му на рамото си.

— Бих ходил дори на патерици, за да остана насаме с теб — каза той и я притегли в прегръдката си. Целува я един дълъг, прекрасен миг. Вдигна глава и Такър видя любовта да струи от очите му. Чувстваше се така, сякаш не е била в обятията му от месеци, сякаш не бе го целувала от години. Това беше мъжът, когото обичаше, другата част от нейното аз. Такър облегна глава в извивката на шията му и устните ѝ докоснаха кожата му.

— Обичам те, ти, ти... дивак такъв! Никога не съм била уплашена и по-горда, когато нападна онази банда от...

— Копелета — прошепна той с усмивка на уста. — Можеш да го кажеш поне веднъж.

Тя се засмя, прегърна го и се притисна силно в тялото му.

— Само веднъж?

— Както казах... ти имаш нужда от здрава ръка, Червенокоске Такър.

Младата жена го погледна с нескрито желание. Любовта им не се нуждаеше от думи. Можеха да четат мислите си.

— Обичам те — каза тя внезапно, не можеше да се сдържа повече.

Усмивайки се на искрящите ѝ очи, Лукас спусна ръка надолу по тялото ѝ. Галеше я нежно. Шарещите му пръсти намериха копчетата на блузата ѝ и ръката му се пъкна вътре. Страстта им се разгоря. Той намери устните ѝ и целувките му станаха горещи и настойчиви.

— Говори! Говори! Говори! Има само един начин да те спра — каза Лукас с нежен упрек. Устните му се спуснаха отново да сграбчат нейните в силна, всепоглъщаща целувка. — Мили боже! Колко много те обичам! — рече той на един дъх.

Такър се засмя щастливо и се хвърли на врата му.

— Аз също те обичам — прошепна тя.

Лукас обхвана лицето ѝ с длани и се взря в бездънните зелени очи. Тя повтори думите с всичката страст, която изпитваше една силно влюбена жена.

— Не знам дали ще мога да издържа, докато стигнем Ел Пасо — призна той между целувките.

— Защо Ел Пасо?

— Защото там ще се ожения за теб. Искам те в леглото си, за да те любя всяка нощ.

— Какво ѝ е на меката прерийна трева? — попита Такър невинно.

— Имаш предвид... сега?

— Защо не? Вече ме запозна с порочните удоволствия на плътта! — Тя погледна към звездите и му се усмихна подканящо.

— Но... тия проклети панталони!

— Ще се учудиш колко лесно се смъкват.

— Тогава нека видим, жено — изръмжа той закачливо. — Не мога да чакам повече.

ЕПИЛОГ

3 юни

Вчера, на втори юни 1859 година, пристигнахме в Ел Пасо. Сградите в този град са кирпичени, повечето построени по брега на Рио Гранде, а срещу тях е Мексико. На северната страна има няколко селища. Преди два дни минахме през форт Куитман, но се спряхме там, защото гарнизон войници ни предложи ескорт до Ел Пасо. Записвам първо това, но то е доста незначително в сравнение със следващите ми записки. Всички онези, които пострадаха в боя, се възстановиха. Лора Фостър, която възвърна зрението си, е добре. Ще продължи да носи затъмнените очила, които доктор Хук измисли за нея. Рейф Бланчет пък ги измайстори.

Този следобед ще се състоят три сватби. Лора Фостър ще се омъжи за Бък Гарет, скаута на кервана. Аз, Такър Хюстън, ще се омъжа за Лукас Стийл, водача на кервана ни. Доктор Мери Хук и Рейф Бланчет днес сутринта съобщиха на господин Стийл, че също искат да се оженят. Тук ще добавя и една лична забележка за всички онези, които не са били на това пътуване, и дори за нас, когато се връщаме назад в спомените. Нещата сякаш се случваха много бързо. Но тук, наред прерията, ние се борехме за оцеляване, всеки един ден ни се струваше цяла вечност. В прерията човек започва да цени повече живота, защото тук той е случайност. По-лесно е някак си да се различат съществените неща в живота от маловажните.

14 юли

Почти три месеца след като напуснахме форт Уорт, Тексас, ние пристигнахме в Купърстаун, Калифорния. Градчето е разположено сред тучна долина, между две

високи планини. Господин Стийл спря кервана за един ден извън града и всички жени се изкъпаха, измиха си косите и си облякоха официалните дрехи, които не бяха слагали от сватбите в Ел Пасо. Хората се вълнуваха открито, след като бяха пропътували стотици мили през пустошта в търсенето на една мечта. Но сега всички тези жени са по-силни, по-уверени в себе си, сърцата им са изпълнени с радост, но са стъпили твърдо на земята.

15 април 1860

Това са последните ми записки в този дневник. Чаках една година, за да запиша тези събития. Когато бъдещите съпруги пристигнаха в Купърстаун, бяха настанени в бараки, временно построени за тая цел. Организирах се няколко събирания, за да може самотните мъже да се запознаят с тях. Никой не насилваше жените да си избират съпрузи, но въпреки това след месец в града не остана нито една неомъжена жена. Ема Колинс се омъжи за фермер, който обича деца. Госпожа Шафер също си взе мъж, който прие детето ѝ. Всички смятаха, че Мустанг ще се бори за ръката на Лоти, но тя се омъжи за един едър германец, който реши да открие линия за превоз на товари. Купърстаун се сдоби с учител в лицето на Рейф Бланчет, а докторът в градчето е нашата Мери. Семейство Тейлър си построиха нова красива къща и господин Тейлър смята да навлезе в банковия бизнес.

Извикаха Лора и Бък Гарет в ранчото на дядото на Бък. Старецът бе вече немощен, на смъртно легло. Бък Гарет наследи огромното имение и сега е богат и влиятелен човек в Калифорния.

Лукас Стийл и аз, Такър Стийл, купихме земя в съседство с имението Лоралита, както Бък преименува ранчото в чест на жена си. Ние си строим дом. Засега живеем само в една стая, но планиваме да завършим до месец строежа на къщата ни на два етажа; тогава ще се появи детето ни. Често се виждаме с Лора и Бък. Лора също чака дете през лятото.

Плануваме да направим събиране с всички хора, които направиха с нас това пътуване на запад. На събирането ще прочета този дневник и ще разкажа неща, които засега съм споделила само със съпруга си.

Издание:

Дороти Гарлок. Търсещи сърца

ИК „Хермес“, Пловдив, 1998

ISBN: 954-459-539-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.